

مدح پيران پير جي

عهدنامون مع اسناد

حج علمي

مقدمة الصلوٰة

يعني مسئلا ابوالحسن جي سنڌي

سنه ١٣٦٩ھ

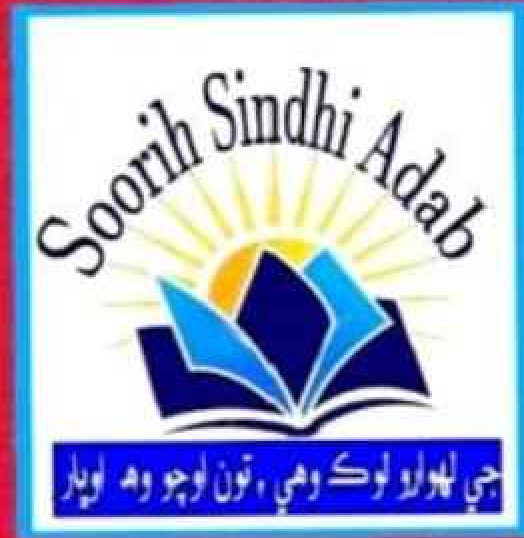
ملنے کا پتہ

آر ايچ - احمد برادرز - بک سيلرز پبلشرز شاهي بازار
حيدر آباد (سنڌ)

سورهه سنڌي ادب

صاحب خان سورهه ميرائي

Cell No: 0344 3919786
0300 3404488

وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِ فَهُوَ حَسْبُهٗ

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ هِيءُ مَجْمُوعَهُ ٺهيو ڪوشش
۽ صِحَتَ ۽ جانفشانيءَ ساڻ جنهن منجهه

جنهن کي پنهنجي خرچ سان واسطي مسلمانن
جي عام فائدي لاءِ آر - ايچ - احمد برادرس
بڪسيلر پبلشر - اسٽيشنري مرچنٽ شاهي
بزار حيدرآباد ۾ ڇپايو -

طبع اول (انصاف پريس " لاهور) قيمت ... روپيه

قَاعِدُو سِنڌِي اَلِف بي جو

عَرَبِي حَرْفَن سِوَاءِ جي حَرْفُ تَنِ جا مِثَالَ هيٺ ڏِکارِيل اهِنِ

ا ب ٻ ڀ ت ٿ ٽ ٺ ث ج

ٻَڪر ڀَر ٽِپ ٿِر ٺَار

ڄ ڃ ڇ ح خ د ڌ ڏ ڊ ڍ ذ ر ڙ

ڄَار ڃَانُ ڇَاٽ ڌَار ڏَاڏو ڊِڊُو ڍِڳ ڙِڪُو

ز س ش ص ض ط ظ ع غ ف ڦ

ق ڪ ک ڪ گ ڳ ڱ ل م ن ڻ

کَار ڳَاٻو ڱَاڙهو مَنگهه

و ه لا ء ي وَالسَّلَامُ

هِي حَرْفَ اَنْ مُرَڪَّبَ اهِنِ

ٿر	جهه	ڊر	ڍر
ٿريه	جهاز	ڊراڪ	ڍرايٺ
ڙه	گهڻون	لهه	نهه
پڙهو	گهڻون	ڪلهوڙو	ٻانهو

نُورنامو سنڌي زبان مين

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

سارا ھيان سو ڏي جو اگو عليما
ڄڳاءِ جنھ صاحب کي سڀ کا سارا ھا
عالم عليم مون ڏي مولو ملڪ خدا
ڪير ڪري سگھندو تهنجي تعريفا
جو پاڪ پرور بادشاه مولو منزه
جيڪي جڳھي مون ڏي سو ڄڻ ڪين بنا
جنه عرش آيا بو ڪرسي لوح قلما
ڪنو ڪن سي سڀ ڪي پاٽ ڏي پيدا
سڀا جھو سڀ پر سات سميعا
ڪري ڪم آيات ڏي يفعل الله ما يشاء
خالق رازق رحيم ڏي نانءُ قيوما
سميع صانع مون ڏي بصير عينا

جنهن پيدا ڪيو پاڻ لئي مير محمد شاهه
سرور شفيع جهان جو ارٿئن اڌارا
مهتر مرسلين سڀ جو شاهن شاهه
ري يارو رحمان جو ختم الانبياء
سونهن سڀئي مرسلين ڏيو ڏٺئا
عالم لڳا اسري اڳي احمد صلي الله عليه وسلم
مٿان وا تون نه تون پسي ڪي پڙيان
جڪيو جو ڏهين ٻنڌ جيئن شافع جو شعاع
اپريو عالم ۾ نوري نشانا
وڌيو ڏين حضرت رسول جو چوڏس چوڌار
ڪافر کوسي ڪيترا منجهه آيا اسلاما
مولي مرهي مون ڏٺي جن اند وايمانا
جاريئي يار حضرت رسول جا سيئو سونها
سڀ اصحابنم سڀ ڪامل ڪمالا
ڪيون تعريفون تن جيون مير محمد شا
عادل عامل زاهد گهڻون منجهه رضا رحمانا
عابد عبادة اڳرا زاهد زمانا
صابر شاڪر سڀ پرمٿي رب رضا
ڪنبن نه ڪو تين پر مطلقا مورا

مَوْليٰ ڏِنو اُن مَرتَبو تَنهِن کِي نُورَ اَءِ

سارا اُهِي تَنهِن صاحِب کِي عَجَب جَنهِ اُپَدا

کِيِن مِنجهان نِکِي کَري صَانِع صُنعتا

قَادِر جِي قُدرَت کِي کَمِي مُور نَکا

صَاحِب جِي سارا اُهِ کِي حَدّ نَه حِسابا

هَاڻِي کَرِيان بَيانُ خَلقَت جُو سُوين سُنجها

تَه کَنهِ پَرَسي پَيدا ڪِئا خَالِق مَخلُوقا

پَرَ اِجهان خَلقَت نَه هُئِي ڪِتهِين ڪا پَيدا

عَرش ڪُرسِي ڪِين هُو نَکو لَوح قَلما

مُور اَ مَلائِڪ نَه هُوا جُو نَه جَهانا

آدَم ڪِين اَبا ئِيو نَه ڪَائِي شَئِيئا

تَڏِهِ نُورُ نَبِيءَ جَام جو پهرِين ڪِيو سِڌ

مَوْليٰ مُلڪ جَهان جِي پَرور پادِشاهه

پَنجاهه لَکه وَرهِيَنِ جا مُدَّة مَدِ پَيدا

ڪِن اِنهائِي اَکَري جِنِي اِهائِي رِوايت اِهِ

مَذڪُورُ نِهُنجو ڪِهِي پَر نِڪِتا عُلما

تَان جَڏهِ پَيغمبر پَيدا ٿِئو مِير مُحَمّد شاهه صَلَّي اللّٰه عَلَيه وَسَلَّم

نُبُوَّة نَبِيءَ جام جِي ٿِي ظَاهِر ظُهُورا

يُو جِبرئِيل جِهتِمِ صَاحِب جِي پَارَا

نازل ڪيو نيٺي منٿي قادر قرآنا
پهرين وني ايو وحي سو اقرا سورة
تانڪي ڏينهن ڪيترا مدة تا
پڻ ايند و جبرئيل هو سڪهه ساه وصحبا
اچي وهند وسو هو مهندا محبوبا
خبر ڏينڌ وسو هو سنڌيون ارض سما
ڪڏهن ونيو هو حضرة وٽ ملڪ جبرئيل
تڏهن سڀئي فاطمة ڇيو پهتي پيءُ ڪنا
تو ڏوڪيو چارم يا رسول الله صلى الله عليه وسلم
تڏهن مير محمد نهار تو ڏونه حضرة جبرئيل
تان جبرئيل جواب ڏنو تنهن يا رسول الله
وڏواء چارم گهٽون آجون ڪنان
تان جيو مير محمد ڳاڙي ڇيو ڏواء ڏهنا
تانجي ڏتوا ثو نبرن ڪنان يا رسول الله
وري جيو رسول رب جي مير محمد شاه
يا جبرئيل جو ڪن ڪيڏين جمارا
اهي ڪهتي ياد ڪئي شمار ڏهنا
تانجي اله ياد مونکي گهٽون آيا
جن پڙند وهو هيڪڙ قنار منجهه عرش

ڏنو هو مون تنهن کي اهڙي طريقا
جيئن سو اُهنڊو اُپرنڊو هو تارو منجهه عرشا
مُدة مديد ڪيتري گهٽي ايا را
جو اُپرنڊو سو هو تارو منجهه عرشا
ستر هزار ورهين ڪنڊو هو جبتا
جو وڃي سو اُلٽو تارو منجهه عرشا
ستر هزار ورهين اُپري نمورا
جو وڃي سو اُپرئو پنجاهتان تهان
تر اُلهي سونه مورهين ستر هزار ورهين
ڏنم اُپرنڊو تهنکي ستر هزار پيرا
قادر جي قدر تنکي ڪمي مور نڪا
تڏهين ڏنو جواب جبرئيل کي مير محمد شا
تهو نور اسانهجو منجهه تنهن تاريا
پر اجايان اگي سو هو گهٽي مُدة مديدا
مُدة پنجاه لکڙو ورهينجا اگي خلقت کا
تهانيو عيد اڪتو اگي ياقوتا
هو نور اسانجو تنهن منجهه توُرا
جڏهين نڪتو نور اسانهجو منجها ياقوتا
تڏهين ڪنان شوق فراق جي قاني شونکرا

ٿهانيو ءِ ناريم رکايو مولي ملڪ خدا
تان جڏهن تاري منجهان نڪتو سو نور تجلي
تڏهن پيدا ڪيو پاڻ تي هيڪڙو درختا
وڏو هو سو ديکهم بلند گهڻو بالا
نالو يقين تهنجو رکيو رحمانا
مولي مومن جي دل ۾ سو يقين رکايو واه
تنهن پڄا ٽان پيدا ڪيو قادر ڪريما
منجهان نور نبي جي پاڪيزي پيڙيان
صورة جيتون ٻڪي جي اتاهين اعلي
ٿهانيو ءِ پيدا ڪيا مولي ٽه دريا
پهريون دريا علم جو ٻيو سند و عملا
ٽيون دريا حلم جو چوٿون سند و عشقا
پنجون دريا صبر جو ءِ ڇهون نعمتا
ستون دريا نور جو نازڪ نفيسا
اٺون دريا عقل جو ٽئي پيدا
نائون دريا شڪر جو ڏهون سند و فقرا
پر ڪن ٻئا به جيا انهي ڏهن تي اگرا
هيڪڙو دريا حياء جو ٻيو معرفتا
جڏهن ايهي دريا سڀيئي تمام ٿيا

تڏهن فرمايو پاڻ ڏڻي مولا مُلڪ خدا
حُڪم نبي جي نور کي ٿيو ڏڻي جي پارا
تا اُچي گهر تون ڏي ٽٻي منجهه دريا
گهريو نور تن دريائن موجب فرمانا
ستر هزار ورهه هو مدت ميـد پيدا
جڏهن پورا ورهه ٿيا ستر هزارا
تڏهن امر ٿيو نور کي ڏڻي جي پارا
ته نڪري اءُ ٻاهر تون منجهائي دريا
تڏهن موجب امر رب جي نڪتوئي نورا
ڪنان دريائن سڀني نڪري ٿيو ٻاهرا
تڏهن ٿيو سوهن نور کي اثر زيادا
ڪنان دريائن قدرت جي مولي جتي مهر
پڻ رسي حڪمت نور کي منجهائي دريا
علم عقل عشق ء صبر شڪرانا
حياءُ حلم حڪمت ء معرفت مولي
فقر قناعت مرتبي شريعت نبوتا
بيون پڻ هزارين حڪمتون گهڻيون پارا
پڻ اهي ڪتابنم اهڙي بحارا
ته ڪئا نور نبي جي منجهه سڀڪنهن دريا

ڏهه ڏهه هزار ورهه سجدا شوق منجها
جڏهن نڪتو نور سو منجهان ڏريا
ٻهرا پيو سوا جي موجب فرمانا
صُور ۾ شبيه اڳرو حلوي جمالا
حسن حضرت ڳڏ ٿيو خوب خيالا
مثل ساڻي ٻڪي جهڙي اُپو ادب منجها
تڏهن حڪم ٿيو نور کي ڏيئي ٻارا
ته جو ڪر توڻ پاڻهجا آنگرا اي نور مون پيدا
ته ظاهر ٿئي مُنهنجي سڀئي حڪمتا
۽ ٿئي پيدا تو منجهان مُنهنجي سڀ خلقتا
گهري پيو هي مون جهنگي پا نهنجي ٻارا
تڏهن نور ٿي جا مڃي ڄند ٻاءِ آنگرا
هڪ ڏو لکه ۽ چوويهه هزار ٿيا پيدا
ڪن ڪم جيا ۽ نم ڪنين جيا زيادا
سي ڪي ٿيا تنهن ساعتم حڪمتا قطرا
منجهان تنهن پيدا ڪيا مولي مَلڪ خدا
هڪ ڏو لکه نبين جو ۽ چوويهه هزار ٿيا
۽ وڏا مرتبي تنهن ٿئي سو سڀ هيئوا
ورتي امر ٿيو نور کي مولي جي طرفا

ته چوءِ ٿوڻ پانهنجا انگڙا اي نور مون سندا
تڏهن چوءِ وٺو نور نبيءَ جو اشر سڀاڻ خدا
چوءِ وٺو منٿو پانهنجو نرمل نور هدا
ته قطرا ڪريا ويڙ تنهن جيئي اکہ منجها
پيرئن منجهان پيدا ٿيو ملڪ جبرئيلا
پيدا ٿيو قطري ٻي منجهان ملڪ ميڪائيلا
وري ٿيون مرتبو ائيو ا ف ا نرا
نرمل نور نبيءَ جي ڪي مولي جيئي درگاه
ته چوري ٿوڻ اکہ ڏائي اي مهنجا محبوبا
تڏهن اکہ چوري پانهنجي نبيءَ جي نورا
وري ڏائي اکہ منجهان ٻه ڪريا قطرا حليمه جا
پيرئن منجهان پيدا ٿيو ملڪ اسرافيلا
پرط عزرائيل پيدا ٿيو قطري ٻي منجها
وري امر ٿيو نور کي رب جي پارا
ته چوءِ ٿوڻ پانهنجا انگڙا اي نور مون سندا
تڏهن چوءِ ٿا انگڙا پانهنجا نور سندي ٿيا
ڪري ٿاڪن منجهان جيئي ٻه قطرا
پيدا اکيو پيرئن منجهان عرش عظيما
ٻي منجهان ڪرسي ڪيئي پاڻ پيدا

اُمر سيئن الله جي پرور پادشاهه
وري ڏائي ڪن منجهان ڦٽڙا اُٻرڪريا
پهرين منجهان لوح ڪئو پاڻ ٻي پيدا
قدرتين قلم ٿيو ڦٽي ٻي منجهان
وري امر ٿئو نور کي صاحب جي يارا
ته چوٿون نشاني پاڻهنجي اي نور محمد جا
تن هن چوري نشاني پاڻهنجي پاڪيزي ٿيا
ڪريا نشاني منجهان پورا ٻه قطرا
پيدا ٿئو پهرين منجهان سو نهار وشمسا
تمر ٿئو قدرتين ڦڙي ٻي منجهان پيدا
وري امر ٿئو نور کي ڏٺي جي يارا
ته چور ترن جسو پاڻهنجو اي نور پاڪيزه
تن هن چوري تو جسو پاڻهنجو نار ڪنوره
ڪرئا ڦڙا اُگلن منجهان ست تنهه وترا
ست طبقا تنهه منجهان ٿيا آهين جا
وري ڏائي ڪل منجهان ڦڙا ست ڪريا
ست زمينون تنهن منجهان قادر ڪيون پيدا
وري حڪم ٿئو نور کي ڏٺي يارا
ته چور جسو پاڻهنجو اي نور محمود سندا

تڏهن جوڙيئو جنسو پانهجو امر سين مولىٰ
ڪڍيائين جيئي سو آخ منجهان نڪ جي آن فرما
منجهان تنهن پيدا ڪيائين در ڪريما
بهشت آن تنهن منجهان ٿيائي پيدا
پيدا ٿيو پهرين منجهان جنت فردوسا
هوندا نبي تنهن ۾ عيت وڏا علماءَ
ٻي منجهان جنة الماوىٰ ٿيو پيدا
هوندا شهيد تنهن ۾ پڻ متقيا
ٽين منجهان جنة النعيم ٿيو پيدا
هوندا سانگا تنهن مولىٰ جي مهرا
چوٿين منجهان ٿيو بهشت دارالقرارا
هوندا حافظ تنهن سندا قرآنا
پنجين منجهان قطري ٿيو جنات عدنا
هوندا سخي تنهن ۾ پڻ عادلا
ڇهين منجهان قطري ٿيو بهشت دارالسلاما
هوندا فقير صابر تنهن منجهه تورا
ستين منجهان قطري ٿيو دارالمقاما
هوندا مومن تنهن جن جو سچو ايمانا
اٺين منجهان قطري ٿيو بهشت دارالخلدا

تنهن ۾ هوندا شخص سڀ مؤمن منجها
جي جتا فقط برڪت ڪلمين جي هوندا
وڌيون ننڍ رتون قادر جون ڪمال حڪمتا
پڙ امر تنهن نور ڪي مولي جي پاران
ٻچوڙ جسو پانهجو اي نور مون سندا
تڏهن چوڙ ريئو جسو پانهجو نبي جي نورا
ڪريا ذاتي سور اڄ منجهان نڪجي ست ترا
اُپايائين اُن منجهان دوزخ ست سڀا
پهرين منجهان قطري جهنم تنهن پيدا
ٻي منجهان قطري پيدا اتيئو تلظى
ٽين منجهان حطمه تنهن چوٿين منجها جحيما
پنجين منجهان سعير تنهن ڇهين منجهان سقر
ستين منجهان هاويه تنهن ٻچي دوزخا
وري امر تنهن نور ڪي ڏني جي پارا
ٻچوڙ تون جسو پانهجو اي نور مون سندا
تڏهن چوڙ ريئو جسو پانهجو نبي جي نورا
نؤ لک نڪتا قطرن جا منجهان زنده نا
تارا مڙئي تنهن منجهان خالق خلقيا
اهين روشن آئينم رهبر رفيقا

مُورَ هَا هُنَ وَاٿُيُون ٿا پَنڌَ رَنڌَ پِڃرا
پُٽَ ٿِيَنِ رَوشَنُ رَاتَڪِي ڏِيهَانَ لِڪِنَّتا
حَڪِيمَ جِي حِڪمَتَ ڪِي حَدَّ نَہ حِسَابا
قَادِرَ جِيءَ قُدرَتَ ڪِي ڪَمِي مُورِ نَڪا
وَرِي اَمرُ ٿِيو رَبَّ جو نُورَ ڪِي نَبِيَا
نَہ چوڏِهَ هَتَّ جِيئُونَ نِي نُورَ مُون سَتَهَا
تَہ تِهَنِ چوڏِهِن ٿِيو هَتَّ جِيئُون نَبِيءَ جي نُورا
ڏَه ٿَرَا ٿِهِنِ سَاعَتَ ٿِئا ٿي پَيدا
قُرَ ٿي مَنجهَانَ پَهرِئين بادُ صَرصَرُ ٿِئي پَيدا
ٻِي مَنجهَان داءُ فَرفَرَ ڪِئو ڪَرِيما
ٽِين مَنجهَانِ نِي نڪتو رَعدُ نالي واءُ
چوٿين مَنجهَان وِجُ ٿِئي بَرقَ سَا پَيدا
پنجين مَنجهَانِ رُوحُ ٿِئو سندو مخلوقا
ٿِئي مَخلُوقَ اِنسَانَ سِي ٿِئي جِنسا
ٿِئي مَخلُوقَ بَرّجا ٿِئي سَندَ اِبحَرا
ڇهين مَنجهَانَ صُورُ ٿِي سَندي اِسرافيلا
ڏِيندو ٿوڪُ جَهنَمَ مَلَڪَ بہ پِيرا
سَتِين مَنجهَانَ پُلصِراطَ ٿِئي اَٺين مَنجهَانَ عِلما
نَائين مَنجهَانَ پَيدا ٿِئي سِدرَةُ المُنتَهٰي

ڏهين منجهان قطري ٿيو درخت طوبيٰ
وري امر ٿيو نور کي ڏٺي جي يارا
تجور تون جسو پيا نهنجوئي نور مون
تڏهه چورِ تو جسو پيا نهنجو نبي جي نورا
ڪريا ڏائي هت منجهان پورا ڏهه قطرا
منجهان پهرين پيدا ٿيو شراب طهورا
ٻي منجهان مکي ٿئي ڪپر ٽين منجهان
چوٿين منجهان قطري ڪوثر ٿيو پيدا
پنجين منجهان قطري پلصراط ٿئي پيدا
ڇهين منجهان موتي ٿيا ستين منجهان حورا بهشتا
اٺين منجهان پيدا ڪيا موتي ملڪ خدا
منيوا بهشت جا جي گهٽون لذيذا
نائين منجهان قطري ڪيترا ٿيا دنيا جا
ڏهين منجهان قطري قصر ٿيا سندا بهشتا
وري امر ٿيو نور کي ڏٺي جي يارا
تجور جسو پيا نهجواءِ نور نبي جا
تڏهن چورِءِ جسو پيا نهجو نبي جي نورا
ڏهه قطرا انگرين منجهان محمد جي نڪتا
منجهان تنهن پيدا ڪيا ڦا درڪريما

جوڙي جوڙ جهان جي ڪيا تماما
سوءِ اُن پهرين قطري منجهان ٿيو پيدا
رُوپ پيدا بي منجهان ڪيئو ڪريما
ٽئين مهتر سليمان جي منڊي ٿين منجها
چوٿين منجهان پيدا ٿئي مهتر موسى جي عصا
پنجين منجهان مهتر اسماعيل جو گهٽو ٿيو پيدا
اُٺ حضرت صالح جي ٿي پيدا ڇهين منجها
ستين منجهان قطري گهوڙا ٿئا پيدا
اٺين منجهان حيوان ٿيا نائين منجهان
ڏهين منجهان پيدا ڪيئا پکي پرندا
وري امر ٿئو نور کي ڏيئي جي يارا
ٻچو رجسو پانهجو اي نور محمد جا
تڏهن چوڙي ٿئو جسو پانهجو نبي جو نورا
ارهه منجهان ڏه قطرا وري ٿئا پيدا
پهرين منجهان عاشق ٿئا سند الى الله
ٻي منجهان شاڪر ٿئا ڪندا شڪرانا
ٽئين منجهان پيدا ٿئا عارف عرفاء
چوٿين منجهان خلقيا فهيم فقيها
پنجين منجهان پيدا ٿئا حافظ قرآنا

ڇهين منجهان مفسر ٿيا صاحب عقل جا
ستين منجهان پيدا ٿيا عالم علما
اٺين منجهان عامل ٿيا صاحب تقوىٰ جا
نائين منجهان صالح ٿيا طالب ڏهين منجهان
وري امر ٿيو نور کي ڏٺي جي پارا
نه چوڙ لٽ پانهجا اي نور محمد جا (صلى الله عليه وسلم)
تڏهن پوريا لٽ پانهجا نبي جي نورا
ڪريا تنهن ساعت ۾ پورا ڏهه قطرا
پهرين منجهان قطري شڪر ٿئي پيدا
ٻي منجهان مشڪ ٿئي گلاب ٽين منجهان
چوٿين منجهان زمين بهشت جي قادر ڪئي پيدا
پنجين منجهان عنبر ٿيو ٿئي پيدا
ڇهين منجهان ياقوت ٿيا ستين منجهان مرجانا
اٺين منجهان جواهر ٿيا لعل نائين منجهان
ڏهين منجهان سنگ پارس ٿئي پيدا
وري امر ٿيو رب جو نور کي نبيا
تجو ٿون زبان پانهجي اي نور موسندا
تڏهن چوريءِ زبان پانهجي نبي جي نورا
ڏهه قطرا تنهن منجهان ٿيا ٿئي پيدا

ڇهرين منجهان قطري سچي ٿيائي پيدا
ٻي منجهان عابد ٿيا عبادت دارا
ٽين منجهان پرهيزگار ٿيا ٻي پيدا
چوٿين منجهان مؤمن ٿيا جي صاحب تقوي جا
پنجين منجهان پيدا ٿيا صاحب شڪر جا
ڇهين منجهان صادق ٿيا ستين منجهان صابر بندا
اٺين منجهان پيدا ٿيا نجباء نقبا
نائين منجهان متقي ٿيا ذاڪر ڏهين منجهان
وري امر ٿيو نور کي ڏٺي جي يارا
نجو ريتون جيسو پانهجو نور محمد جا
تنهن جو ريتو جيسو پانهجو نبي جي نورا
ڪريا اهي ساعتم پورا اچار قطرا
پهرين منجهان قطري خاڪ ٿئي پيدا
ٻي منجهان قطري آب ٿيو پيدا
ٽين منجهان آتش ٿيو چوٿين منجهان وا
وري امر ٿيو نور کي ڏٺي جي يارا
ڏڪر اختيار توتون پاٽي اي نور محمد جا
منجهان ان جيئي تولئين مذڪور جي ٿيا
تنهن انه فرادو دلم نبي جي نورا

پاءِ پسان هاڻ ثنا ڪريان تحقيقا
خوش اچي جيڪو مون کي سو ڪريان قبولا
تڏهن هاڻي ورنو نور نبي جو منتي التشا
اچي اُپو اُتش جي ڪنڌي ڪنارا
ڏنو سلام اتش کي نبي جي نورا
وعليڪ السلام چيو اتش تنهن ويرا
ڏٺي مغروري اتش ۾ نبي جي نورا
چيا تون اتشڪي از روءِ عتابا
ٿئي اتش ڪرين تون ڪم ڪهڙا اهين وسوا
تا تجي ڪريان ڪم پاڻهين جيڪا مون رضا
تڏهن نور نبي جي ڏنو ان جوابا
ته ڪهڙي رضا بند تجي جو ڪري ڪم ڪهڙا
تڏهن چيئو اتشڪي نبي جي نورا
ڪر نظر تون پاڻ ۾ ته ڪو عيب تو ۾ آهي
جي ڪهڙو عيب مون ۾ اي نور نبي جا
جي پاڻي اُجهائي تو کي ءِ اڏائي واءُ
تڏهن اتش ڏنو نور کي اهڙو جوابا
ته بي عيب تون آهين باسب عيب وارا
چيو نور نبي جي بي عيب الا احد اجل وعلى

چيو نور ڪلمون اٿس اند وايمانا
نهانيو ۽ نور نبي جو هاڻي يومئي واءُ
ڏنائين سلام وائي ٻيا نهجي ٻار
وعليڪ السلام چيو واءُ مير محمد ڪا صلي الله عليه وسلم
تڏهه پڇيو واءُ ڪيئي نبي جي نورا
ڏسي معتبر وري تهنجي قوت قوتيا
تڪرين ڪم تون ڪهڙا ٻي زور اورزاءُ
تا ڏجي ڪريان ڪم ٻا ڏجا ٻهنجي ساٿ رضا
تڏهه چيو نور نبي جي واءُ ڪئي جوابا
تہ نسار تون ٻاڃم تہ اهي تو مڪو عيبا
تا ڏجي عيب مون ۾ ڪهڙو ٻي نور نبي جا
جي اهي عيب تو ۾ اهڙي طريقا
جيئن اچين تون نہ نظر ۾ ٻي عيب تو ۾ آهه
تڏهن عجز ڪري نور ڪئي چيا ۽ تنه ويرا
يا نور پيدا ڪيو پاڪ ڏني تو کي ٻي عيبا
تڏهه چيو نور نبي جي ٻي عيب آهه حدا
پٺو بند وسڪو عيب فارو آهه
چيو نور ڪلمون واءُ اند وايمانا
وري وري نور نبي جو تڪرو تجيلا

اِئُو هَلِي پاڻِي تِي ڪَنارِي دَرِيا
ڏِنائِين مَغرُورِي پاڻِ گهُمِي آيا
تَوَهِين گهُمِي تِڪِسِين ڏاڍو ڏاڪِ آيا
چَيو نُورَ نَبِيءَ جِي سَلامُ پاڻِي ڪَنا
وارِئُو سَلامُ نُورَ جو پاڻِي تَنهِن وِٽا
تَڏِهِن چَيو نُورَ نَبِيءَ جِي جَوابُ پاڻِي کا
تَه ڪَمُ نُون ڪَرِين ڪِهڙو مَنجها ڪَمِنا
تا نِڪِي ڪَمُ گَرِيان پاڻِي جِيڪا مُون رِضا
جِي تاهِ رِضا ڪَهِنڪِي رِي ڏِيهَ تَڪِي ڏاها
جِيڪِي گهُرِي سو ڪَرِي مُولو مُختارا
اِئِي پاڻِي آهِي عَيبُ تُومِ تو ڪِي خَبر ڪا
تا نِجِي ڪِهڙو عَيبُ مُون مِ ائِي نُورَ نَبِيءَ جا
جِي پُوندِي پَلِيتِي تُومِ سِندِي مَخلُوقا
ڏُوئِي جِن ڪِنَڏا تُومِ پانِهجو مِيلا
ڪِئِي عُذرِ خَواهِي پاڻِي پانِهجِي پارا
مَهَڏا نُورَ نَبِيءَ جِي جو خاتَمِ الانبِيا
ڪِئُو نُورَ نَبِيءَ جِي اَمرُ پاڻِي کا
تَه پِڙهِ ڪَلِمُون نُورَ چَيو پاڻِي الله وَ اِيمانا
تهان پوءِ نُورَ نَبِيءَ جو اُتِيوان ماڳا

وڏي موٽي اسهيو نور نبي جو ڏوڻه خاڪا
نظر اچي جان ڪيئو نبي جي نورا
ڏي ثنا ٿين عاجز غريب ڳهٽي ٻيهد اپارا
ڏنو سلام خاڪي نبي جي نورا
وعليڪ السلام چيو خاڪ تنهن ويرا
چيو نور ڪلمون خاڪ اندر ايمانا
ڪيئو قبول خاڪي نبي جي نورا
اول آخر تهنجي ڪيو قبولا
هاڻي خاڪي ٿيا همڪو ماهو مخلوقا
ڪناڻ جيئن طبعي جن جو تنهومند لوڙا
هڪڙا آتشي تنهم بادي آهين ٻيا
ٻيان خاڪي تنهم آبي آهين چوٿا
خاڪ منجهان پيدا ڪيا موٽي ڏرويشا
واء منجهان پيدا ڪيا سڀ تڪبر وارا
ع جيري منجهان بخيل ثنا ٿئي پيشا
پاڻي منجهان پيدا ٿيا سبحي زور آورا
تن سيتڪي تئو ڀساڻي موند تي رزقا
ڪونه وساري ڪيتهين ٻير منجهه بحرا

١١

توڙي نيڪ ٻندا هون سي عبادت وارا ڪن
ٻن سڀني رسالي مونهن لئي رزقا؛ توڙي
سي بخيل هون توڙي متڪبرا؛ توڙي ظالم هون
سي ڪوڙي نفيرا؛ توڙي صالح هون سي ڪ
وڙي بدبختا؛ توڙي وحش سرڻا توڙي طيورا
رزق رسي تن سڀني کي رات روز مرا
سي برڪت نور نبي جي محمد مصطفى
پرٽ نر مايو پاڻ ڏنئي ملڪ جي مولى
ته مون پيدا ڪئو نور نبي جو جنهن نور منجهان
حبيب ڪئم پاڻهنجو تنهنکي ڏنو نورا
عزت شرافت مرتبو بزرگي بالا
ڪئم مڪان تنهنجو ات آهون اعلا
منجهان پوئي پيدا روڪ سڀ ڪمالا
سونهن صلابت و ترو جلوي جمالا
مهتر مرتبي مرسلين تن انهڪر نورا
ڏني شرف شفيع کي نوازتا؛ نورا
ضميلا تهنجا سب نزا في نالا
اينا مولا ڪانت محبوبي آهين تي اوڏا
تو سردار نبين جو سند واجرتا

شرف ڏنائين شفيع کي سندو قاب قوسا
طٰهٰ يٰسٓ تهنجو مرتبي مذڪورا
محمد رسول الله صلي الله عليه وسلم چيو قادر ڪريما
نائب ڪري تهنکي ڏنائين نبوتا
مهڏ مرتبي محمد تنو اول ابتداء
وڏي شفاعت جهنجي شفاعت عظمىٰ
صاحب شفاعت صاحب شريعت سندو فرقانا
معجزا مشهور جنهن جا اينما اعلىٰ
ڪيون خدمتون تنهجون ملڪ جبرئيلا
عالي علم تهنجو ڏوري ڏرارا
اهي قرآن ڪريم ۾ تهنجو مذڪورا
ڪون ڪري تهنسين مباحثو مورا
مورتيون مٿون ڪافرجي صاحب فصاحتا
اهڙي عزت احمد جام کي ڏني ڏاتارا
حبيب ڪياءِ پاڻهنجو تهنکي ستوراء
ڏنائين شرف شفيع کي متجهان حضورا
هاڻي وري ڪريان بيان سندو صفتنا
متي ڪنان پيرن سين سندي سردارا
صورت شڪل سنديس ڪرجنهين جو ڏهين ما

ابر ايمان ۾ اڳرو ڪر شمس جو شعاع
جا ٿا پيرون سنڌس ۾ متو ڪشادا
پڻ ڪاراڻي گھڻي منجھ اکين ۾ سفيدي
نڪ جا مچو سهڻو سيڻن ٿا
۾ جنهن ٻار ٻڪ گھڻي ۾ سينو ڪشادا
مور نه پوي پيتي يا جيو سنڌ وڙيان
پڻ متي مبارڪ مهر جي يا جيو سنڌ ۾ الله
ڏند سونهاري شفيعا ڪر موتي موچا
موچاري محبوب جا سونهن رخسارا
پڻ ڏاڙهي نرمل نور جي موچاري سورا
پڻ جنهن جي وار ڏاڙهي مبارڪ ۾ هئا موجود
سي هيڪر لک چار هزار چار سا ٿا هتر ڪر هئا
۾ ٻي وار اڃا تنهن ۾ ٿا سيتي ڪارا
جنهن جي سيني ۾ شفيع جي ۾ ٻين انگرن وار هئا
سي جڏه لک جا هتر هزار ۾ ٻه سا ٻيا اڪرا
پڻ گھڻيون سنهيون انگه تون ڏهيون ڏرارا
پڻ هيون حضرت حبيب جون ترپون ڪشادا
پڻ متي اٿي حضرت جي جنهن جي وار هئا
سي مڙني ٽيهه هزار لک ۾ وڌيه هزار هئا

۽ تن اُتي اڳرا سڀئي ساءِ ۽ ويهه وار هُوءا
ٿيو حساب وارن جو حڪم سڀ حمدا
۽ هوءا سرخ اٿنگرا مِسر تي محبوبا
پڻ نرم هوءا نازڪ گهڻون اڳرا حريرا
۽ هوءا عبادت ۾ رب جي محڪم مضبوطا
پڻ هئن خوف خداءِ جو سدا هميشاه
پڻ منجهه محبت ملاحظي رب جي ڪيائون نه آراما
تنهن ڪري سست انگرا هوا تي نردا
پڻ مرض هميشاه حبيب کي لڳو نمورا
ڪين گهريائون ڪڏهن نه تني سود نفعا
وچين وير وزيا مَ کي تب هوءُ هميشان
پر ڪاهل ٿيا نه ڪڏهن تنهن ڪري تورا
پر هوءا صابر سڀ پر گهڻون خوشحالا
راضي رضاءَ تي رهيا قادر جي ۽ قضا
پڻ ڏني هئي قوة حضرت محمد کي ملڪ جي مولا
قوة ٻن هزار مردن جي پانهنجي يار ا
بدڪ انهاني وتري ڪامل جي قوتنا
موڊنه آجي قوت ۾ ڪو برابرا هلا
پڻ هوءَ بار نبي ۾ سنڌ ۽ مهر نبوتا

جنهن ڏٺا هوا هتر اسندا حضرة عليشاه
ڏٺه جنگ خيبر جي ڪيائون جت فتحا
جنهن ڏٺهن رکيائون ڪاهي ٻي ڪئي دروازيکا
هو ا اوڏيتا اليه گز سو ڏکهو دروازا
ءِ ڪاهو چاليه گز هو موڪرائي يارا
جنهن هن تنهن در کي حضرت علي شاه
تان ڪمتيو گز هيڪڙو ڏکهائي يارا
تن هن هيئن جهلي ايو هتن سين حضرة عليشاه
متان لنگهيو سڀ وهيا جيڪي صحاب هوا
سڀئا پوءِ پير رکيو ميتر محمد شاه صلعم
تان ڏٺ لڳا هتر اسندا حضرة علي شاه
تنهن چيائين حضرة حبيب کي آئي ميتر محمد شاه
تن لنگهي وڃو سيگهم يا رسول الله صلي الله عليه وسلم
متان ڪري مون ڪنان هي پوي دروازا
ايئن فرشتن فا حضرة رسول کي ڏنون ڏاتارا

حڪايت معجزي جي

لکي مطالع الانوار ۾ هنئين مذڪورا

جيئن هو ڪافر هيڪڙو منجهه مڪي مبارڪا
منجهه زماني حضرت رسول جي مير محمد ﷺ
رڪان نالو ٿهنجو منجهه ملڪ مشهورا
پاڻ سو پهنوار هو اصلي ابتداءِ
توحيا رينه و هو ٻڪريون پاسن منجه چرا
جو آهي ڏونگر هيڪڙو مڪي کي ڀرا
تت اتند و ويند هو محمد مصطفى
۽ رڪان پڻ تهين وا تم هو ڪنهه وڳدرانا
هو زورا و مرد سو قوت قويا
جيئن مردن پير اڳو هوا نه چوٿينه
سو هو زورا ور پيدا منجهه سڀني عربا
سو عدو هو نبي جو هو ڪنه وغيبت ڪلا
ٻن چوند و هو قريشي گهڻي فخر منجها
تنهن ڪڏهن گڏ جي مونکي سو محمد امينا
ٿهو ند ڪريان دشمني جيئن اِ سپوسا
آءُ آهيان ٿهنجي و اتني جي ورپوي منڪا
تخبراءِ ٿضي جي پڻ سنيو ٿي سيڪا
تا تجا وهيو ڏينه هيڪڙي حضرة ڏونه حرا
ورندي ڳئي نو نا ڪم سو رڪان پهن ورا

چيائين حضرت حبيب کي منجهائي ڏمرا
ته تون ڪير آهين ڪِ محمد ٿهنجو نانءُ صلعم
ڪِ چائي نبي تون ٿو ڪِ ڪونهين اسلام
ڪِ تون اهو ئي آهين جو ٿين ڪرين ڪلا
نانجي اءُ اهو ئي آهيان صحي سو شخصا
تڏهن چيو رڪان حضرة حبيب کي ته هلي اءُ
اوڏو ءُ آها ٿوت تو ۾ کهڙي جو تون چائي نبيا
اج نه جيئين مون ڪنان مطلفا موڙ را
هوئين تون حيات دنيا ۾ گهنائي ڏينهڙا
اج ته اڌما يون پيا ٻئم پهنجي قوتا
آهان اچي ٻڌندي ڪهنکي پانهنجي پارا
پرط آهي شرط پانهنجو مٿي هن قول
جي اءُ ڏسيندس تو کي نبي محمد امينا
ته ڏيئي ته سچو ٿهنجو پرڪندس وسين قتلا
ءِ جي تون ڏسيندين سڀنکي اي محمد امينا
ته ڏه ڏينه وسين بکريون ءِ ٻت سيا بيهه ڪهل
مور نه مڃيندس تنکي ورڃ ده منشاه
پرط پاتشندس سچو ڏين ٿهنجو ءِ سچو تو الله
اج نه ڪريون پيا ٻئم قوت ڪترتا

تاڃان ڇھنا پاڻ ۾ گڏ ري ويڙ ۾ ڪا
تان ڪيري وڍ ڊرڪانڪي مير محمد شا صلي الله عليه وسلم
ڄڃ هي وينو اره اُڀي سنڌي رڪانا
ننڍ هِ ڪيون رڪان معذ ڙتون محمد کي مهڏ
تہ اُڀي قُريش مُوه اُتان سجا سوُنها را
تون سچو نھنجي تو لماي محمد مصطفى صلي الله عليه وسلم
پراڃان وِڙ هندس توُسين پيو مرتبا
وري وِڙ هيا پاڻ ۾ تان پٽ ڪرئو ڪانا
وري جيائين نبي کي تہ اُڀي اره متان
ننڍ هن اُٿئو ڪان جي احمد اره متا
وري ٽيون مرتبو پٽ جيو ڪانا
اهي اڃان هيڪڙو شرط مشروطا
ڏهه ٻڪر يون ٻيون پٽ ڏينهن توهين ڪ
جي دسنڌ پن مونکي ٽيون مرتبا
تنڍ هِ اُڀي پا دڪيا ڪان پانهجا ٻتڙا
سنيا رئا ء سين کي متان بي مورا
پٽ جيائين سڏ ڪري اُٿھين اوڙ
اي لات اي منات اي ياري ڏي عزا

اَفَرَاَيْتُمُ اللّٰتَ وَالْعُزّٰى وَ

مَنوٰة الثالثة الاُخرىٰ کي ڳئو ترانا

ڳڻيڪ ڏهه نه ٿيندا مونکي ياري هنوينا
تمون نه مجيندس انکي هرگز هميشان
تيون مرتبو پڻ وري ڪيا تون آزمائشا
تان پڻ ڪيئي وڏ ڏورڪانکي مير محمد شا
تڏهه ٿيو شرمندو نڪٽ ٿڪو ڦڪايا
چيائين حضرت حبيب کي اي مير محمد شا صلى الله عليه وسلم
تون آهين سچو سڀ پرين منجهه ڀيڄي تولا
پڻ سچو الله تنهنجو آهي سچا رسولا
بت باطل ڪوڙا ٿيا ڪوڙ اڪن ابا
پڻ ٿيو يقين مونکي گهڻو ويساها
اجان معجزو هڪڙو ٿيو منگان تو ملاه
تڏهن چيو رسول رب جي اهو ڪهڙو معجزواه
تا ڪي هو جو درختا آهي اُيو وادي منجهارا
اڏي جيئن جي اڳيو آچي تو مهڏا
پڻ آچي ڏئي شاهدي سندي رسالتا
ته آءُ ايمان آڻيان هوندا گهڻي يقين منجها
تڏهن ڪيو اشارو درخت کي محمد مصطفى
تان اڏاڻو پڄيو آچي ڏني شاهدي شوقا

پوءِ دريءَ ۾ ڏٺو ماڳ پهتي حجرتو جاءِ بجاءِ وسلم
ڏٺو رُڪان معجزو سنڌ ۾ مير محمد شاهه عليه صلي الله
پيرا ٿيو نه اسلام ۾ مهندا محبوبا
پياٿين حضرت حبيب کي پي مير محمد شاهه الله صلوٰ
ته ڪاهي ۽ ٿي تيمه بکريون هو جو شرطا
ته تڏهن ڏنون جواب تهنکي مير محمد شا صلي الله عليه وسلم
تکهه ڪريان بکريون تون آڻ اسلاما
ته هن چيائين حضرت حبيب کي مهجانيا
ته ڪنڌ اچڻ بون مون متان ماٺو مڪي جا
جهونڊا ته رڪان مغلوب ٿيو ۽ پس قوتا
ڪيون هيون مون گاهيون ۽ ڏيون آن محمد
فخر ڪيا مون تنهن پهتي قوت جا
وڏا وٺ مون ڪنان تماڻي هوا
آهيم عاد انهي اهوئي سبا
پيا سنڌس ايمان تو آئي انشاءالله تعالیٰ
مجاٽان ڪنهن وقت جي آهيم اميدا
پوءِ عمر سلمو مجي اٿو محمد سڪي ڏانهه صلي الله عليه وسلم
تان مهنڊا ڳڌ لوميري سچو صديقا رضي الله عنها
پوءِ مچيا ٿين پرين کي ته هيسين ڪئي هو

تنهن ڏٺائون حقيقت رڪا جي تلن ٿيا ساڪان
هنئين هو سو مقابلو هنئين مذڪورا
تنهن ڪئو شڪرانو ربّ جو حضرت صديقا
تنهن پڇيو يار حضرت کي رب پاڻ هنئين يارا
اهو پٽ ظاهر ٿيو معجزو سند و سردارا
هاڻي وري تعريف جسم جي ڪريان بيانا
سيسو سائين مرهيان اي مومن مردانا
پٽ جيسو خوشبو ني گڏ لو حضرتجو سرهو مشڪ کنا
مهر نبوت بن ڪلهن وچ سو نهين سردارا
گهڻي سخاوت سير مير محمد شاه صلي الله عليه وسلم
دعوت ڪري خلق کي ڪڍي ڪفر ڪنان
هيڪڙو مٺ پڪوءِ ڏه سيران جا ڪاڙا حبيب خدا
ني هن وره دنيا ۾ هئوا حياتا
ءِ ٻيا ارڙهن وره لنگهايا ءِ ون هجرا تسر جا
ڳهنو ڪئو رب روشن جسو سند و حضرت نبيا
قادر ڪئو برڪت منجهان متو محمد شاه صلي الله عليه وسلم
منهن بقاء منجهان پيدا ڪئو ڪن عنبر منجها
آکيون بزور پيدا ڪيئون منجهائي حيا
لب نسيم منجهان ڏند پٽ نور منجهان

نڪ بهشتي عنبر منجهان ڪئو ڪريما

دل اخلاص منجهان محبت ذوقنه خلقا

ٻيا هون زد را فرين ڪنان توت قويا

هڏا اڪا قور ڪنان ٻيٽ خشبويا

اُرها قوت منجهان حيو ڙتو حبا را

اند انور منجهان پرڪنا صبر شڪرانا

ٻيو عبادت منجهان پر فرڪنا ٻيو

لکين رحمتون نبي ٻي ڪوڙين درود سلاما

ٻيا وسن رحمتون آل تنهن ٻيا اصحابا

ٻيا برڪت ٻلاڏجي تابع تنهن سندا

ايمان سلامت بخشي تون مؤمن کي مولا

برڪت نبي ڪريم جي محمد مصطفىٰ صلى الله عليه وسلم

ٻيو جيڪو نورنامي کي پڙهي پرت منجهان

بجائي امت نبي جي مولا

ٻيو جيڪا حاجت منگي تو پهچي هتيلا

ترت قبول سائين مستجاب دعا

نڪا ٻوي تهنتي آفت آبنيئا

نڪا ڊيا تهنتي نڪا ٻئي بلائي

نڪو نقصان ڏيئم نڪو منجهه دنيا

نڪو مال متاع ۾ نڪو منجهه اولادا
نڪو پوک نراهه ۾ نڪو ٻي وڃها
پُٺ جيڪو لکي رکي گهر ۾ نور ناميکا
پوي برڪت گهر ۾ تنهن جي توڙا
مور نه ڪا مي گهر تنهنجو هرگز جيري
بلڪ ٽلو سڀوئي ٻجي آتش ڪنان
پوءِ اتر نه ٿئي ٻوٽ کي سڀني شهر
نور ناميکي گهر رکي جو شخصا
ايمان سلامت تنهنجو هوئي هميشا
۽ ٿئي سڪرات موت جي تهنجي آسانا
اچي عزرائيل تنهن ڏوته سوهاري صورتا
ڪڍي روح تهنجو گهڻي نرمي سان ۽
ٿئي مرها تو شخص سو موني جي ٻهرا
۽ جيڪو نور ناميکي پڙهي پڙت منجهان
ايمان غير جي تهنجو مطلقا مورا
جڏهن وقت وفات جو اچيس قريبا
تڏهن اچي عزرائيل تنهن ڏوته گهڻي خوشي منجهان
پُٺ ستر هزار ملڪن اچن رحمت جا
طرف تنهن شخص جي جو پڙهي تنهن ڪان

ڪي وري سڀئي ٿهنائي منجهان يقينا
ڪي پڪي رکيئي پاڻ ڪن تحفي طريقا
ته پڻ وقت موت جو تنهن اسانا
پڻ ڪڻ جنازو تنهنجو ملڪ موليا
پرچي ٿيڙ تنهنجي منجهائي نورا
منڪر نڪير تنهن ڏونهه اچن خوشي منجهان
تنهن اپي ڏين تهنکي دري بهشت منجهان
تو ڏسي پسي سيڪي هو خوشحالا
پڻ اچن حورون تنهن شخص ڏونهن منجها بهشتا
هئي سر هائي انکي ايندي فرحتا
جني موت ۾ قيام سيني گذري ورم جا
سا قدر مين رکعتن جو هوئي تنهن کا
۾ اپيٽ ڏينه قيامت جو ۾ نور ڏي اعمالا
ڪي لنگهن وات صراط اتان ڪي پهڻ جنت جاءِ
جا مدت پنجاه هزار ورهين ٿيندي عاصين کا
سا هوندي اسان انکي گهڻي تخفيفا
پڻ پائي حوض ڪوثر جو سڌ وٽ منجها
جا نون جنت جا گهوڙن محل موجارا
۾ زمين ڪستوري سندي ۾ گاهه زعفرانا

مڪان گھر ۽ پھڻ جي موتي ياقوتا
باغ سڀئي سون جا زبرجد جڙيا
حلا زربفت سو لسين موتي حريرا
ياقوت لعلون تن ۾ هار هيري جا
طعام تازا تن ۾ ميوا موچارا
ڪير ڪندو تنهجو ليکو شمارا
جيڪو نور ناميءَ پڙهي پرت منجھان
ته اگو بخشي اُنجا ڪوڙين ڪبيرا
توڻي هون اُنجا ايترا گناها
جيترا ڏونگر زمين تي ڪ پھڻ تنھجا
ڪ جيترا ٻکي زمين تيا ڪ وري حيوانا
ڪ جيترا درخت زمين ۾ ڪ وري ٻين تنھا
ڪ ٻڪر وار حيوانن جا ڪ رتي جا دانا
ڪ جيترا قطرا مينهن جا ڪ شمار ملڪنا
ڪ جيترا احرف قرآن ۾ ڪ ٻين شين جا نالا
جي هون گناه ايترا ڪنهن شخص سندا
ته مولو مرهي مهر سين سڀ تنهجا گناها
جو ٿا پيس دوزخ ڪمان آتش عذابا
ٻُڌ لکجي منجهه نامي عملن جي ايئو واجرا

جيئي ڪر چار ڪتاب پڙهيائين، هيڪڙو جي تنهن ڪا
۽ ستر هزار نبين سندي ڪر ڪيائين متابعتا
هو ۽ راضي تنهن شخص تي، تادر ڪري تما
پڻ ستر هزار شهيدن سندو لکائين عملا
سحر جادو انکي ڪري ڪين اثرا
نڪو ڏي نه جن ڪو، نڪا پڻ بلا
۽ ڪنا شر شيطان ۽ دجال جي تني ماموتا
جيڪو سو مانڪ جمعي پڙهي ڪسي تهنکا
ڪي وري پڙهائي ڪهنگي تت ستين کي پڻا
نه پڻ عذاب قبر ۾ تني نه تنين ڪا
جيڪو پڙهي پڙ تنين هيڪڙو مرتبا
ڪري سڀ حاجتون تهنجون پوريون بادشا
ڪيئون نه پوي قبر ۾ تهنجي مطلقا مورا
جيڪو لکائي رکي گهر ۾ ڪري تعويذا
ته برڪت نور نبي جي مير محمد شاه
تنهن تي ٿيو ڪرار تهنکي ڪري ڪين ايذا
نڪا بندوق نه تير ۽ نه ڪاتي ڪا
نڪو گولي نه غبار نڪو نڪو دشمن ڏر ۽
نڪو خوف خطر ۽ تولي منجهه دريا ۽

جيڪو انهيءَ ۾ شڪ ڪي شُبها
ته تحقيق سو ڪافر ٿئي نعوذ بالله منها
امام غزاليءَ مطالع ڪندي لڌو ڪتاب منجها
لکي ڪياءِ پڌرو ڪيڏي ڪتابنا
تنهن تحفو خلق کي نبيءَ جو نورا
جڏهن خبر سُڻي انهيءَ سلطان محمودا
تڏهن چڙهي اسُو پنڌ ڪري پانهنجي مُلڪا
پنڌ رهن ڏينهن جو پنڌ هو وچ تنهن ملڪ
لکي رکيائين پاڻ ڪن تحفي طريقا
ٿيو خوشحال گهڻو راضي سائين رضا
وري آيو گهر پنهنجي گهڻي خوشي منجها
خيرات ڪيائين ورتائين هزار دينارن
۽ ٻيو سو اُن جو ڪيائين قربانا
۽ هزار ڪيترا فقيرن کي ڏنائين خيراتا
۽ هزار مسڪينن کي ڏنائين طعاما
۽ هزار مسجد ڪارائين بنا
۽ هزار قرآن ڪيائين ختما
سنتر ڪوهه ڪتايائين منجهه محبت مولي جل علا
۽ هزار غلامن جو ڪيائين آزادا

ءِ ستر مڪتب خانا ڪياءِ بنا
ءِ ستر حوض ڪشايائين پاڻيءَ جا
ٽو پڙهندو هو نور نامون سدا شوق منجهان
ٿو انجان منجهه رات هيڪڙيءَ لڌا اٿن خوابا
ڏنائين نور پاٽيءِ وسنڌ وآئينا
هو انهيءَ جي تم مست معمورا
ٿان ڏٺائين منجهه سهڻي مير محمد شاه صلعم
ٽ هو ملائڪ مير سين ستر هزارا
تن هن جيو سلطان محمود جي مير محمد شاه
ته تون اچو اهين ڪنا تنش عن ابا
بهشت ڏنگار ياٽون وترنهن تنيس توهه مڪانا
هئي سب حوريون جيجرا حورون قصورا
ٽ جيڪو ٽهندو تهنجي سوٽ ا ر ادا
آهيو تون ضامن تهنجا قيامت ڏينهان
عٽ وقت موت جي سو منجهه قبرا
ترت رسندس تهنجي منجها او ڪي رهي جاءِ
ڪنو قرار مونسين اهي قادر ڪريما
سٽيو مومن منجزا سند احمد شاه صلي الله عليه وسلم
لهي سنيالون سيني ڪامل قريشا

ڪوُنَ وِ ساريَ ڪَنِ سن شافِعُ شَفيعَا
وَهلوُ رَسيِ واهَروُ ڪيِ ارِ ثن ڪَان
اهيِ وَسيلوُ وَرَيا مَجوُ ڪنديِ مُومِنَڪا
پيِئي ٻَڪِي تنهِنْ پيرِين جي سيَاعاصِيَ
اُڪرَندَا سي دَاخِلُ ٿيندَا جَنتم
موُلي جي مهَرا وَاهُروسيِلو
وَرَيا مَجوُ ميِرمُحَمّدَ شَاهَ
الِهي هِنَ عَبدُ الرَّحمٰن کي
مرهن تُون موُلى
سَاڻ لَڏا ائين
ڪلمِين دُنيا دارمنجهان
لَااِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ
مُحَمَّدٌ رَّسُولُ اللّٰهِ
صَلَّى اللّٰهُ
عَلَيهِ وَسَلَّمَ

پُوريِ ٿي عِبارَتَ نُورنامي جي
ڪنان هَت عاصِي عَبدُ الله ڪاتبُ جيِ نَويِسَن جي

هي ساڍيچوويهن فرضن جو

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

ٽيهہ ٽي مَن نمازَ جا سَنِ سنڌي روزن
پنج بنائون پنج تڪبيرون پنج وضوءَ ترجن
چار علم چار شيون چار مذهب جاڻ
ٽي غسل ٽي تيمم ٽي سَت صفت ايمان
مؤمن سکي يا دکر تمر ڪيئن منجهہ جهان

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

سارا هجي سوڌي مولو حيو ملڪن
حمنا جهانم حسار اجيت جيلن
ربزي ٽيڏڪ سيڪنہ چنگين منين خالق
خلق خلقي ٿا رب پانيس وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْاِنْسَ
اِلَّا لِيَعْبُدُوْنِ سان ساءِ سيباڻ غافل بالتجي تبا يمڪل مرحجي

حڪم سڀ حڪيم جا ثابت مٿي تن
سا ڍيون ڇه ڏيهون فرض ساري هيٺ سکن
ارڪان جي ايمان جا سو نهارا سڄڻ
ڪري هو اقرار ڏيئي ٻن ۾ ويساهه منجهه هيئن
چار ڪتاب چار ڪرسيون مذهب چار جوڻ
توريت مهتر موسىٰ انجيل مهتر عيسىٰ زبور
مهتر داؤد فرقان محمد مصطفىٰ جوڙا تو ڏسڻ
چار ٿنبون محمد جون صلي الله عليه وسلم ساري سڀ سکي
محمد بن عبدالله بن عبدالمطلب بن هاشم
بن عبدالمناف پنهون اهي پرين
اول امام اعظم ٻيو امام شافعي ٽيو امام مالڪ
چوٿون امام احمد بن محمد بن حنبل سچيا مذهبن
چارئي طالب حق جا سونها ڏين سڄڻ
راضي هوءِ رحمان ڏٺي سائين ڪنان سيڻ
پنڌ رهن فرض نماز جا جي منجهه ڪتابن
فرض سڪڻ سڀئي مٿي مؤمن
احڪام نالو ٻهرين ۽ ارڪان اندرين
تن پاڪ پاڪ ڪپڙو ۽ پاڪي هنڌ پرتن
جتي ڄجي سجدو سو پٽ پاڪ جوڻ

وقت سڃاڻڻ تن ۾ وضو ڇهون نيت ٻڌن
ڏڪن فرض ۾ سڀ سڪي ڏنان لائي موٽن
پانڇي پيش ۾ نيت پڻ اچي سيولي تن
اول تڪبير جي قيام ٻيون قرآن پڙهو
جوڏن رڪوع پنجو سجود ڇهون پوءِ هو
قدر تحيات تمام جو اگر ونڪنا ٿين
ستون فعل انهن ترتيب سڪنا سب ڪهڙن
فرض سيئي صاحب جا پورا پارين
تنهن منجهان هيڪڙو هيجي نجاسٽن
ناهي نماز ٿئي تنهن پچو ڪان پڙهن
پاڻ اڳي نه اٿجي توڻي عابد هون
مؤمن ممر ڪڻ ڪڏهن سکي ري فرضن
پڇي پڙهن ٿيا تهين جڏ پو جاب جتن
علم ري عقاعي اوءِ ڏند مد غوي ڪن
جنين ناهي آشنائي علم سين انا هي بوجن
ڪفر ڪلمان ڪيترا مي تن وسن
خبر ان اقوال جي لوچي تان نه لهن
اسار آيا اڳي مؤمنا نه مومنن
ڪنا فرض هيڪڙي منڪر جي تين

تهو ڪفر تنهنکي جهو ڪافرن
پنج شرطن پنج مستحب پنجهن ٻڌ پڙهو قبلن
ڪنز ڪنخ ٻڌ ٻڌو پا هين منجهان هن حرفن
ڪان ڪلمون نون نمازون ڏينهن زڪوٰة کي روزن
ڏينهن ڏيک زڪوٰت کي حج هلن
ايهي ٻئي منتي مالدارن فرض نصاب
مٿهن ڏونڪ ڏاهون ٻئي ساري ساڻ اٿڪن
ٿيون مشخ سر جو جو تون ٻيٺڙ بيٺن
جيني ڏهي ٻاکي ٻت پوي اٺان آئدا من
جدي ڏا ڏهي سڀ ٻيا ڳهاڻي متان رون
عرش تهي ڪاملن ۽ ڪرسي ڪوئين
معمور ٻيت الله ملڪ مقدس ٻڌن
ڪعبة الله ڪارڻ مومن جي نمازن
فرض رڪعتون سترهن وقت پنجهن ٿين
ٿيه ٿيون منهم روزا تيه ڏکن
ست امنت جو غسل ۽ تيمم علم جا ٿون
ٿنه ڪاٿان پنج تڪبرون ٻه ٻت ڏيون
امنت بالله پهرا الله منجهان ۽ منجهان ڪي ملائڪن
ڪو ڪتاب منجهان ۽ رڪن رسولن

ڏينه قيامت ميخيان جوڏاڍو منجه ڏينهن
سائين سوال سوڪرين ڏاتار ڏو هارين
جڳي مڃي الله ڏاته پاڻيان پاڻيان ڪابين
جيار رنيد و جيار ڙيٽي مولوڪي متن
نمار رنيد و ڪڏهن جا ڪينتان جين
يفعل الله ما يشاء جي گهري سي هوئن
وات ڏوئيٽ نڪ پسويٽون پٽي ڪي لنگن
نيت ڪري ڪنه پاڪ ٿهي ٻئي هٿ هجن
پهريون ملڪ مهلي تهانيوء ٻنهين ٻاهن
پڙهو علم توحيد جو نماز ۽ روزن
چا تو حيض نفاس پٽ سيوهي ڪن
چار تڪبيرون جنازي جون ٻنجي پٽ ڏيجن
ڇهون ٿهون ساڍيون فرضين زجيوانتي ٻجن
ست فرض ڪفايت جا پڙهو ٻنجاتان تن
جنازي نماز جيڪ جواب ۽ جواب سلامن
پوري ٻجو يا ٿهين جنبي ڪي جٻن
ٻنجيئي ياري يا نشاه ڪي متي ڪافرن
ڇهين احر چنگا ٻنجي سنين منع منا بن
ڏي توفيق ڏيه ڏٽي يا جها ئي ٻانهن

جِهِ وِيهُوْنُ سَادِيُوْنُ فَرْضِيْنُ سَالِڪُ جِيْ سِكَنْ
قَانِعُا هِنَ فَقِيْرُ كِيْ سَارِيْ سِيْ ذِيْنَ
مَانَ مَرِهِيْ پادِشَاهُ كَمِيْ كَيْ خَطَائُنَ
حَاجِيْ مَحْمُوْدُ حُلِيُوْ جِيْ دُعَاكِرِيَانِ دُوسَتَنِ
سَائِيْنَ سَبُوْنُ پَائِيْنَ مَوْلَىٰ مُؤْمِنَنِ
كَرِيْ تَوْهَ تَنِ سِيْنَ كَلِمُوْنَ جِيْ جُوْنَ
لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ صَلَّى اللّٰهُ تَعَالٰى
عَلَيْهِ وَعَلٰى اٰلِهٖ وَصَحْبِهٖ اَجْمَعِيْنَ اِلٰى يَوْمِ الدِّيْنِ

هِيْءَ اَهِيْ مُقَدِّمَةُ الصَّلٰوةِ يَعْنِيْ سِنْڌِيْ اَبُو الْحَسَنِ جِيْ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

قَالَ رَسُوْلُ اللّٰهِ صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ خَمْسُ
صَلٰوٰةٍ اِفْتَرَضَهُنَّ اللّٰهُ تَعَالٰى عَلَى الْعِبَادِ
فَمَنْ صَلَّاهُنَّ لِوَقْتِهِنَّ كَانَ لَهٗ

عَلَى اللّٰهِ عَهْدٌ اَنْ يَّغْفِرَ لَهٗ وَهُنَّ
كَفَّارَاتٌ لِمَا بَيْنَهُنَّ وَلَوْ اَنَّ نَهْرًا بِبَابِ
اَحَدِكُمْ يَغْتَسِلُ فِيْهِ كُلَّ يَوْمٍ خَمْسَ
مَرَّاتٍ هَلْ يَبْقٰى مِنْ دَرَنِهٖ شَيْئٌ قَالُوْا لَا
قَالَ كَذٰلِكَ الصَّلٰوةُ الْخَمْسُ يَمْحُو اللّٰهُ
بِهِنَّ الْخَطَايَا فَاِنَّ خَيْرًا عَمَّا لَكُمُ الصَّلٰوةُ
ترجمو: اِنَ حديث جو مُنجهارِ بانَ سنڌي
جيئو عالم ڪاريٽ اگه اُمّت جي
تہ پنج نمازون فرض ڪيون مولي مؤمنن
جيڪو پڙهندو انکي وتن م ساري
اهي بول تهنجو رب اٿي تمرٿي تهنکي
پٽ اهين نمازون ڪفارات ڪاريٽ گناهن
جنکي گناهين نمازن وچم سي انسين تاجين
جي هوعڪهن شخصڪي ان مؤمنن منجهان
گنت وهندڙ پاڻي جي دايم درمهندا
جهنم ڏيهاڙي وهنجي ورڻو پنج ڀيرا
تہ ڪارهي هوندو ميرائي تهنکي انگرن متان
تان جيئو صحابن نبيڪي نہ يارسول اللّٰهِ صلى اللّٰه عليه وسلم
ڪانہ رهندي رُتکي ميرائي اصلا

تا نه جي رهڻ وحال نماز جو پڙهي پنجڪان
سب جنهن ڏينهن آن اُنان مٿا پون نمو ر ا
پڻ جنهن ڪي عمل خير جا صحيح سو نهارا
تو پڻ حج ڪي صدقو ڪي زڪوٰة ۽ ور ا
ڪي جنهن ڪافر سين ڪي اضحي ۽ فطر ا
ڪي ڏنڊ انجن پلڻ جو ڪي پڪڙ ڪهارا
ڪي تلاوت قرآن جي ڪي تسبيحون ذڪر ا
ڪي ڪوه ڪٺا ٻئڙ مهتيون ادائن ڪي عمل ٻا
ته گهڻون ٻلي تن سين ڪنا اهي نماز ا

صدق رسول الله صلى الله عليه وسلم

قال عليه الصلوة والسلام الصلوة شجرة
وثمرها ثلثة اولها عتق من النيران
والثاني دخول الجنان والثالث رؤية الرحمن

هي ترجمون هن متن حديث جو

جيو عالم ڪاريٽي الڳه امت جي اجهي
ته نماز اهي وڻ جنهن ۽ ڦر ته ٽهجا ٽي
پهريون ڇٽڻ جيڙي ڪنان سو پهڻ جنهم
ٻيون نيڻ لقاءُ رب جو جهتي جڳه سڪي
جا سلوري اهڙي سا ڪوه نه ڪو ڏ ڪهجي ا

صَدَقَ رَسُوْلُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

هيءُ مقدمة الصلوٰة ١١٥

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

ساراهجي سوڌي ثنا وڃنهن فرمانُ
منجهُوم ۾ ني مُؤمن اند اٿون ايمانُ
تنهِ سارا هيءُ سڪو منجهه پناندر پاڻ
ما ٿهوت مرون يڪڙ پري مذڪ مت سڀاڻ
جيڪي اهي جت ڪِ گجهو ۽ پدا رؤ
سڀُ سب ساراهي رٻڪي پاڻ پناندر ٿو
رحمت تنهِ رحمٰن جي منيءَ محمدَ هوءِ
بَ نهو پنهنجي عالم جهو جنهِ نڪوءِ
۽ پُٺ اُنهي آل تنهِ اصحاب اجمعين
سڀني جن شيئرت جي پير جيتو ڏئين
هاڻي سڻ سڀاڻ تون هي جنّ ڪنّ
نصحتي مچيو سڀ ڪو ڪارڻ پاڻ لمن
پر مچن پهر قيام ٿيني وحده ڏسان پوءِ
ٿيندي صحتي صلوٰة ۾ شڪ مياءِ ڪوءِ
تانت ترسي تهيا شرط سبئي سڪّه
ڪنان جيري جيءِ ياڻ پراهُ رڪه

شَرطُ سُڃاڻي يادِ ڪَرِ جي نمازُن جا

جِنُ رِيءَ سِگهي شَرطِن نمازَ نِرَهاءِ ڪا

جيئن ڪا نمازَ اُن تي سِگهي شَرطِن رِيءَ

سا سِگهي نِپهار ڪَرَ ڏيئي جو دَبُ ڪَري

آهي اِحتِياطُ اِنَم مَنجھ ڪِتابَ لِکيءَ

پَرَ آهي بِي رِوايَتَم پُڻ ڪِتابن لِکئو

نه سِگهڻ ڏاران شَرطِن جي نمازُ دُرُسُت هوءِ

مَگر نه سِگهيُم اُنجي آهي گُناهُ وَڏو

پرڪو نهي اِختِلافُ اِنَم عالمَن سَنڌُ ۾

تحقيقي فَرضُ نمازَ مِ سِگهڻ پُڻ فرضُ سُو

وَاجِبُ سِگهڻ واجِبِ ءِ سُنَّتُ سُنَّتِ جو

هاڻي پَڙهُ پِهرِ وَضوءَ جا فَرضُ چئوڪائي جِيَر

پَڙهي پَروڙي پارِتوُن سَب سُونهارِيءَ ڪا

نه طاعَت تو قبول تيءَ منجھ خالِق جي دَربار

اَلوُضوءُ مِفتاحُ الصَّلوٰةِ سارِيءَ ڳَرِ سنبار

وُضوءَ ڪُنجي نمازَ جي ءِ نمازَ بهشت هوءِ

سَيِّدَ سَرورَ اَنبياءَ تي نَرمايو صلي الله عليه وسلم

مُنهُ پانهُو سِر مسحُو ڌوئڻ پيرَ بئي

حَدّ پارِ تي ڏاڍا آهي سَبُ پِسائڻ ڳهاڻي مثاءِ

تا ٿيئي حدثون تنجون سڀئي سي سُبحانُ
منهن مٿي وٺي ڌوءِ تون پاهون ارڪن ساڻ
مٿي مجهان چوتون پانئون مڪڻ فرض گنج
پير ٻئي گرڙ يا مٿي ڌوئي پاڪ ڪريج
واجبُ نانهِ وضوءَ ۾ پر سڀئي سُنتون
جنين پڙهي پاڻيون تنين جنتون
ڀريان ڏونڻ هٿ ٻئي ڪرڪراي ٻندن
پسونا لوگنڻ ڏيجوٺيون ڏندڻ ڏيڻ ڏندن
چوتون چوڙڪ وانگي پير پاڻي پيرٿو
پنجون پائي نڪ ڏئي ڇهون ڌوءِ ٽڪو
ستون سيٿڪنه آنگرين ڏوئي ٿئي پورا
آٺون آنگرينگي ساري سوءِ وچا
نائون مسڪ ڪن ٻئي ڏهين ڏاڙهي سارِ
سو سيوئي مستحب جيڪي انهان ڏار
تانئي پڙ وضوءَ مومن مستحبُ
نه اُنئي نواوت تئي رحمت سندي رب
مُستحب جي وضوءَ سي پڻ ست تا
هيڪ نيت ڪرڻ وضوءَ جي سوجو جيئن
ٻين ترتيب وضوءَ جي چوتون هر پانوءِ هري

ڌوئڻ سگهنهِ، انگرين جيڪو وضوءَ جو
پنجون مٿو مَلِه ٿون سرِسِٿن سِيوءِ
ڇهون ڪڍج ڪنڌ کي هٿ هرنا، وهي
سر ۽ باري ٽِسِٿن ڪيجي مَلِه ڪنِ
اوهي هري، انگريون تيري ڪنڌ ڏجن
ستون سارِ وضوءَ جي دِلسِٿن دعا
ته مولو مرهي مونڌ ٻي خالق خطاءُ
ٻرا اضح جيو عالم ته مستحب ٿئي هي؛
هيڪ جو ٿئي جيشان سو مشهور ڪنڌ ڪجي
ٿيون پڙهڻ دعائن جوڻ مستحب لکي؛
ٻاچا ريئي ٿول سنت جيساحتي قولڪي
ٿانپي دعائون وضوءَ جون پڙ پروڙي سي
حب پڙهي پاريون ٿيئن رب لسي؛
پهر شهادت ڪلمون تهانبوءِ پڙ دعا؛
ته سندا مڙئي انگرين مرهي ڏوه جدا،
دعائون وضوءَ جون مڙئي معني سان
اُنٿي سگهنهِ انگرين پڙ پروڙي پاڻ
پر پهر پروجسيت اُٿي هي دعا
جند ۾ جا ڪائي مونڌ ٿئي ستونبن مجهان

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْ اَحْيَانَا بَعْدَ مَا اَمَاتَنَا وَاِلَيْهِ
النُّشُوْرُ ه سارا هيان سوڍي جنهن موڪي جياريو
پنياٺان وقت تنهن جنهن موڪي اُن ماريو
آهي موٽ منهنجو آخر اُنهي ڏانهن
اُهو مهربان مرشان گهڻون عالمن الله
تان پوءِ پڙهه وضوءَ جي دلسين هي دعا
جڏهن وڃين وٽ اُني الڳي اِنهار اءِ : اَعُوْذُ
بِاللّٰهِ مِنَ الرِّجْسِ النَّجِسِ الْخَبِيْثِ الْمُخْبِثِ مِنَ الشَّيْطٰنِ الرَّجِيْم
رڳ گهران رحمٰن جي پٺيءَ تهن ڪنان
جو پٺيءَ پليتي گهڻون منو منئا
ڪري اُهترو آدمي وجهي وهم منا
ڪنان شيطان شومتي تر نوجو نور ۱
تان پوءِ پڙهه وضوءَ جي دلسين هي دعا
جڏهن ٻڌان وپڙ وٺي ٻاري لنگهه ڏکيا
اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْ اَخْرَجَ عَنِّيْ بَعْدَ مَا
يُؤْذِيْنِيْ وَاَمْسَكَ فِيْمَا يَنْفَعُنِيْ ؂
حمد تنهن حڪيمي جنهن منگان ڪيو سو
جنهن مُنهنجي جياپي اندر اُهڪو ڪيو
۽ جهل ڪيائين تهنکي مُون م جنهن منجهان

اهي نفعو مُهنجو جنهن اُهڪا پا
نائين پڙ وضوء جي نيت اڳائين انهان
جيئن پائين هٿ پائيم ورني وضوء لاءِ
نَوَيْتُ اَنْ اَتَوَضَّاءَ لِرَفْعِ الْحَدَثِ
وَاِسْتِبَاحَةِ الصَّلٰوةِ تَقَرُّبًا اِلَى اللهِ تَعَالٰى
نيت ڪيم وضوء جي ته نماز ٿئي مُباح
۽ پليتي پري ٿئي ۽ اوڏائي الله جلّ وعلا
تائين وڃ وضو ئم هنبر نام خدا جل جلاله
جڏهن ڌوئي هٿ ٻئي سُنت جي ٿيا
بِسْمِ اللهِ الْعَظِيْمِ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ عَلٰى دِيْنِ الْاِسْلَامِ
اَلْاِسْلَامُ حَقٌّ وَالْكُفْرُ بَاطِلٌ اَللّٰهُمَّ ثَبِّتْنَا عَلَى الْاِسْلَامِ
اِسْمَ سِيْنَ عَظِيْمَ جي ڪريان وضوء ڪار
۽ حمد اهي الله کي اُتي دين اسلام دار
اهي اسلام حق ئي ۽ ڪفر ڪافر ڪوڙ
سائين ثابت رکين اسلام اُتي مون رسول
تائين پڙهُ وضوء جي دل سين هي دُعا
جڏهن ڌوندا ڏين ڌندا نڪي جو سنت مصطفٰى
اَللّٰهُمَّ اجْعَلْ تَسْوِيْلِيْ هٰذَا تَمْحِيْصًا لِذُنُوْبِيْ
وَابْتِغَاءً لِمَرْضَاتِكَ يَا سَيِّدِيْ وَمَوْلَائِيْ

وَبَيِّضْ وَجْهِيْ كَمَا تُبَيِّضُ بِهِ اَسْنَانِيْ
ڏَاتَارَ ڏَنْدَنْ ڏِيڻ مهنجو قادِر ڪرِتهو
جو طَلَبَ رَضَا تنهنجيءَ ڪجي وڃن ڏوه لهيو
۽ منهن مُهنجو مونئن تي اڇو ٿئي اُوجار
جيئن اَڇا ڪيئي ڏند مهنجا توڻ نسين ڏاتار
تانيءِ پڙهه وَضُوءَ جي دِلسين هي دُعَا
جنهن سان توڻ وات ڌوئين ڪارڻ رب رضا
اَللّٰهُمَّ اَعِنِّيْ عَلٰى تِلَاوَةِ الْقُرْاٰنِ وَكَثْرَةِ
ذِكْرِكَ وَشُكْرِكَ وَحُسْنِ عِبَادَتِكَ
يَا رَبِّ يَارِي ڏج مُونِ اُتي تلاوة قرآن
۽ ذِڪر زِيادة پاڻ تنهنجي ۽ عِبادة شُڪرانا
تانيءِ پڙهه وضوءَ جي دِلسين هي دُعا
جنهن سان توڻ نڪ ڌوئين ڪارڻ رب رضا
اَللّٰهُمَّ اَرِحْنِيْ مِنْ رَّائِحَةِ الْجَنَّةِ وَارْزُقْنِيْ نَعِيْمَ اَهْلِ الْجَنَّةِ
سو لئي مون سينگائي ڪنان بهشت
بوءِ ۽ نصيب ڪريو نعمتون سندئون
جنت جوءِ :: تانيءِ پڙهه وضوءَ جي
دِلسين هي دُعا :: جنهن سان
توڻ مُنهن ڌوئين ۽ جو پهريون فرض آ

اَللّٰهُمَّ بَيِّضْ وَجْهِيْ بِنُوْرِ مَعْرِفَتِكَ يَوْمَ
تَبْيَضُّ وُجُوْهُ اَوْلِيَائِكَ وَاَنْبِيَائِكَ وَلَا تُسَوِّدْ
وَجْهِيْ يَوْمَ تَسْوَدُّ وُجُوْهُ اَعْدَائِكَ
يَا رَبّ روشن مون ڪرين مُهن معرفت نور
جڏهن هِن اڄا ٿيندا اولياءِ مرسلان مُهن مون
ڪَرِيمُ ڪارو مڪرين مولي تِتِ مهوم ؛
جني ڪارا ٿيندا ڪِ فر محشر ڏينهه منجهوم
تا نيي پير وضوءَ جي ڌلسين هي دُعا
جڏهن ڏاڙهي سوني ڪارِب ربّ رضا
سُبْحَانَ الَّذِيْ زَيَّنَ الرِّجَالَ بِاللُّحٰى وَالنِّسَآءَ
بِالذَّوَائِبِ اَللّٰهُمَّ هَوِّنْ عَلَيْنَا سَكَرَاتِ الْمَوْتِ
پاڪي ڪريان پاتشاهه سڀا جهي ستار
جنهه مُرِّس سينگار ريا ڏاڙهي ۾ جويون ميشڻ مون حڪم
الهي آسان ڪرِ آسان اُتي مولي موت ويرا
جنهنءَ دَرِ ماندي دل تنيءِ اڪثر ابتا قبر
تانيي پيره وضوءَ جي ڌلسين هي دعا
جڏهن جنهنجي ٻاهن ڌوئين ڪارِب ربّ رضا
اَللّٰهُمَّ اَعْطِنِيْ كِتَابِيْ بِيَمِيْنِيْ وَحَاسِبْنِيْ حِسَابًا يَّسِيْرًا
ڪريم ڪاغذ ڏيج مون جنهنجي هٿ جبار

۾ حسابُ ڪجو سهلو سڀا جها سمنتا ڀ
ٽانئي پڙهه وضوءَ جي دِلسڻ هي دعا
جڏهن ڏائي ٻانهه ڌوئي ڪارڻ رب رضا
اَللّٰهُمَّ لَا تُعْطِنِيْ كِتَابِيْ بِشِمَالِيْ وَلَا مِنْ وَرَاءِ ظَهْرِيْ
وَلَا تُحَاسِبْنِيْ حِسَابًا شَدِيْدًا وَّلَا تُعَذِّبْنِيْ عَذَابًا
اَلِيْمًا: مَٿي ڏائي هٿ مولي مون ڪتاب
۾ مومن ٻني ٻهرائي يارب هر ڪو حساب
ٽانئي پڙهه وضوءَ جي دِلسڻ هي دعا
جڏهن توں سر ڪڍين ڪارڻ رب رضا
اَللّٰهُمَّ غَشِّنِيْ رَأْسِيْ بِرَحْمَتِكَ وَنَجِّنِيْ
مِنْ عَذَابِكَ وَاَنْزِلْ عَلَيَّ مِنْ بَرَكَاتِكَ
مولي منٿون مهنجو رحمت سين اڦِجاءِ
۾ اُتم اوٽ برڪتون عذابا اوياءِ
ٽانئي پڙهه وضوءَ جي دِلسين هي دعا
جڏهن مکي ڪنن ٻئي ڪارڻ رب رضا
اللهم اجعلني من الذين يستمعون
القول فيتبعون احسنه
ڪريم ڪرڻه ٿنڪان جي سُڻن سڀ ٻچار
چڱون لائين چتسين پوتن ٿمني پار

ٽانئين پيري وضوءَ جي دلسين هيءَ دعا
چَئي هن مُکُ ڪنڌ کي ڪارڻ رب رضا
اَللّٰهُمَّ اَعْتِقْ رَقَبَتِيْ مِنَ النَّارِ وَاحْفَظْنِيْ
مِنَ السَّلَاسِلِ وَالْاَغْلَالِ وَالْاَنْكَالِ
الٰهي اجو ڪرين ڪريم تون ڪنڌ ؤم
ڪنان جيڙ گئي سنگرنا سنڌ ؤم
ٽانئين پيري وضوءَ جي دلسين هي دعا
چئي هن جيئون پير ڏوئي ڪارڻ رب رضا
اَللّٰهُمَّ ثَبِّتْ قَدَمَيَّ وَقَدَمَيْ وَالِدَيَّ عَلَى
الصِّرَاطِ يَوْمَ تَزِلُّ اَقْدَامُ الْمُنَافِقِيْنَ وَالْكٰفِرِيْنَ
تن ڏينهن ڏهشت اُپاري ميان مُنهنجا پير
ٿي پير مُنهنجي ماٿئين مٿي صراط سير
جهڙ ڪرندا ڪنم نڃجي ٿڪا ٻا
پير منافقي ۽ ڪافر دوزخ جي ڏهلا
ٽانئين پيري وضوءَ جي دلسين هي دعا
چئي هن ڏاٻو پير ڌوئي ڪارڻ رب رضا
اَللّٰهُمَّ اجْعَلْ سَعْيِيْ مَشْكُوْرًا وَّذَنْبِيْ مَغْفُوْرًا
وَعَمَلِيْ مَقْبُوْلًا وَّتِجَارَتِيْ لَنْ تَبُوْرَ بِفَضْلِكَ
وَكَرَمِكَ يَا غَفُوْرُ بِرَحْمَتِكَ يَا اَرْحَمَ الرّٰحِمِيْنَ

سائين سڄيو مهنجو ميان ڪر موچاءِ
۽ ڪمايام قبول ڪر منٿا ٻيا مَ ڌار
سُود ڪَرَ هيم سَقر و جهنم ناهي جيئو
اي مر هيندڙ مرهه مون باجهاءِ باجه ڪيو
دُعائون تان درُست ٿيون پٽ هاڻي سڻ سوءِ
پنهنجي جو وضوءَ ڪي سکه سو سيوءِ ٿي
سِکئم شريعت جي لحه نڪي ڪا
مهند اَوِيا ليئا آهو ڪي مصطفيٰ صلي الله عليه وسلم
جيڪي مهندا نڪري ڪِ ٻُهرڻا پيا اهوءِ
پنهنجي سو وضوءَ ڪي سکي سيو ڪوءِ
مگر مهندي يار ڪان جي واءُ وِچئو ڪي
ته ناهي نقصان وضوءَ ۾ مڙسن ۽ جوءِ
پرچڻ جوءِ ٻوا ٿون هيڪ ٿيون جي تنهائين نڪئو
ته وضوءَ ۾ تنهن جوءِ جي اختلاف پئو
چگين ته وضو سا ڪري متان پيون واءُ
اجي مهندا نڪئو لهي وات ايهاءَ
بي مباشرة فاحشة جي ٻرو ٿي پيو
حين ريءِ انزال ادخال جي متامس ٿيو
عيڻ پنهنجي تنب ساجا ٻير هيڪ ڏئي

جي ڏکي ٿهن ٽوڳي ڪري جنهِ ڳڏي
مگر معتقد مالڪي جي محڪم هوءِ مري
تہ وڃي وضوء ٿيجي ٽوٽي نند کهي
ڪِ ڪنا غلبي نند جي ڪريگو پئو
جي ٻونٽان اگي سارتئش ڪِ ٻوندين اٿو
تہ اهي وضوءَ اُکي مگر لمحو جي
جي ٻئي رهي نند مِ تہ وضوءَ سروِجي
جي ٻرٽي رت ڪِ ڪِ ٻوي پليتي هوءِ
ڪِ ٻري وات پر ڪري ڪِ اجي روڳارو
ٽوٽي طعام ڪِ پيٽ هوءِ ٽوٽي رت پڌو
پرجي ٻري نہ واتکي تہ وضوء پوٽڪو
جهنسين سگهي تہ پڙهي ڪِ سگهي ڳالهايو
ڪِ مري ڪِ مشتي ڪِ متي ميحالو
اجي نکاز ڪري ڪِ ڏڪاوهي ترسو
ڪِ اُجي اکيان اُب ٻئو سُورٽ سان سمي
ڪِ ڪريئو ياٽي ڪنکان ڪنتر جي ڪري
ڪِ پردو ڪري ٻئو ڪِ ٻسوڪنہ ڪنان
ڪِ ڏکيا ڪيون نگشو ٿاري تنہ وجان
ڪِ ڪري ٻئو ماهه ڪ سرتي ڏک منجهان

پر ٻنهي هون تن هر ٻاجن سلکي پاڪ نڪا
تو ٻي هر پائي ڪاٻئي تو ٻي رت پر آ
پر هر پائي ٻئي ۽ پر ڏيجي ٻنهي وضوءَ کي
تو ٻي گهٽي ڪ تورڙي سُٺي پاڙ ڏجي
۽ ڪئي ۽ ماه ۽ تند س وضو تهر ٻجي
جنهن هر پائي اُڃي وهو تي تمي
نات ٻجٽ ناهڪو سُٽي سو سڪجي
پر ڪن جيو عالم منجهه ڪتاب لکي
نه ڪئي ۽ ماه ۽ مباشرت س وضو ڪجٽ نانه
پر ڪن قول ڪتاب هنير لکيو آهه
ته مباشرت فاحشة س وضو ڪئن ڪجي
پر صحيحون قول ٻجٽ جو فتوا جه تي
ڪ وٽي جر ڪيل وڏي اجوڻي سادي
ڪ لٿي ٻجانان رت ڪ واتان وهي
مهو مند ڪ ڪيل ننڍي تو ٻي پر ٻين
نه وضو ٻجي نه تنسين تو ٻي گهٽان تين
ڪ اڇي تڪ ڪ سنگ جارت گڏي ۽ هو ۽
جورت برابر ڪ ونرو نه وضوءَ ٻجي سو
پر جي اِنهان تورڙو نه وضو ٻيو ميان ۽

جيڪا طاعت تنهن سين ڪبي سا رها
ڪِ ڪوڙي ڏند سين ڳجر ڏِ موڙي پال
ڪِ سِريسين صاف ڪري ڏندن ڏي خلال
ڪِ ڪنڊ وڪِ سوئي پنگم لڳي ڪنهِ ڪي
جو هت ذرو ڪو اُن تي ڏيکائي ڪري
وضو نه ٿئي تن سين مگر ڪِ سر تي
ڪِ ڦڪ ڪِ ڪُل نماز مڪِ وڃي سگر سار
ڪِ جريئا ڦڳا جتم اچي تن اثار
پر جا مسئي وضوء ٿئي اُن اهڙا ڀار
جن ڳُنن ڳُمي ادمي ڪري ڪان نهار
ان مِٿ نِئا هيڪڙي وضو ڪري ٿيهار
تاني پڻ غسل جا فرض ترسي تري
ته ظاهر باطن ٿيو ڪرٿم پاڪ ڪري
پاڻي ڏيئي وات کي ۽ نڪ کي عنگر سيله
ڪي؛ جن متا مڙني انگر وهي سو وڃي
ع پار ته سنڌي هيڪڙي ڪاسي وار رهي
تحت ڪل شعرة جنابة نبي فرمائي صلى الله عليه وسلم
تاني تهن جون سنتون سڀ سمجهي سي
سنتون جي غسل جون سي پرو ڄ ڀنج

تہ مھنڊ اما ٽي جنتون ھوئين حورن ھيج
ھيتڪر ڙو ڏوئڻ ھٿ ٻئي ءِ سو پليتي ماڳہ
تيون لڳي پليتي لنگہ کان ڏوئي ڪرڃ پاڪ
چوٿون وضو ڪرڻ نماز جيني پنجون تن تمام
ٿي پيرا ڏوءِ تون ساري سب اندام
ٿھانپوءِ تيمم جا فرض فھمي جاڻ
ٽيا جھائي پاجھ پريئو رحمة ڪري رحمان
تيمم ۾ فرض تيسن جيڪي غسل جا
تيمم ڪيجي مستحو خاصي خاڪ منجھان
جاپا ڪيڙائي پاڪ گھمي ڪنہ سيڪنہ ڪاءِ
نيت سنڌليس فرض ٿئي ھڻڻ ھٿ ٻوار
پھروني پيٽي وھن ملڪي ءِ پاھو ٻئي ٻھار
تاٻي تھن جو ستون سڪہ سڃھي ڄار
تہ شفاعتسين شفيعجي تنالھي پوين پار
ھيڪ ھٿ ھلائڻ مھنڊ مٿي ٻڌوڻ ڪيہ
پوءِ :: تيون ايٽڻ آنگريون جو تاجين پاوءِ
جي ھتنم اگري ڪا ڪنہ لڳي ھوءِ
ناتہ جيند نہ جو ھتن جي احتياج نڪوءِ
ٿھانپوءِ تيمم جو پڇڻ پڙ سڀيو

تِنبو دانا ڏِٺن جا سُٺيُ جي سِکو
تيمم بحي تنه سيٺن جو بحث وضوءَ جو
بيو بيٺ پاڻي پاڪ ٿي قادر ڪو ٿئو
تہ تنه سنه وماگهن تيمم تي وِٺو

بيان غسل ميت جي جو

هاڻي سُٺيو سو جو ڏجي غسل مبتلي
غسل جو ميت جو ڪريون تنه بيان
تہ مٿي مؤمن سڪنه سگهٽ ٿئي اسان
پهرئين غاسل پاڻ ڪري وضو سڄو ئي
ٿهانئو ڪري ٿئرو تختو ڏونئي
تانئي واسي تختي کي پير پنج ڪ ٿئي
اٿي تنه تخت اُتي ڪٽي ميت کي
سٿون سمهاري ٿهنڪي ڪري قبلي پير
تہ ٿيس مُهاري قبلي پوءِ ڍهارٽ ويڙ
وِهار ٿيس ويڙ تنه جهڙ ٻيٽ ٢ اڍيس
ڏيئي تڪيو پاڻ اُتي مرهر مهٿيس
جيڪي پ سو نڪي جيڪي مٿي زفه
اِنبر وِجهي پاڻ اُتي ٿهانئو پيٽس جو

پِڻ سَڀڪنهن حالَ ۾ وَرُسُڻ ڏِوارِي
نہ آهِ احتياجُ اِنَ ۾ تہ وارِي ۽ ٻهارِي
تَحتُ پرِ رَکِي قِبلي جي هنڌ فراغت هوءِ
پِرَ جي ٽنگِي ماڳ جي تہ رَکِي قطب رُوءِ
ڪِجي خالِي هنڌ سو جِتِ ميّت وِهارِين
رِي ضَرُورَتَ ونڙا ماڻهُون مَمــتڙِن
مَا ماڻهُون گهر جَنِ ٻہ ڄڻان چڱينِ سُو ٿهوءِ
ڄِي ڪَمّ ٿِئي سِين بن جَڻ ترتِئو مڪونڪو
مٿان منهن ميّت جو تغيرتيت ڪَرِي
تہ مَولي رِي مٿي تنهن واقف ڪو م ٿِي
جان بشاشت ڪِ روشني ميّت منه ڪَرِي
تان سُڻائجي سِينکي ايها بشارت پِلِي
۽ جان صُورت ڪابہ پيدا ٿِي ٿيئي
تان ڪجي حوالو ڪريم جو مان مَولو باجها
لاهي لباس تنهِ اُتان وِجهِي ستر پوشُ
خطاب ڪَري تهنسِ هِي ڏِيئي هوشُ
نالسِين اللهِ جي جو رحمن ۽ رحيم جل جلاله
سَپَا جهو سڀ پرِ قادِر ربُّ ڪريم عز وجل
جيَرَنِ کِي جَان ڏِئي مُئن کِي مرهي

اهڙا احسان رب ري گهڻو ڪيئن ڪري
مطابق شرع مصطفىٰ جو امت جو آڌار
شفاعت سڀني تنهن شفيع جي سڀ پسند يار
غسل ڏيئي پاڪ ڪريون توکي اسين هاڻ
شال سچ مڙ صاحبن ڪم پوي ڪاڻ
جو توتي هيٺ ڪلو پر ڏٺي غريب
رحمت لطف رب جو توسين هوءِ قريب
جڏهن ماڳ دنيا جو هليئن رب حضور
مهند ڏنا ڏيئي پاتشاهه بهشت حور و قصور
اچي دين اسلام جي توکي جنت تو سون
جو صاحب سڀ جهانن جو تهنجي پر ٿو سون
توتي پر ٿون تهنجي جواهر و سنا جهڙو
عفو ڪري عاصين کي ڏنا ڏوهه ڪنئون
متان ڪاهل ڪٿين دل مهوو دلير
اٿئي اڳ مصطفىٰ صلى الله عليه وسلم سچو سهڻو شير
توکي اند وفات اچي جو ڏوهن ڏوهين پاڪ
شال قرار هجوئي قبر بهشت تي ٿئي تاڪ
تون تهنجو تنها ڪيئن سون لاهي دنيا لباس
مهند پهراڻي پادشاهه حلا نور قماش

تنها سوءِ ٻي پيرا آنگر وسيڪو ساري ڌوءِ
اُتي سيکنه آنگر ٿيا هنير ڏِکر جوئي
جنهِ ترتيب ذکر ٿو سنهِ ته ترتيبا
ڏوارِي پا ڪرين سڀيئي آنگرا
ڪاري وضو تهنجي سيوئي سوڀارو
ڪري ذکرُ تهنجم مٿي موچارو
پرميٽ هي قرآن ڪِ پڙهي دعائون
چنگيت اوار تنهِ ڪري هيٺائون
اِيهو پڻ دعائن جو مسعود يتم آهي
پراتِ ندا هيٿ لِکيون تڪو پڙهي سڀي
سنڌهن موافق حال سيت جي اسان هي ڪيون
پهنجي واٺي سڌريون آهين جي ٿيون
ڪريم قبول تنکي مولو مان ڪري
ٻاجهه جهنجي سگهو آهي اسري
جنهڪي حدون حق جي وضوءَ جون آهين
وهي حدون ميت جون وٿرِ مياڻين
غسل پڻ آهي اهڙو ۽ جهڙو جنبي جو
مگر نڪيءِ وات کي پاڻي ڪين ڏيو
پائي پنان پيرجا سپاٽي تائنجي

جي ٻنان پيندا انهن تي ته ور ڪار وڃي
پر ٻنان وڃي جهڙين جهڙتي چنگيت موڙيم
ته ٻڌڻ نڪري تن کي پاڻي جڙتو وهي
پاڻيءَ ميت جي ٻنائي ٻنائين
ته پاڻي سيئڻ صاف ٿئي مرڪي اکوڙين
ڪيجي اوٽ نه آپ جي ڪري ڦاٽ ڪنان
متان وهي ورتو اسراف هوءِ اتان
شرار امتي الذين يسرفون في صب الماءِ جيو مصطفى
ءِ جي اهڙو پاڻي نه ليجي نسادي پاڻي ساڻ
ڏيجي غسل ميت کي اُتي ڪفن اُه
پو جي پاڻي موڙهين نملي تڏهه تيمم ڏي
اهي حق اسلام جو مؤمن مٿي
تو پڻ پاڻيءَ ٻڌي مسلم مري ڪوءِ
تڏهن نيت غسل جي چوري ڪڏهن سوءِ
پر جي چورين پاڻيءَ ميت ٻيا تني
ته سنت طريق غسل سوا تان اڌ ٿئي
ڪِ مري جانو ڪيرڦ ڪيائين ڪان دا ته
ڏجي غسل نهڻ کي نماز ڪرڻ نانه
ءِ جي ميت ڪيرڦ جو وضو نهائي

صلي الله ... وسلم

نه ٿئي وقتِ غسل جي وضوءَ مڪاري
مرتس وهنجاري مرتسڪي ۾ جوءِ وهنجاري
جوءِ ۾ جي ميّت ڪير و ٿيڪو ڏڏس سو
ڪِ حائض ڪِ جنبُ جي ميّت وهنجارين
ته رهاءِ غسل تنهجو پر جيڪست تارين
غاسلُ گھر جي اوڏڙو عزيزن منجهان
جيڪي مؤمن متقي جو دِجي ڏراءِ خدا
ڪري احتياط انهم جيئن غسل ميّت جو
آهي غسل اجرتِ موٽي ڪون ڏبو
جيڪو وهنجاري ڏي بگه ڪري طمع نه ڪا
ڪري پاڪ ٿئي ڏاتارُ ڏو هنيئا
مگر رضا يا بهنجي جيڪو ابي ڏي
نه ڪري قبول ٿئي تيري سو مڏي
پاڻي ٿائجي تهڙو جو گھٽو نه ڪو سو هوءِ
نه ٿا ابي ٿتن وگھٽو سهي هٿ سند وءِ
۾ خيره وڪِ خطمي اِي گل جي لسن
نه ميٽ ماڳه ميّت کي مرّ متيم وِجهن
جيڪيت صابڻ سقرو جو مرڪي اِڪو ٿي
جي نه ٿين توڪي ته ور ميتا وِجهي

نه لاهيندس وار کو نه نهن پڻ لاهجن
نه ڦڻي نه تيل ڪي نه سرمون اکين
مٺي پنجاڻان ٿو ڪئي مِتري متع ٿين
پر جنگيت جيري وار نهن ساري شرعي ڪن
مگر ڪجها وار جي سي ملاهي ڪوءِ
جيئڪيت گوني ملڪي جيئڪيت سنڌيسن جوءِ
پر اهڙو امر عورت کي تا نجي اجي پيش
ترياڻ ڏاڙهان ان بي ڪامه د مڪاريش
نه مرس محرم مرس ٿئي نه جوءِ محرم جوءِ
تو ٽي ماءَ پيءُ سگهي تو ٻي گوليس توءِ
هاٿي هنيا پوءِ سگهه صورت نهن لهراڻ جي
نهن لاهجن پر جنهن ساڻ سڪي جاڻ
جيئي هت جي شهد کنان شروع نهن ڪجن
اُڦئي هت جي آگوٺي اُتي نيئي پڄا ٿجن
ڏابي هت جي چيچ کنان شروع نهن ڪري
پڻ ڏابي هت جي آگوٺي اُتي نيئي رساڻي
پير جنيئي جي چيچ کنان نهنکي لاهي
ڏابئي پير جي جيئڻ اُتي نيئي پڄائي
شرح مشڪوٰت جي ايهي نرماڻي

مُبارڪ متبرڪ گهڻي صُورت اڇا آهي
هاڻي هي لائق پڙهڻو مسائل غسل جا
پايو هتون هت ۾ حرف ايهي پڙهي
ٿيا پيو ء مالڪ ادب جي غاسل هٿ ڌري
ڦيرائين پاڪيءَ ڪاري طهارت
شال هتان هيل پاڪ ٿي رسين رسول ست
لاهي پليتي لنگ کان تن پاڪ ڪري ڪريان
ڪندي پاڪ ڏٺي مُنهنجي مجال نڪا
لب تهنجا اُگهات اُميد ئي ڪري
ته ڏئين جواب صوابن مهند املڪ ناي
ڏند تهنجا اُگهي سي پٽ ڪريان صافُ
سائين ڪري سب تهنجا ڏاتار ڏوه معاف
عيب وات مٿيجو هو ء اُپنو جي
ته مجي ڪيڙو پرزو تارون تنهن سوڻي
تارون تهنجو پاڪ ڪريان وڃي انگر وات
جي اگنا در الله جي شال سر تن سات
نڪ اُگهي نيت ڪيو اٿون اهائي
ته مالڪ بوء بهشت جي جو سرهو سنائي
اليون مُنهن ڌوا ريانهي اٿون ان اُميد

ته پسين لقاء رب جو منهن نوراني سفيد
ڏيئي جلال ذات هي کي سائين سينگاريا ني
شال ڪري قبول بادشاه عمل سڀ سنڌاء
پاڻ تن جنهين ڏونا رياڻين انهي اميدا
ته جيئي جنگاين جي جهلي جيسنا
ڏاڻي پاڻهن ڏونا ريا، ته ڪيئي رب تنا
ڏوهارن جا ڏاڍيئم ڪاغذ جن ڏيا
هاٿي ڪاريائين سر مسحو سونهارو سهڻا
تاڻي توا وت تني رحمت رب ملاء
ڪوڙا ملياڻين ڪن پئي ته توکي ساء شال
ستاڻي سچو ڏنيط سنڌي ياناگر بڏال
ڪاريائين مسحو ڪنڌ کي ته الله او ياهي
ڪنا جيري ء ڳئي سائين جو ٽاڻي
پير جيڻون ڏوناريائين ته صراط اتان شال
وهي وڃي وجهه جيئين پلو ڪري پال
ڏاڻو پير ڏوناريائين نسائين سڀا جهو
جي سرته اصراط ڪان تنهان رکي تو
جهل پهچو پاهنجي متي اتي آب
توکي ڪري پاڪ ڏي اسان تني ثواب

رکي ميت مٿو ڌوئي تيل نه کڻي پائي
جوا جنب ڪيو ته امر لو ما ٿا ٿئي
پاسو تهنجو پاڪ ڪريان جيئون ڌوئاري
پلنگ پاڪ بهشتجا ڏاتار ڏياري
ڏاتو پاسو پٺ تهنجي ڌوئي ڪريان پاڪ
مهد ڏيارين ملڪ ڏئي بهشت حور براق
اڌي پيٽ پاڪ ڪريانءَ سنڌي سگه ستار
شال اجيئي نور الله رم ۾ جنگيت لوءِ نهار
جواڏي پيٽ پاڪ ڪيو ته اوهي ماڳه ڌوءِ
نه نقصان و موئه نه ڪو غسل هوءِ
نهانيو ۽ پاسو جيئون ٻئي موئي ڌوئاري
ڌواري درشت ڪري غسل پڄائي
هاڻي ٻن پاسو جيئون موئي ڌوئاريائين
شال باجه ڪرين باجه پرئو سڀا جهوسڀائي
جنتي دار دنيا جو هلين تون هتان
شال سڀ چنگايون مهد جي مولو ڪريئي عطا
۽ پوئين پيري پاڻم ڪ ڪافور وجهي
فتح القدير ۽ بحر ۾ اينهي پر لکي
غاسل پاڻي غسل ۾ وجهي سون پرا

تني جيئن ڏائي ٿي پٽ جيئين ڏانهن
جي گهر جي ڪي ٻئو ترپٽ ور وِجهي
غسل ۾ ميّت جي احتياط ڪجي؛ پر
پڄاڻي جي طاق اُتي جفت تان ڀڄڪاءِ
إنَّ اللهَ وِترٌ يُحِبُّ الوِترَ آئي هي سڀ لاءِ
پر اهڙي طرح پاڪ ڪبو ظاهر تنهن سنڌ
باطن سنڌس سو ڪندو جو مٿو لو ملڪ جو
تاني منڊي چادر ميّت اٿان سترپوش ٿئي
متان گهاڙ اکي ڪنهِ نظر منجهه اچي
لا تنظر الى فخذ حيّ و لا ميّت چيو رسول سچي
چوٿين تنهن چادر پاڪستان لئي ميّت کي
ايٽ اُتي چادر ري ڪفن سنڌ لون جي
ڪجي ڪفن مُڙسجو اڇو سونهار ڦ
جهڙو ڊڪي عيد جمعي وڙي سوار ڦ
ءِ عورت ڪارڻ اهڙو ڪفن ڪار جي
جهڙو پرهي پو گهر ڪي مهماني وڃي
ڪفن ڪارڻ عورت رتو ٽ رهاءِ
پر اڇو آهي افضل گهڻو متاڻ اوڄاءِ
اڇو آهي ٿو جنهين نازل مٿس ٿور

اڇي ڏارا رنگ ٻه چڱيت ڪجي ڏور
ڪفن اهي ٽي پر اندر شرع ثبت
هيڪ سنت ڪفايت ٻه ٽيون ڪفن ضرورت
ڪفن سنت مرد سڄو گنڍيون اهين ٽي
هيڪ ازار لفافو ٻيو ٽيون پيرهن ڪجي
ازار نالو اندري ءِ لفافُ ٻهريون
ٻئي چادريون مٿا مٿي پيرا هين ڪيو
ٻه ڳرا ٿيون ٻٽهين پارين مٿان ڪجن
ءِ موڪرائيه ميتڪي ويڙهي جيئن وڃن
پر مٿا ٻهري چادر م جيا ٿون گهرجن
منجهيس نا هڪو احتياج سند وتن
مڪدا ٿفتاح ءِ مٿا ٿنم انپرتا لڪن
ءِ فقر گرانن جو منيو ٻيڪ تنده جون ڪيو
جتن هن وڏي ميت جو ڪفن سو هوندو
ءِ جان ميت ڳيرو تان انگر چيار ڪجي
ڪتان قدر حاجت جي زائد نه گهرجي :: پيراهن
پور فيمين پار ڳچيا لاءِ گرين :: نڪا تنڊا
تهنهم ٿنا هون ڪجن :: نوٽ واري جيا تهنهي نکو
سيٻو اهي :: جاڪ ٿهڃو اڏو ڪجي اپو ڪرڻ

نه آهي: ايوسيني ساٿهون اڌ ڏانهه ڪلهن
ڪي جي ڪارڻ عورتن ايونڪي ڪٽي چوڻ
چوٽون دستار ٻنڌي جي ٻلا ٻڌڻ گوار
سگورا سڀ پرا هين عزت دار
طول ٿهڃو ست گز شرعي جيڪي ٻنجڪي
سندو ڦتهن شملو متي منهن ڏري
پر صحيح قول ڪتابن جي دستار ڪراهت هوءِ
تو ٻي متيت پلن منجهان تو ٻي ڪو ٻنو
ڪفنم رسول ڪريم جي دستار ڪو نهو
گز شرعي جو ٻيه انگر جيد جو
جو سڪو جيه وار استرا هو ته انداز
ٻمائن ڪارڻ عورت اگرا اهين
هيڪ سينان ٻند ٻي دامني ڄڀس متوڙئن
پر طريق دکائڻ دامني جي هنين تالڪن
جيئن چيڙي وار پرجلون ڪي ڪلهن وتا
ڪٻ حن: سي ٻيئي آهي عورت کي ٻن ٻن وڄن
ته جهاڻان وچه دامني جو متي اُتارڪن
وار متي جا عورت جي تهن سين ڍڪڻ
اپي طرف تهڃا گاڏي هيٺ ٻڌهن

تانڪو ڏٺي پاڻ سوءِ هاسي کجن
تنهن بجاتان پلئي ٻئي دامني جا ائي ڍڪهارجن
متاجڳن وارتجي وچان بن ٻنهن
جيئن وچي پترا هن ۽ دامني وچم جڳون سي تن
ڏ پلئي دامني جاڪاڏي وتان متي ڏونه کجن
جيئن تي صورت نقابجي جهڙي منع جون
سنڌي سڀئا منه تي ڳڻ (هي) ڍڪائي
ڪجالائي مون سڀئي تهڙي پهڻائي
متاڪفن مڙهيئن ڍڪا ٿيو سو
ميت ڏاري جرخ جيئن وڃي ويڙهو
جني بڇن پٺي تنهن تي تانڪا ڏي
متان پهنجي ماڳه ڪان ڪٽ مهل ڪاهي
ڏيکه دامني ٻه ڳز شرعي ۽ پهنون هيڪ ڳانڍ
ٻڌون شرعي سڀ سلجن مونهن کي مانِ
ڪن ڳرا نسون ٻه جيون ڳهتون دامني ۽
ترمتو مڙوئي ڍڪي تان ڪياري سينگ
سترپوش ميت ٿئي جو غسل وٺ وچهن
وٺل پهنجو ٻه ڳز شرعي ڍيگهس ڏيڊ جون
انسان اوٽون اڳرو جي ڪتا ڪهن ٿيو

نه ڪر ته هن ميت سين تعدي ظلم ڪئو
ايڻهي انهن اذا ڪفن جا جيڪو شماري
نه ڪندي ڪتاب جلبي تنهنمه نهاري
ڪفن گيوڙ عجوبه پوتڙا ڪجن
جي ڪارڻ پنڌي هيڪ ڪجي پڻ رهاءِ تن
پر جگنت مثل بالغ ڪفن تن ڪجي
هي افضل اُگهن مڙسوئي بڪائجي
ڪفن ڪفايت به ڪنديون مڙس ڪارڻ جان
هيڪ لفافو بيو ڪجي ڪارڻ تنهِ پهراڻ
عورت ڪارڻ اگري ٽين دامني آهه
ڪفن ضرورت جيڪي پٺي اُني تنهن تڇاءِ
هائي ساهي لاءِ ڪفن پهراڻجي پر جنهن
پهراڻجي پر جنهن ڪفن ميت ڪي
سا پر سو نهاري سيڪو مؤمن مڙس ڪي
پهراڻين واسي ڪفنڪي دارون دار ڪري
اني طريق وتر جيئني نهانيو پڪيڙي
پليڙي پرتجه اُتي وجهي جادر ٻٽون
ٻتائي اندر ڪري مٿان سبتي
پر جنگنت اُبتائيون چادرن جون ميت ڏونه ڪجن

جهڙي عادت دنيا ماهي سنڌي جيرن
تانئي پهران تن اُتي وڃهي ڍِ گهاڙي
ڪُنڊي مٿيون پارُ تهن وڪي ڏونهُ سري
پر اُتي ٽوپُ سڪتهِ اوڍري عنبيرا
توني ڪفن ڪپڙجو توني سندو صغير
تانئي جوڙي ڄاڳي ڪري ڪُشادو
رکيئي تهن جاڪا اُتي متو ميت جو
رکي متو ڄاڪا اُتي پيرا هن پائيس
ڪُڏلائي پيرنسين نيئي رسائيس
ڪارڻ ڪفن ميتکي ائين سمهاري
جيئنئن غاسلُ غسل اُتي وڃهي وهنائي
متو مشرق سامهون پير مغرب پاڙ
مٿي ڪفن ميت کي سڀون وڃهي سينگار
پيري ڪاڍ ٻه چگون ڪري ڪڍي ڪلهنا
رکي اُرهه اُتي عورت جي پيرهن متا
پاهون مٿي ڍ گهيون ڪري پاسن مڙهن
ترڪين اُرهه اُتي ڪانرجيئي ڪن
وڃهي سراهي سر اُتي ءِ پُٺ ڏاڙهي
متو ڏاڙهي ميت جي معطر ڪري

ڪَجي سِجدِ وَجنسِين رَبُّ پِنهنجي ءَ کي
ڪَريِ ڪافُورَ سَترِ ڏوا وهي مَاڳُ مَڪي
تانِيِن لِکيسِ رِيِ مَسِ شَهَدَ انگرِسَانِ ط
بِسمِ اللهِ نِرَاسُ اَلِيِ ءِ ڪَلِمُون اَرهَ ترانِ ط
ته عِزّتَ ڪَلمَنِ عَرشِ تُرتي عَفواڻ ڪري
بَرڪتَ بِسمِ اللهِ جِيئَنيءَ ڏَاتَارُ ڏوهِ مَرهي
بِنَاتِ ڪَرِيءَ يا ڪِسيِن حرف هي لِکِي
مَتِي پَيِرهط مُرتضىٰ عَليّ جِيَا جِي
وَفَدتُّ اِلىَ الڪَرِيمِ بِغَيرِ زَادٍ
مِنَ الحَسنَاتِ وَالقَلبِ السَّلِيمِ
وَحَمَلُ الزَّادِ اَقبَحُ ڪُلِّ شَيءٍ
اِذَا ڪَانَ الوُفُودُ اِلىَ الڪَرِيمِ
اَهي اُمَيدَ اِنَم گهڻون مون جا ري
مَانَ مولويا جهڪري جيئن ڏوهاري
نِهَا نيوءِ مَجنيءَ جَادَر سِين ميّتَ کي ڍَڪي
ڏانُو يا سونهين ڪري جيئون متا ڏي
نِهَا نيوءِ چَادَرِ بهرءِ نِهَا نيوءِ سينا بند
مَتَا ڪَفَن مِنڍهين سَند وجهن هند
اِنَ پَرِ پنهنجي ڪَفنَم پئون پِي يَه ليس

پر پهچي رهنجي رتابي قبر ڏانهه ڪيائينس
ميت کي منزل لم تائين رات پوي
لوه رکجيس پيٽ اُتي متان سُڀجي سوءِ
ويهي رهجي وٽ تنهن کجي نه هيڪلو
متان نقصان ٿنگري ٻلي ڪ نور ڪئو
جي ميت منجهان نڪري ڪ غسل ٻهاٽان
جان ميت اهي تخت اُتي ته ڏوئيس پاڻ ساڻ
ءِ جي وقت ڪفنجي ته اُهي ساٽ ڪرتي
پر جي نڳئو واتم ته پئو مڪو ڪري
ڪجي نماز ٿنشين جيئن ڏوڙ حرج هوءِ
سبا جهي سب پر اُهڪو عفو ڪنوءِ
ڪري نماز جنازي جي قبر م اٿين
ٻئي پيئون گورم مرجو ڙتي لاهين
ڪيئي وجهن ڀرسي پوٺم مسا ڙتين
اجين مان ڪم ڪنه ٿفعو رسا ٽين
اُت احتياج پئي جو ڪو ٿهي ڪنهنکي
سبا جهو سب پر مرهي مڙني کي
غاسل ٻٽ غسل ڪري ڪ تو ٽي وضوءَ
پر غسل ٻهاٽان غسل ڪري ته افضل آهي اهو

متان چنڊ ون غسل جون پيون هون کپي
کنان تن پاک ٿئي ڏوپي لهن سڀ
ايهي احکام غسل جا جي پڙهي پروڙين
ثنال شفاعت سين سرور جي خالق سڀ نه ٿئي
ابوالحسن اميد ان حرف لکيا هي
غاسل ۽ مغسل کي مولو ثنال مرهي
پاڻ پٽ پئي تنهنجي آهي اميد وارو
تمان مرهيس ملک ڏي سڀ جهو ستار
مناجات سنڌي مؤمن قادر ڪري قبول
حرمت حبيب مصطفىٰ جو سنڌ و ربنا رسول
ڪري اميد عفو جي کلمون جي حيوت
ساٿين سڀا جهو ڏي مولو مرهي تن جل و عز
لا اله الا الله محمد رسول الله صلى الله عليه وسلم
پنون پهريون باب جو وضوء ۽ غسل جو
هاڻي پڙهه نماز جو ٻهڪڙ باب بيو
نه ٿئي نور نماز جي اندر سهائو
تنهن سهائي راه لهين لسين پيان لوءِ
سڀن نهن نماز سين هيان هيج تو
منهن ... ڏو ... ودو ... هين چنڊ جهو

ڪرئو نيهن نماز سين ڪامل ڪٿم ٿيو
طلب ۾ تو فيق سيئن اُيا ئي آهيو
پوري ڪندو پادشاه آسون ۾ لاهيو
سٺال ڄيئنا مومن مڙئي ڪلمون جي جيو
لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
سُو باب نماز جو جا جو تڪيا ۾ آهي
فرض مٿي مؤمن فرمائي الله جلّ وعلىٰ
فرض تنهنجا ڪيترا ۽ واجب جا ٿيئي
سنت ۽ مستحب پڙهي سڀ ٻار ٿي
پر پار پروڙي پهرائين فرض فهمي سي
رواتاهه نماز ڪا سڪي جن ۾ ئي
اوّل اوقات نماز جا سڪيا سي ڪهڙجن
مدار ۾ تهين نماز جو اُتي آهي جن
تا تجي ڪجي ڪنهن اڳا نني وقتا
نه اداء وها نماز ٿئي نه ٿي سنا قضا
جيئي روزا رمضان جا ڏي ڪو شعبان
تا ادا ٿئين نه اُجا مڪرم ۾ رمضان
تو ٿي ٻانگو باتکڪي اڳا ئي
نه ٻري نر سٽ ٻيرو باتکر سا ٻڙهو منئي

ڪري اُستڙو اڳم هِي جي سڪنا سِي
سَائِيِنْ سَبَا جهوڙي تُنِي تَنِيْنِ ڪِيْ
وَقت صُبحَ نمَازَ جو پڙهَ ڦِٽَا ٿيو ءِ
جيشين سِجُ نہ اُبري تيشين رِهاءِ ٿوءِ
جي سِجِ مٿامو نٿو تہ اِيُ اڳين وِيئہ
کُجي تحقيق تهنڪي پاڃيو ڪِي پيش
سَند و پاڃيو سِنڪنه جيشين ڪِي ڪري
تيشين وقت نہ اُيو ءِ جو ٿِٽَ سو وري
تہ اُيو وقت اڳين جو سو تا نسِئين هوءِ
جنبي اصلي اُتي مِٿلَين تِئي پرمٿل مُتبرڪي
اصلي جيئجي اُنکي جيئان تِي سِجِ وَري
اونهاري اوڏو هوءِ سِيا ري پري
مِٿلُ پاڃيو هِنڪڙو مِٿلين قدِ به تَامُ
مِثلُ قول صاحِبِيّه مِثلَين جيئو اِمامُ
اَڃي وَقت وِچين جو اِن اختلاف اُتان
جيستن سِجُ نہ اُڀهي تيشين رِهاءِ سَا
سِج اُلٿو ساڳئي نِٿ جيشُن ڳاڙهاڻي
ڪِي ڪا ڃاپئي ايم جوٽ سا ويئي
تہ سومهڻيءَ صحي ٿئي سا سيرات رِها

جيسين پرهه ڦٽندا نه ٿئي وڃن رات وهاءِ
آهين اوقاتن ۾ پنئا پڻ مستحب
چنگيرنت طاعت تنهن ڪجي ڪارڻ رب
صبح جي ساهي ڪجي ۾ اڳين اُو نهاري
ڪجي تنڌي ڏينهن ۾ سگهي سياري
وڃن وڏي وقت ۾ جن سا نوسيج نهوءِ
ساڳهي سواري گهٽون جيئي تاڙو تورو ڳوءِ
بسرمهڻي ساڻ ڪجي اڳين آڏراتا
جيئي ٿئي پانگه رات ٿئي ته افضل آهي سا
وتر آخر راتم چنگيئت ڪري سو
جنه پر وسو جاڳڻ اٿي پڻ سوارو
وقت سيئي سفر ۾ سوارا ڪجن
آهي ماڳه مشقت جو سفر ڪي سٽن
عصر عشا وقت پئي ڪجن ڪڪر ڏينهه
سگها سوارا گهٽو سند وسندي ميٺهن
اڳي ساڳهي صبح سنڌي تا خير تن روا
پرا وتر ڪجي نه ايتري جيئن وڃن ٿين قضا
هاڻي هن اُتان پرٿه فرائض نماز جا
پنج وقت نماز جا ثابت صحيح ٿيا

حُڪمَ حَديث نَصَّ قرآن ءِ اُمّتَ جيٖ اِجماع
تانيٖ تهنجا عالم سِڌ رهنٖ فرض ڇِيا
ناهي نمازون تنجون جيڪي سي نه سِڪيا
ع جنهن پڙهي پارئا جيتا سي سوا ١٢
ڏينِد وڏا نيون تنکي سائين پاڇ منجها
ان اُنهن ڪان پهريان ءِ اندر سَتّ تئا
اَنّ فرض جي پهريان اُن ناليٰ احڪام
پڙهي سيئي پارسي پوره پرا اسلام
پهريون پروڙ بيو تنکي سو تُن ڪرج پاڪ
ٽيون پڻ پاڪي ڪپڙي چوٿون طاعت ماڳ
پنجين عورت ڍڪ بدن ساري سِڪه سُنجاڻ
ڇهون مهانڙ نيائي سَتين نيّت جاڻ
اَنين اوّل نکبير جو جا آهي اُتائين
تنکي احڪامنه امام اعظم ڪن
ست فرض جي منجهيان آهين اذءِ اوڪان
سي پڻ سکي ياد ڪر مومن مسلمان
قيام قرائت رڪوع ٽيون چوٿا ٻه سجداس
پنجون پويون قعدو ڇهون ترتيبا س
ستون نِڪرڻ نماز کنان ڪري فعل ڪو

توڙي سلامُ ڪِ ڪلامُ ڪو توڙي ڪِ ٻيو
ايهي پنڌرهن فرض ٿيا ڇاهٺ واجبُ جاڻ
ترتيبن تو ڏيه ڏيئي سڀا جهو سلطانُ
واجب جي نماز جا آهين اوهي اڳڪويه
پنج تر يوئين پيچري وِ ٻجائم ويسر ڏيه
ست ٿيا ان سنڪنهِ نمازءِ نمازي لاءِ
ڪارڻ ڪنين نمازي جو ڏهن جوين ٻيا
ڪنان سنين پهرين جي ست آهين عام
اڪبر اوّل تڪبير م پڙهس سائين نام
ٻيو وِ هٿ پهرين ٻن رڪعتن جي هوئن ڪار
ٽيون تحيات تمامُ پڙهه قعدن ٻنِ وار
چوٿون رڪوع سجود م ڪرڻ ويرم ڪا
قدرُ تسبيح هيڪڙي توڙي ٿئي پورا
پنجون فرض هند ڇهون واجب واجبا جاءِ
ستون لفظ سلام سين نڪرڻ نمازاءِ
هاڻي هي لاءِ سڀئي جي جو ڏهن خاص جيا
ڪارڻ ڪنين نمازي ءِ نمازءِ ٿيا
[illegible] ڪرڻ قراءت منجهه ٽن ٻن
پهرين ٻن رڪعتن م فاتحه ڪرتعين

ٽيون فاتحه پڙهه ۾ فرضم ڀيرا هيڪ ٻئو
چوٿون فاتحه سين سورتکي جو ترج ضم ڪئو
جنکي وڏي ايت هيڪڙي ياٽ ننڍي ٽي
ءِ جي انهان او نفون ٿئو ته سجدا سهو ڏي
پنجون ڀهرائين قرائتڪان پڙهڻ فاتحا
ڇهون وترتين رڪعتنم سوران پوءِ دعا
ستون پڙهڻ پڙ رفجت پڌري جاءِ
اٺون گجهو گجهي پڙهه ۾ پڌري واءِ
ايهي ٻئي حق امام جي منفرد حق هياءِ
منفرد کي مستحب ساري ٿون سمجهاءِ
پراڻم قول ڪتابم اهي هنين لکيو
ته گجهي ماگه گجهو پڙهڻ واجب سين ٿئو
پئون سجدا سهو جا جي پڻ روڪنهِ پڙتو
نائون ماني مقتدي امام پڙهندي پاڻ
ڏهون ڏيئڻ سجده و تلاوت قران
يارهون امامسين رسڻ سڪنهِ حل
واجب متي مقتدي تحريما ڇانڻ
عجارت لهنجي جيڪنهِ جنڻ ٿوڙگي تڪبيرا
تنهِ وڃايو وٿيري مستحب هتان

ٻارهون ٻئي نماز ۾ عيد تڪبيرون ادا
هجن جي هٿ کڻي پڙهي ڪنان پوءِ
ٻيون هون تڪبيرون عيد جون رڪوع جي لڪن
جو رڪوع رڪعت ٻيجو پهريون ميرو ترجن
اوها لڳي تڪبير تنهن جي واجب ڪئو ترهجن
چوٿون چوٿهن واجب وي سجدا سهو ڏجن
اوهي اٺ پوين پهريان ۾ پهريان سڀئي
مگر رڪوع سجود جي ڏيرم جبي ويئي
نه سجدي سهو تهن شخص کي جون نه ٿئي
پر صحي روايت ڪتابن لکيا، ايئهي
تسجدي سهو واجب ٿي ورجي سانڌيئي
هاڻي سڪه سڀئي جي سبب سجدي سهو جا
سبب سجدي سهو جا سي ڪرسکي ياد
ته پوري ٿئي نماز تر وجي نه ونوا ندا
تانئي لنگهي ٿڪيون لڳي رسول يانده
سجدي سهو نماز ۾ پنج تتوک پوءِ
جيئي واجب ترڪ ٿئي ڪ تاخير تهجو هو
ٻيون تقدم ٿم ڪنجو جو تون تڪرار تنه
پنجون تاخير ڏرض جو تانجي ڪتوڪنه

سَجدا سَهوَ نماز جا جَنِ هِن ڏِنا تن
تن هِن نِڪِتو نُقصان نماز کان جيڪو هُئس هوءِ
سِجدي سَهوَ سَهوَ پڻ جاڻ ڏي سَهوَ نامِ
جاڻي نُقصان جو ڪرڻ ڏوهه ٿينگي اهي
مگر ته ترڪ اهين اهڙا تو ٻي جاڻي ڪريڪو ڪوءِ
ته پڻ سجدا سهو جا ساري ڏينه د سوءِ
هيڪ ترڪ تعد ويهر پون پٺو سجدو ڏجي
ڪري تاخير ٿينجو ته سجدا سهو ڏي
تين وقت ساقط ٿيءِ سجدي سهو سجاد
ٿيوءِ سلام سج اُڀرندي ڪِ سج اُٿو جاڻ
تيون گاڙهو جين ٿي سج اُلٽ ويه
ان تهين تاڻ سهو ڏجي مگر هوءِ سوير
صُورت سجدي سهو جي هنير پروڙ ٿي
جيئن سلام سجي پار ڏانه ڏيئي ته سجدا ڏيج
تهانپوءِ تحيات تيئن دعا درود پڙهي
تانپي پنجين پار ڏانه سلام سانو
حُڪم سجدي سهو جو هيڪ برابر هوءِ
فرض واجب سُنتين تو ٻي نفل توءِ
سجدي سهو هيڪڙي تو ٻي واجب

سهو سنڌا سجدا نماز ۾ ڏنا ٿين تنهن پر جي
ته واري پر هڻ نماز جو واجب ٿا لکن
پرجي وارجي نماز سان چڱن ائين جون
سجدا سهو امام کي جت هن ڪا ٿئي
ته هن ڏينا مقتدين سڀئي سيئي
ع سهو سنڌا مقتدي اُن ناهه امام
اُها سهو ٿي امام ٻن عفو ڪئي علام
هاڻ سڪه سئي ورياڻجي سنت نمازجون
سُنت جي نمازجون ٻجهيه سي ٻنيه
تن تنو مصطفى صلى الله عليه وسلم جن ساري سڀ صحيح
اُٺون اُنهيڪان هيڪ ٿيون منجهه تيا مڪجن
ٻيون آن رڪوع ۾ ٿيون سجود ۾
چوٿيون اندر قعدي اُٺيون عالمن
هاڻ هي گڏيج ڪجن جي تيام ۾
ٻئي هت تحريمه کي ڪنن سيئي گڏيج
ناهيان هيٺ ٿئي ڪري ساري سي ٻڌج
ٻڃهن ڇهنبر هت ٻئي ساڻ سڪي پار
چيت اُگُوٺو جيئون مٿي ڏاڍي ڪرائي وار
ٻيون باقي ٿئي اگهيون سي ٻنيه هت گڏ ا

ءِ ڪُشادگي پيرن وچ ڪِ بجي آنگرِ چارِ
ءِ عورتنکي اُرھ اُتي ٻڌڻ ٻئي ھٿ
ءِ ڪنڌ تنين ڪلھن سين سنت تيا سيت
ڪجن ھٿ ٻڌ ڪجيئي لاڙ جيئي اولن
جو آيا ماگہ ٻجھن جي ترتا ٻيي تت ٻجھن
مگر تڪبيرون عيد ن جون اُتي لاڙجن
ڏائو ھٿ ھيٺ ڪري جيئون مٿس جو
نظر ٻھنجو يانھنجي ماڳہ سجدي ڪوڙ
پڃون پڙثناء کي ساري سچ منجھان
چھون آٺ اعوذ تون تاني تنہ مٿان
سنت ستين قيام جي بسملہ پلي جا
آٺين امين اماميون مرمقتدي پڙھن سنت
اٺين ايھا قيام جون ٻسو پويون جي
ساري سکہ سي ليکيان جي رکوع جون
جدھن جنبي ياٺ ڪرين راي رڪوع جو
تت ھن جُو تڪبير کي ساري تون سبحانِ
متي مونن ھتڙ ا ني ٻڙتا ڏ ٺ يج
کري ڪشا ڊيڙن انگرن تحڪم پر ٻجھيج
پرا انگرون عورتنکي ٿيئن م اُيتائيج

سنت رکوع جون

رکڻ مَرُ لڳ ڪري ساري سيڪار ڪجي
يا هڙن ساريا ٻئي سڀ مڙنان مموڙجي
پوءِ ڏمتو پلسين جوڙا جوڙ ڪريج
مهڻ اڃو جهلي اُت جنبيئي مَر ڏجيني لائيج
جيئن رکئو پاٻي نرڙي انيري جهليج
پرپيون عقب آتنگي اپين مر آڌائيج
مر ناشن تو ٽو ساري سمجهائيج
ٿئي پرا تسبيحڪي گجهو ٻئي گسٽيج
پنجون ٻيئون پيرڳون نظر نهاريج
تاڻي گر يا تنجا ريڙي ٻئي لائيج
اڦائيں اهي آگريا سنت سا جا ٺيج
پر صحيح قول ڪتاب م هنير پيروڻيج
جيئن لائڻ گر پا ٺمڪ واهت سمجهيج
سڀ ٻئي حاله ڪوع جي موڙا مجوڙيج
ڇيئين انگريڳو فا صلو ٻنهين وچه رکيج
قيام ۽ سجده پيمٽ ايهي پر پاريج
چهون اکيون ٻڌ ردون ستون توم ڪريج
پر قوما ٿئي سجود ڏانهن سڀئي ٻٽ وڃيج
متان رکوع ٻڻوتئي نائي ٻٽ منيج

جيڪي ذڪرُ جنهن سو تنهن بجا آڻجي
هيڪر ٻيو هنڌ ٻي ٿئي مَرَ سابڻجي
۽ ڪنان سجود قيام ذانه جهرو جي تون
ٿهر رکي هٿ رانن اُتي اُٿجي اُتان پُٺ
ورجهنگي ضعف بدن جوڪِ عن ريڙائي هوءِ
جي سوره ڪي هٿ ٻنهي اُتي تهنکي پوءِ نکو
اُٿون جيئي سمع الله ڪي ساري جيئي اِمام
ترت تهنجي ٻنهم لا اُٿجي رب نام
اٿين پويون اُهيا ليکيم جي رکوع جون
سُٺ جا سارِيان سڀي سنتون جي سجود جون
جَڏهن جنبي تون ڪرين سار سجود جي
تَڏهن چئو تڪبير کي جوڙي هِي هرون
تڪبيرون سڀئي سنتون جي پهريان ٻجاءِ
تون ٻي تڪبير قنوت جي تساٻٽ سنت جاءِ
سُتر سنت انگر ساري سجده ۾ ڏجي
مهن ۽ مونان ٻيڙ هٿ سيئي ڌرڏجي
ٻرمئي مهن ۽ هٿن ٻنهين زور زيادة ڏجي
جيڪي پارا پٽ جي سو پهرون پٽ رکجي
۽ جيڪي آهي ايٽ ڏانه اهو اول اُيارجي

الها ترتيب سجدي سنڌي سِلي صحيح ڪري
ٽيون جيئي تسبيح تون پڙهه پيرا ٽي
چوٿون چوٽيون نڪ جون اچڻ اڳين ڪي
پنجون اِيئن اکيون ڍجي ڍپ ڪري
ڇهون جو ترج جلسو پوري پٺ ڪرن
ستون ساري رکه ڪتن ڪنڌي هنن
جيئن ڪيئي ڪري ڪنڪان تريئن تن پرله
۽ ٻگو پيٽ را تنسين ۽ ٻاهون ٻيئي پيٽ
سجدو سند و عورت اهي انهي ۽ پيٽ
پيٽ پٺ پهڻا عورت اُيا مستوه تن
۽ ٻئي هٿ سجود م ڪلنا مهڊ منتن
مُرتس بغل سجود م ڪري ڪشادا
۽ عورت الهي ڇا لم رکي مر لڳا
پر مرتس وقت سجدي جي مخه جماعت هوء
ته منان ضرر ڪنه رسي مر سورت هلڪي ۽ سر
ڏجي سجدو پاهنجي پنجين گرانن م
۽ مصلو پور پوئي نريون ڪم نڪي ڪه
پر صحيح قول ڪتابم هنير ٿو پي ي
تر سجدو ايتري قدر م ڏڪماري ڏجي

جيئن تري شخص ساجد جي وچي ستي قئي
موٽيون رانِ تنهِ سنڌي الف جيئن ايي
نه ڏا وچيس مهند ڏي نمونيون مهند وچي
توڙي پٿي پڄ گرا نٿيم ڪي ڪم زياده وري
انون ۽ انگر يٿجي اهي هي پچيا ر
تڪڃي جن قنلي سا مهان بن تانه ٻنار
اتها پيٽ انيون بد سنتون جي سجود جون
تانيي سي سمجهه جي ڪجن اندر قعدي
پهڙيون پٽري پير تون ڏانو ڙيڪارچ
سو جيٽون جز ٿو ماڳهين اصل اُتارچو :
۽ سيت سچي يار ڏانه بهڙيٺي پيڙ
اهي عوراتنکي ڪيڏ ٺ قعدي وير
مرڙس رانون قعود ڪشاديو نڪري
۽ عورت ارڙون پاهنجا لائي لڳه ڏري
ٽيون پٽ تانيي هٿ ٻجي رانن سرڪنج
جوتون مهات متجي انگر قنلي پارکرچ
پرمونن ڪنڌي مرڙس رکي هٿ انگريون
۽ عورت اوڏيون پيٽلي ڪري ڪرايون
ڏن هاء امامت عورت جي ڪارڻ مرسازن

۽ ڪرڻ جماعت يا ٻيءَ مڪروھ آھي اُن
جي ڪَنِ جماعت يا ٻيءَ تہ امام اِنَ سَنديءَ
اُٿيندي اِنَ وِچ ۾ فرق ڪونہ ڪندي
۽ امام اگھاڙي جو اوھو ٻنُ وِچہ جڳاءِ
تو ٻي اُٿي يا ڏي نماز ساتو ٻي وٽي پڙھائي
۽ ٻي نماز وٽي پڙھائين جي سگھ اٿين ھوءِ
جي سگھ ھون سِي عرضہ جي تہ اوڀاتو ءِ اُٿي جو ڪي
ھيڪ فرض ۽ تر ٻہ ٻي سنت صُبح جي
ٻي سگھسين جي وٽي ڪري تڪڙا ڏيئي
پا نگہ نہ اُٿي عورت نڪا اقامت
مولاٿ ڏنو مڙ سنگي انھو فضل جماعت
عورتن ڪارڻ ٻون کھٽون جڳائون آھين
ستر شرم ادب حلم شال سو ٻنا ھين
فرق جوئي مُرتسين جو تھن نئو ڪ ٻيا
جيڪي جڳائين جنکي سي ڪارڻ ترڪ
ھتين پيرا نگري عجز قبلي پار ڏھلي
ڏھليون ڏائي پيرجون سعيا سي موسا
بين ھند ھتين ا نگريون جائي جو جن
ڪجن ڪشاديون رڪوع ۽ سوڙيون سجدن

هُونِ حالَ اُتي مَرِ مابِم سيکنهن پِڻ
پڙصلوٰة جهوُن ڏانه هنجَ پسَڻ پنجون
اَلتَّحِيَّاتُ اُتان تعنڌي اَهِيرِ اَنڌرِ
پڙهڻ پارِ ٻنهين مجوُ سِلا لفظ ستوُن
ڏِسڻ ڏانه ڪُلهن مجي سِلا وقتَ اينون
ڪَرڻ جَن حِڦا ملڪن نيّتَ مجهس
سَيارِ سُبتيءِ مَ عتَا جمَا هوئين جيڪَرِ
مڪروهِ جوسو واجبُ ڪِ سُنَّت خلافَ جيڪي ۽
ڪُهنِ ٻنڪي سُهاءِ جو تمنڪي چيجي مڪروه
تنهن ڪي قبوُل نڪري ڪونجهان منجهان خوشيءَ
جنهن معنىٰ ٻي المحبّتَ صِنة الڪَرَاهَةُ
وَجي جي واجبَ هوءِ تحريمَ ڪَرَاهتَ
تني تنزيهي جي سُنّتَ وغيُسين ۽
جَا نمازَ مستحب جي سِئي پرُوزِي پڙهو هاڻي
جارِ اهيڻ ڪَاچوُ سِئي نمازجا جي مستحبَّ
اَپارِ پوَنَ مُومِن سِئي پارِتا هي ته جنين
ٻوءِ پليتا رکه ڏڙِ ڪَ ۽ پاڻ پهرِيُون
هوءِ شرعيا دَرَمَ درِيِ توُرِ پليتي جَا
وِيَنِ شروعَ سادِ ڪي وجهي وَجهَتَ اِتي پِيُو

جهڙي نيتي نماز ٿون ٻانڌي مصلي پٺ
تيون پڻ اينشا اڳڙي تڙا ئتا ڪرڻ جاڻ
جو تون منڻ ڪارڻ مؤمن دعا درود ڏيهاڻ
تا نيئي سڀ سنيان جي سڪڻ مسئلا مقتدين
ارڙهن مسئلا مقتدي ساري جلن سڪن
تات اٻيڻ امام ٻڌ ڏهلو ٿيسي ٿين
سڀ سائين سويا تاڪنا سڪي جي سمجهن
ٿيان پنج پڌرا جي جنهن امام ٻهڪا
ٿوري مموٿن مقتدي تولي جهنتا
دعا قنوت عيد تڪبيرون ٻهڙيون هن
جو ٿون سجدا تلاوت جا ٻجون ٻڻ سهو
ءِ ٻڻ جا ٻٿا جي اگراٿيا امام ڪان
تڙتا بع ٿين مقتدي تا ٿيي تن سندا
هيئنڪ سجدو وتروبيون تڪبيرون عيد
اٿي قول اصحابي جي متي ڪيا مزيد
تڪن منڪين مقتدي سون سٹين تا
جي تڪبيرون جنازي جون او ءِ ٻان حڪما
ءِ ٻڻ امام ٻهڪ جي اتسورڪعت ٻجين لاءِ
پرتور ڪري قعد فجر تو جو ٿين ڪا

تَه ماڳا ڦِرن مُقتدي وَري پٺا ٿهارِڻ
جان وَري ويهي سَلام ڏئي پرسنديئن پاڻ
ءِ ڪارڻ تاخير سَلام جي سهو سجدا ڏين
ايهو وري ويهي سَلام ڏئي رڳي تشهد تي
مقتدي پڻ سڀئي ڏين اهو سلام سو نهاري
جان وَري نئون سَلام ڪي پيو سجدي يار
تان پڙهڻ سَلام پاڻهين مُقتدي مختار
پَر تا جي ڪيو ٿو ليس تهه وجهين سر ساري
ته تابع ٿيس مقتدي جي وري سو واري
جان وريا نه ٿئو تعدي سا پيئو سجد ت
تان مٿئو فرض نفل تو مرمو ٿي ٻهارڪن
نفعو نڪتو اڪي تشهد سلام تن
ءِ پڻ نون توڪ اهين اهڙ لڇي جنڏي ڪو امام
تمو ڙ مجد ٿِن مُقتدي ورتر سي ڪن تمام
ڪڻ هت تحريمڪي پڙهڻ پيو ثناءُ
جيئين امامُ قرائت ڪان پڙهي فاتحا
جو شروع ڪيائين سورتڪي نه ڪي حڪم فقها
اِمامُ محمد ڪرن پڻ تهڏ مرهي يوسف خلافا
پَر صحي قولُ ڪتابن هنين توڪي

جَڏَهن اِمامُ قِرائتَ کي پَڌَرو ٿو پَڙهي
تَڏَهن پَڙهڻ ثَناءُ مُقتديءَ کي ڪِراهت آهي
ٿو ٻي پَڙهي ته فاتحا کي سُورَ وَري
جَڏَهن قِرائتَ گُجهي ڪري تان پَڙهي وَر ثَناءُ
ٿوڻي وَقتِ فاتحا جي ڪِ ٻُڌائن تِهان
ٽِين تَڪبيرَ رُڪوع جي چوٿون سُجودنِ
پَنجون تَسبيحون تَنهِ مَرَ ساري سَڀ پَڙهن
ڇهون تَسميع تَشهدُ سَتون اَٺون ساري سَلام
نائون تَڪبيرون تَشريق جون آهي اَ پَڙهين تمام
ڏاڻي سِڪهُ سيني خوشنام ٻجي نماز جنسين
ٻجي نماز جنسين سڀ سِڳي ڪَر صَحي
ٿيا جهاڳي ٻهون پَر رازِقُ رَبَّ غني
ٻجي نماز جنسين سڀ آهين اُو ٿهڻ
سُڻي شُمار سيني سَنَد وهيم هَڪُٽ
تِنين منجهان هڪڙو ٻهريون تاٽ رکيم
جِنِي شُروع عالاڻي سَلام سيني گا لها ڪوم ڪري
جاڻي ٻُجهي جي ڪرين توڻي اجانتان
نه عذر ناهي اهڙو جو ٻجي نماز
ڪِ اَتا نهين آواز پَڙين سڀي سندنه

پَرَ پَڙهڻ قصد جَوَابَ جِي تون ڪاربابت
نَه اُڀج اُڄ اڄان توڪِ وَڃوءِ اُيم اِتّ
اِئِهي امر نهي نماز لِئِي پنهنجي ايهي پَتّ
ڪِ وَنئو بلي ماه وَجي پڙهي پِد روِي
تَمنان وَجي نِڪري ڪنَاسِ ڪو وَنئي
مَگر نماز پانهنجي جيسا ڏِينڪا ربائِنِ
نَه سَڀِجي سلامت جاٽ سا پِڪي مؤرمياءِ
پئوپڙ رَڪِج پا پنِئِي سَارِي سَلاما
ٿيون جَوَابُ سَلامجو مَنَان چوي مُهَا
چوٿون چوِن نمازمِ ڪِيجي نه اُ وَاڙُ
جِي سڀجي سوحرو فسِينَ نه پڇي صحي نماز
ٽوٽي ڦيري ڦوڪي ڪَدِي وَاتَا ڪو
نَه وِنِئي نمازَ وَاءِ سِيئن جي سوڪنهِ سو
اَلنَّفْخُ فِي الصَّلٰوةِ كَلَامٌ نبي پاڪ چيو
پَرَ پڇيِنَ نمازَ جو ڦوڪيِنَ تَدِهِن جون نِي
جَدهِن اڪرتين پِدرَا اُ وَازم تنهنجي
نَاتَ پُجِهِ ناهِڪو ٽوٽي سا سُڀجي
پنهجون روئڻ پَدرو مَتي ـعيبتـ
ڪِ ڏِکنِدِي ڏِيِلجي ضُعف هوءِ رَحمت

نہ پڄي اوها نماز ڪي جيئن سڄي سو
ڳڻ اکرتين پڙرا نات پڄي تڪوءِ
پر جيڪو روئي نماز ۾ دوزخ ڀَءِ
کي ڪري روئڻ پڙ رو جنت جي ذوقا
اهي اهو حديث ۾ تر روئڻ تنهن رهاءِ
طوبىٰ للبڪائين في الصلوٰة چيو پاڪ پرڀان
جهونءِ جڪ نماز ۾ جيڪو ڪن لڳي
چوندي جواب تهنجو نماز اس پڳي
پر جي پڻي پا تهنجي پرتهي حمد پاڪ
جوي جواب جڪ جو تانئي تهن پڄاڻ
تہ نہ پڳي نماز ساڄي وتول سڄاڻ
ستون سڀ سرير جي جيڪو ڪڍي آهِ
کي ڪري اوه ڪِ اُف جوي تہ نماز اس تباهہ
انون اخير ڦعڊي جي نڊ هوءِ ڪنه
جيئن سا ونه پيشِ سيم تها پيوءِ تنه
جان ڦنڊر تعدي ويهي ڪري ڏناءِ سلام
نان نماز پوري ٿئي نات پڳي نا تمام
پر ٿئي پڄي نماز جو تڙه حد هن جا پيتو
تہ ڪُل تنهن ڪي بعضي هوس يقينا سڻو

۾ جان وقت شروع تشهد جي جاڳيو هُئي
پوءِ اچي تنهن عليه وري ننڊ ۽ سنڌ ۽
پڙ يا ڊِ ۽ اچيس انهي تڪي پروڙي سو
تڪ من تشهدُ جاڳندي هوءِ تمامُ ڪيو
تنهن ڏٺي سلامُ نمازڪنان فارغ سو ٿيندو
ناهِ احتياج انکي پڙهڻ تشهد جو
فعل سڀئي صلوٰة جا آهين اِئين ٺا
جيڪي وڃي ننڊ ۾ سو پڙهي نہ نمازا
ڪِ اصل نمازا انهي جيڪو ڏِ ساري
جيئن آکين ڪي جمعو يا ئي سلام وچ واري
ڪِ يا ئين مسافري ڪِ وتر ٽرا ۽ ٻيو
ٻيجي نماز ۾ تي سڀ سا صحيح
نا ٿون ٿوري نماز ۾ عاقل اِئين مسوءِ
جيئن آکر تين پيدا رائع عذر ڪونہ هوءِ
ڏهوڻ حمد حڪيمي مني خبر خبر
يا رهون اِنّا لله مجيو مني د ئيہ
يا رهون بنهين هتنسين جيڪو ڪم ڪيو
ڪ پيڙهن ڪيگہ پٽ ڪنهس ڪانا ڪنوءِ
تبُر هوڻ تحريمي اگي اِماما.

جيڪو چوي ته نه ٿئي نماز ناهه روا
ڪ تو بي تحريمه وقت حاضر هئي ٿئو ع
ته پڻ روا ناهه نماز سا امام اعظم جي
ڪا اڃي ڪو امام مسبن رکوع ۾ رسي
جو تهن قيام نڪي ته نماز اس ۾ جي
جيئن اپيندي الله چوي اڪبر رکوع ۾
نڪري و تحريمڪي چوندو تو وجي
ڪ امام اڳي قنوت ڪان رکوع ڪيو
ٿها نوء پڙهي قنوت ڪي رکوع ڪيا ء پو
جي نياد رکوع ڦرين تنين مقتدين
وڃايو و ترڪيا ورسڪي صحي ڪن
ڪ امام اخر نماز ۾ ٺهڪو ڪيو
ته ٻيگي نماز ٿهئي جو مسبوق هئو
جو ڍهون چڙهي نماز ۾ جي صبح سج اگر
ڪ جمعي جيء نماز وچين وقت پو
ڪ جمعي جي جماعت ڪان وضو ٿيڇي ڪر
جيني جماعتي ٻه جڻان ڪ ڪو هوء ٿيون
جيسين رڪعت ڦرين جو ڏنون نه سجدو
نه پيگي نماز مڙ ٻي تو بي امام ٿوء

جماعت شرط جمعي سنڌ ۽ خلل ٿيڻ پئو
پندرهون پاڻيءَ جي رسي تيمم پنجاهان
ڪِ چئوڏڪ جڏهن پيئي پئي تنهن مٿان
سورهون سجدي وجهڻ ڏيڻ مٿي پٽ پلٿ
ڪِ ٻئي پير اُڀا رکي سجدي سڀ سعيد
ڪِ پنهنجيون پيرن جون ڪرڻ آڱريون
رکين حال سجود جي تولي تن پنجون
ڪتاب شرح منيه ۾ هيئن ائين لکيون
ته وقت سجدي آڱريون پيرن جون جي پنهنجيون رکي
ته نماز ٿئي هنجي فاسد ٿئي وزواري سا آهي
۽ جان مهار نه ناٿي ڪنهن ٻن قبلي پار ڏانهن
پير رکيا پئي نهن پر اپيون ڪري اصلا
تو ٿئي صحيح ان صورت ۾ صحيح نماز آهي
ته ٿيڻ ڪراهت ڪان نماز سا خالي هذا نه آهي
سترهون ساري پاڻي رکجي تنهن ڪلا
جا ڪل سنجي پاڻ توڻ بدن ڪئين ٻا
ڪرتا نجي ڪلين ڪل سا جا ٻڌي ڪنهن ٻئي
تو پچي پوءِ نماز تو پر وضوءَ ۾ وڃي
وڃي جو ٿي نه وانکي ڪرکون کهو ڪل سڄي

ته پڻ وضوءَ ۽ نمازَ کي ڀڃو آوازُ ٻنهي

ارڙهون عجب جي سُٺي ثواب جوءِ سُبحانَ

اُوڻيهون اِيئي مُصحفَ ۾ پڙهي کي قرآن

کِ قراءَتَ ترانسري ڪري ڪو ٻُڌي

مگر عربيا عاري هوءِ جاڻي فارسي

وِيهون پُڻي وَهٽ جي هوءِ جي سُوار

ڪري تصدُ نمازَ جو ٿانيڀي تنهِ وارَ

هن رُڪن هيڪڙي تهڪي چابُڪ ٿئي

ته ٿئي نماز اڌار تن ڪِ ٻن پيرين ٿئي

اِيڪيهون عاقل يا ٻهنجا يو اِپين اِپاري

اِمامَ پُڻ اڏيسين سالڪ صفَ سنوارَ

متان مهڏ اِمامَ کان پيٺ تهنجا پونَ

ته اِهڙي اُيئن علماءَ نماز نرهاءِ چونَ

ڪِ اڳاتو اِمامَ کان رُڪن ڪو ڪري

ٿانيڀي تنهن رُڪن جي اِمامان رسي

نه رهاءِ نماز سا پر ڪراهت ٿئي

۽ جي اِماماڻي اڳي وِنوءَ نماز نرهائي

کِ اِمامَ اڳي هيڪڙو سجدو ڏنون هن

ڪري رُڪوع ۽ سجدو ٿهنسڻ رسي ڪوءِ

نرهاءِ نمازَ تنهِ جنهِ پرَرني ڪئي
جيئنَ سڀجي رڪعت اِمام ڪان اڳاٿي ٿئيَ
ياوِ پُنهوَن پهرِ نماز اِنِ هتَ جيڏو ڪمُ ڪجي
جي سو منجهس ٿئو هتَ هيڪڙي لوءِ نماز ڪجي
ءِ هاجَ هتَ جي هيڪڙيءَ جي سابِن ڪئاءِ
تہ ڇڏجي پيئي ناهڪا پُوريءَ نمازاءِ
ٿيوپهوَن تِرُوَتِ موارگئي وفي ٿئي پيڙا
چو ويهوَن چوتون ٻهَرو اڳهاتم انگرٿڪا
جي آميئِن عورتَ انگرا جوٿُن مرسَنجها
چو ڪوجوتون ٻهَرو جي اڳهاتي جوءِ
ڪنان تنهِ انگري جو دِ ڪا يو هوءِ
توٻي ٻنِ ڪِ پيٺ ڪان توڙي ڪَنَ ڪنا
توٻي ٻُڪِي ڪِ رانَ ڪان توڙي تَنِ منجهان
هَٿين پيرين مهَن ريَ اوچڙ انگہ پيا
آهي عورتا تنکي اصلُ اصِبِيلہَ
بُوٽ سَنڌو ياڻِهي اوچُڙ آهي هيٺين
پيٺ ۽ پُٺ ءَ دُنِ ڪان مونِ تِز ءِ سيني
متو ياهُونُ دِڪ، دِن اُمَرهَ اڳم اڙِوڪاءِ
ڪرهي ڪنيزڪ ڪنهن تہ تمازا سِ رهاءِ

پنجويهون يا ٽئي ڪيٽان پيٽان رَڪَتُ
مُؤمِنَ منجهه نماز تُوروُئِي نَ تُوڪ مُحَڪَمِ
ڇهويهون جت ٽوجي پڻ سيري سُتڻ بندُ
ستاويهون سِري جي ٿئي يار تلي ڪند
اُڃَلِمَ اٺاويهون ٽي پيرا اَڪَرڙو ڪيئي
ءِ اَڪَرَ لِکه مَرِيڌ ١٧ عَاقِلَ اوٺيٽهَ
اِيئن ڦهڻُ تهنم جو اَگه لکئو اهي
جي سو پڙ جيسيٽ ٿه نماز نه ڙهائي
ٿِٺه تو وضوءَ ڪي جائي جي ٻيگو
ڪَ احتلام ڪِ آساري ڪِجرٽو جت ٽِئو
ڪِ جائي ڪُو نماز مِ نيٽن نند ڪري
تَ پنجي نماز تهجي سارِي ساسري
مگر اَجِي اوهنتو غلبو ننڊ ڪئو
تَ وضوءَ ءِ نماز نائِ پوءِ جي ثابت سُجودهو
ايڪيهون عاقل تو ت ڏا ناءَ دُعاجاڻ
پنجي جا نماز ڪي سارِي ساسُنجاڻ
پنجي جا نماز ڪي ساسُنجاڻي سڪه
عاقل اوهي الفاظ تون انڌ رهي لکه
اَللّٰهُمَّ زَوِّجنِيهَا وَعَلِّمنِي اهر ٿي اسم رکه

پُٺ پٺيھون جي ٿئي پرُس پاسي جو
جيئي امام نيت عورت ڀھوڳ سنس ھوءِ
ري حائل ھند ھيڪڙي عاقل جوءِ جوان
تھ پڇي نماز سا جا رڪوع سجدن سان
پر مراد جيائون جوانن منجھان جا ھتي شھو
ستر تئي جنھ ڏونھ جي مرس ڏسيس توءِ
توڙي جوان ھوءِ ساڳھون پري توءِ
تانت جي اچي اپي مرس پرا پري عورت ڪا
سڌ نھ ٿئي جنھن ڏونھ ٻيءِ مرسن کان
تھ پڻ پڇي نماز مرسن جي ڀڃن خلاف
پٺ پرُ ڏٿي ياد ڪرتر سي ٻيٺھون
چڱي لائج چنين ڏٿي ھيج ھيون
متان ڪني ھٿ ڪا نارِي تون ٻي پيرا تون
قيام رڪوع سجود ۽ قعد پڇو پيو
متان تون ڪا ناري ڪري تھڙي ڪار
جنھن تو ڪي ٻئي پسون ڪر نماز ابھار
جو ٿيھون جا بڪان جي ڏند ويٺي ڪي
تھنڪي نار جيسين مٿي منجھ مي ءِ
جان سوھي جيتر ڪ اڪبر انھان ھوءِ

تان ناقص ٿئو نماز کي ٽوڙي ٻُڌنکو ۽
پنجيهون پوءِ جي نجاست ته ننڍي
پوندي جنهن پليت ٿئي اوڇڻ يا انگوءِ
ڇٽيهون ڇوڙ قراءة ڪنهن امام جي
وره پهنجي پڙهجيس تا نجي رسي ته
ءِ جي هوءِ امام مهتدي مهد ار ته
ترڪ ڪشادو ٿهنگي حاجت هنڌ ڪلام
اهي حاجت حرف جي ٽيٽيهين ته ٿهنگي
تئه رجواز صلوٰة جو پورو جان پڙهي
تنهن ڳالهائڻ جي آرِ ٿئو ته حاجت حرف رهي
پر جي جيئو ٿهنگي نه نماز نمياءِ
ڪي آرِ ٿي ماڳا اُٿڙي پڙهي ڪ ٻئو
ته جو نندي ڇڏندي حرف سين نماز نقص ٿئو
پر جتي تول نماز کي ڇڏ مُوڙ نهوءِ
ٿوٽي حاجت هنڌ جيئو ته ٿوٽي ٿهانيوءِ
پڇي نماز جي پڇي حرف ٿهنگان يا ٽ
اهي جو نه نماز مرڪي ڪري ياڻون آب
ستيهون سبب ڪنهن قضا جي ڏنياءِ
جا محل پنهنجي ماڻهين پوري پياريءَ

جي سا اچي اوچتي تہ چٽڪي جيت
اڌا ايو وقت جو فرض تهنجي وچہ
ٿا پيئي ٿيئن نماز کي جان حال اهڙو هوءِ
جيتيون نہ ترتيب تمام ٿئي ٿو ر و وقت ٿڪو
تهڙي ڳجي تہ نماز سا وڏي ويٺي وڃاءِ
جي ڄمائي پوري ڪيئي نہ نفل بہ پڙهاءِ
انتيهون امامي جي سجدي سهو پوءِ
تمر ڪو ٿو تمر تهنشين سادي سلام جوي
مسبوق ڏئي بہ سجدہ اسلام موار ڏي
وڃائي سلام جي ڏئي تہ نماز کي ڪاري
توڙي جاهل جهلسين خطائون سلام جري
تہ عنونہ آهي اڻوجهڙي نماز ٿجي تہ توءِ
ڪي مسبوق ماسبقڪي اڳاٽو اُٿنو
ڪري رڪعت پانهنجي سجدہ ٿڪي نہ سنو
تهانپوءِ سجدا سهوجا امام ڏنا ن جي
ٿجي نماز مسبوق جي جي تهنسين سهو ڏي
سهو آخر نماز ۾ پاڻهي ٿينہ ٿيوءِ
ايهو مسئلو مسبوق کي لازم مسڪن هوءِ
ڪي ڪري نہ قعدو پهرين اُٿو مقتدي

جيئن وَرِيءَ فتح القديرَ وَ هڪڙي نماز نڪرڻ بابت
پَرَ صحيح نَ ڪُلَ ڪتابن جي ڪِن نماز نڪوءَ
ڪتابُ دُرِّمختار ۾ ان باري ۾ آيل آهي ته
اُنهيءَ سان گهرون اِمامُ پٺيان اَبُو حنيفه جو عاري
جي سِڌي سِنَڌي سُوَ جو قرآن جو قاري
ته پڳي تِنَ نماز اِمامُ مقتدي بَيِنِ
سَنَڌي پِٺَ سَبِقَ جهڙيءَ مَرمُوتِي پهاريَ
پَرِ سَنِڌيءَ تُوَلَ صاحبِيِهِ جي دَتِين سَنڌي
جيڪي هون جهاس بِا مُؤمن مقتدي
حيال هُون جي غير جي جيڪين ماگه جدو
وِجهي وِڪَهِ نماز ۾ اُگهيءَ بِتِي اُنهي
ڪِ ڪَسِيءِ ذِنائين ڪهنائي هت اِنهي تي ماني
پَرَ جي رِتِ تُوَ وِڙهي تنهن ماهِ ڪِٿي جي باڪ
پَرَ صحيح نَ ڪُلَ ڪتابن منير لِکي تنهن
تهجي اِنهن رِتِ تُو تِڻِ ڪِٿي ذڪوءَ
فتح القدير ۾ ڪِنهي اِنهي تو جو ٻي
اِنهيءَ تان اُهري اُوجي جي ڪهڻ تي آهي
سَاوَرِي پِهِ نِماز ۾ بِيَري وَات رَجي
تَهِ اُهڙي في نمازي پڙهي جُون پِنجي

ءِ جان وري پيشي بند ٿي ڪري ڀَرسا
تان ٻجڻُ ناهِ نماز کي پر وضوءَ نقضُ آهِ
وضوءُ تازو سو ڪري اچي ڪنڌو ٻيان
جي جا ٻيند، هوند وعِلمَ ڪري شرط بناءِ سند
ءِ جان في اهي تو رتي پري وات ٿيوءِ
تان نڪو خلل نماز کي نڪو وضوءَ ٿيو
پُٽ منجهان عجب ڏٺي نماز جي تول لکيا آهِ
جنهن هٽي هتيشي ادي ڪي جا بڪ هٿي
ڪِ پوڙهي کجي جو ٿيو شوڪ ڪسٽي
ڪِ مٽي ۾ تيل وِجهي ڪِ سرمو پائي
ڪِ فني ڏيئي وانگي موٺ اسمجهائي
مگر هو بس اگهين هٿ سٽيو جي
ٻجڻُ ناهِ نماز کي جي سو سرمڪي
پاپيتا ليٿرن پا نهي کي سِر اُگهاڙو هوءِ
پر ڪري ڪوڏ نماز تي حال ٿيڙي ترءِ
تا ٿيئي تهين حالم جي اچي ڪي اگڻ
نه نڪي منڊ نماز "ڪان ورائي جتي آجين
نيتا پيمون ترڪ ٿئي جي فرضنا ڪوءِ
نه بلا عذر ٻجڻ پوءِ ۽ عذرُ عفو هوءِ

ڪِ مري اِمامُ نمازَ ۾ ڪِ مُرتدُ ٿي ڪوئي
تہ ٿئي نماز مقتدي ۽ مُرتد سَبَ وڃي
جو ٿيا آهن جي جوءِ سُٺي نامُ رسُولُ
صلوٰة مٿي مُصطفيٰ جا اُمت جو مقبولُ
پنجيتاليهون جي پئي مٿا مِينهہ ڦُڙو
ڪِ پورو برنجو ڪِ ٿئي نرتي گَرُ وُ
ڇهيتاليهون جي جُهي مرتس ميهلي ڪي
تنهِ جهندي شهوت سان نماز جو ۽ ٿئي
ڪِ ڪُوڏِ ناسِ قُبلو تہ شهوت هوءِ نهوءِ
ٿئي ٿُوءِ نماز ساساري سِلي سوءِ
پرَ تا ٿئي زوجت ذوق ٿيو جهنو منڌ مرس
جو شهوتا پاڪ سونہ نمازاس ڏُرُس
سينتاليهون سريرم جي مهرما ءُ پيئي
ڏينديون سو بارڪي نمازا و ٿئي
ڪِ ٿئي ٿش سا ءَ جو ٿڪ چگرتي بارُ
جُتنہ ننگو ڪِيترڪي تہ نماز ناهِ قرارُ
۽ ٿي ڪيرہ ننگو بر ٿئي چگہ ون ڏئي
تيئن نہ ٿاهي نماز ساساري مرسِڪي
اٺيتاليهون اُچا نرو متو منجهہ سجود

توڙ اهڙ اُني ڪر نه ٿئي پشيماني ٿهر جيئنئ
ڪوءِ پڙهي پر انهيءَ نماز ۾ قرآن ڪِ
ٿوءِ ترائه تر نڪنسين سو سٺي جيئني
نڪرسن سٺي جيئني پڙهي تن عبادات ٿو ٿي
سِ وندپر ٿيو پر وا ڪي واجب يائين وڃا ته
ئي سيبِ آهين شرع جا حڪم ڏئين
اجائي لڳو ڪِ جوئي طلاق ڪِ ٿنڪيه ڪَ
پوئا مسح موزو جي اتاري ڄاهون اٿو
ڪنان پير جي هيڪڙي هتنين ٿو ٿي
نماز ڪئي باطل مسح تبطلان
ساز ڪار ڪرتم ڏي ڏينه جاٽ ڏيهون
مختار مسئلو پڙهي پنجاهون
نوٽ ڏيو خطرو ڪو منم مصلي وجهي جي
تنهن پٽ هي جاڻ حول لا لفظ تانه
ٿي ناه نماز نه عقبي هم يس ڄاو
نساد هت آهي دانا جو دنيا هم عو
آزاد عبادن کي ته سائين سگهي
هي آهين آڪرا نماز جا مفسد نون پٽاپ
هي مر تن لو مولو جي پڙهين پڙهي

اَلوِ اِئِلاَفَ سُوْرَتِ سَادِيْ پَڙهجِ صَادُ
مِتَانِ نُونِ مَغضُوبِ جو ذَالُ پَڙهِ ضَادُ
نَنڍي زِيَا ڏَڏي ظَا ذَالاِضَادَ پَڙهِ
اِنهيءَ پَرِ عَظِيْمَ جي جَيئِن ظَنَي ڪِجِ
جي عَظِيْمَ جوٽ اُهلوٽي تَڪبِيْرَ پٽ پَڙهِيمِ
سُوْ پَڙهِ صَادُ صَلوٰةَ جو سِئِين مَنهِ سو
جي پهرئين قَعدي ڪو پڙهي تَه ٽَحِيُّ نُوءِ سو
پَرَاهِي اِختِلاَفُ اِنمَ سَندَهُ عَالِمَنَ
ڪَن چيو نه ٽَحِيِّ پَاڻِي ڪِئي چوَن
ڪَنِئين چيو نه ٽَحِيِّ سي ڪَحتَ هِيءَ وَنَن
ٽَحَقَ جو خَرَوتَنِ جو سو عَرَبُ اَدا ڪَنِ
پشَامِرِئي ٽَحَرَجَمَ عَاجِزَ نِي اُپِيَنَ
پَرمَحِد مَقدارِ پانهجي تَرسَعيُو سِيئي ڪَنِ
ڪَرِيْ ڪَرِيمُ ڪَرمَس عَفوُ عَاجِزَن
اڪُرُ آمِيئِن جو مِنهِ مُو چارو سَتَ اُرَجِ صَافَ
هِيءَ حَمدَهُ ڏُسِجِ ڏَادِئي مُوْدِ مَيَاءِ مَعَافَ
ڪِ اَللهُ عَ اَللهُ جو ڪِ اَڪبَرَ ڪِي اِعتبَارُ
جيتَارِي تَڪبِيرَ جَو هوءِ نون هُشِيَارُ
سَارِي سَمِعَ مِنهِ ڪِي پِي حَمِدَهُ زِيْهِ

پڙهه پڙهڻ ۾ پڌري جمجو ڄڄهه پيرا
اخر اعلیٰ سوُر جو سو ڪوثر بُڌ
پئي تن تڪبير وچه ساري ساه سمجهه
پر صحي قول ڪتاب ۾ هنيئر تو ڀلي
ٿيئڪو صاد صلوٰة جو سڀئين سان پڙهي
تو ٻي پوئين نغمي تو ٻي منجه ٻهڙين
ڪ پڙهي شد امين ۾ ڪجهه ي حمد هي
ڪڍي ساه اعلیٰ ڪوثر جي اخر ۾ تڪبير اڳي
ته ائين جيئي صوُرتن ۾ نماز ڪين ڄڃي
پر ڪنٺ ساه اِن ٻنهين سوُرن ۾ تڪبير وچه صحيح
ملاحظي معنيٰ جي وقف ڪجي سا هو
ٻي رعايت وصل جي سائين ڪر نگاهه
وقف وصل اعراب جو ملاحظو ڪجي
متان معنيٰ ڦري ٿئي ڪلمون ڪو حجي
اتي پڻ عالمن جو اختلاف آهي د
وقف وصل اعراب جي ڪو متائي نه
صحيح قول ڪتاب جي محقق نماز نکوءِ
ڦوٽي تغير معنيٰ ٿئين غلط فاحش هوءِ
پر ملاحظو مڪروهه جو سنا ملاهيو توءِ

جنگليت تنهن نمازني واري ورايو هو
ڪل صلوة اديت مع الڪراهة تعاد
علیٰ وجه غير مڪروه اهي فرمايو
مان قبول مؤلو ڪري باتفق باجمالو
رحمتا رحمن جي امتيد مناهيو
وهو ارحم الراحمين سائين سباجهو
پڙهو ڪلمون سچين ته لنگهي پار ٿيو
لا اله الا الله محمد رسول الله صلى الله عليه وسلم
مؤمنا نماز جا مسئلا موچار
ناه ڳالهيون ٿيون آهن لهڻان ايا ر
ڪن ڪتابن اهي هن پڇا
ته ٻن رڪعتين نماز جا پار هن بہ هزار
پرتن منجهان تيتر هي پهرا پرور ٿو
تهانيو عطب سين سنڌي منا مڙاهيو
جيڪو مسئلو ميڪرو سڪي شرعجو
فضل فعجو مصطفي محمد فرمايو صلى الله عليه وسلم
چاليهه هزار فرهيجي عبادت سند و
پاترو ديندس بادشاه خالق خلقجو
عاصي تنه اسري هي خدمت خاصڪيو

تمان عذابا ايهي تنهن وسيلي نبي
ابول عبدالعزيز پت يحيى پڙهن کان
هي مسئلا تمام ڄاڻ سارا سنڌي واءِ
تمان مومن تنکي سکي سچي منجهان
هن ڪميني کي ڪنڪا ڪارڻ ڏي دعا
سبب تنهن سئال جي هي عاصي عذابا
ٻيو مڙني مومن جي امتي نبي جا
الهي ابوالحسن منگي تنو ملاءِ
مولى مهربان ڏي ثناءِ سبا جهان
طلب ڏين تو توفيق سين مومن ميان
ته پڙهي پکڙين سب هي مومن مسئلا
تائين ڏين ذات ساجارت تو ورتا
زاردق زکين سکو سائين شيطانا
ڪر قبول ڪريم تون ڪميني ڪنا
برکت بلا رنجي جي طالب تو سندا
ڪارڻ طلب طالبين رسالو لکيوم
مقدمة الصلوٰة سنڌي نالو تنهن رکيوم
سهو خطا تؤن خطرا سيئي سا ڍڪجاءِ
منجهان اِن مهربي ڏسي ڏور ڪجاءِ

اَجِي نَظَرِ عَاقلِنِ جيڪَا ڪَمَائِي
ٿَئي سَائِينَ ڪَارَڻِ ثوابَ لَڳ سَارِي
ڪَنَ سَمُجُھ ⁘ اَحَادِيثُ جِي اَبُو جَهلُ سُمَاڻُ
سَيُ ڪَنَ ⁘ دِلاِيتَ پَلِنِ جِي رَٿِي
رَهَيوَتَّ ⁘ عَاصِي پِنِي صَالِحِ سَيئي
سَنَالَ حِتّي ⁘ مُهَدُ حَقّ
مُصْطَفَىٰ مَرڪَزُ ڏو
مُرسَلَنَ ⁘ سِي ڪِٿُن
ڪَارِي ڪُنُم صِرَاطَا
سَرَتِ ⁘ مُؤمِنُ م
جَنهَر وَهُسِنُو
دِرو ٿِيُن مُوليٰ
مَرَهِي تَنکِي
ڪَلِمو ن جِي
جي چِوَنُ
⁘
⁘

لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمْ
پورو ٿيو ڪِتَابُ مُقَدّمَةُ الصَّلٰوة ٢٠ شوال مبارڪ

هي ڪتاب جو علي جو

بسم الله الرحمٰن الرحيم

ساراهجي سو ڏڻي جو خالق سڀ خلق
تنهن سندي نرما نرما کهوٽ مرو ملڪ
اُن اوڙ ڪن ڪيترا ڪوڙين پتهه الڪ
رتِ اُپايا بادشاهه عالم گهڻان الڪ
ڪي ملن سرن ڪي ڪن ڏناءِ پڪ
ڪي عالم عاقل ڪي ڪي ڪيائين بُڪ
ڪن گوڻه رُڳ ڏري ڪن ڦوڙ اوءِ بُک
ڪي سرها سيٺ ڪن ڏنائين ڏک
ڪي ڪوجها ڪي ڪوڙا ڪن فهم ڏک
ٿي پيرسي ڪيترا وه جڙ ٿائي تک
اسان واري وات ڪرسائين لاهي شڪ
متان منجهه تنهن پوندي جت پرک
مولى محتاج جنگي تت تهجي ڪٿ

اُڳڻ کجھ پڌرا وا غياڻي ورت
منکي نبي مرسل ريٺا ارحمن
تہ خبر ڪن خلقکي سونهان مت سبحان
سدا سائين سير هُوا مهربان
ڪنٻانہ ڪورتن پٺي پسي پهلوان
سب جيائون اُنکي موتي جا نرمان
ڪٿي اُيا اسنڌ آمر ڪي نيا تہ نادان
اُوتل م آيا الِنا چوڙي چڪا تران
جي تون واري سي ورن ڪون دهين پان
اِتي اندازو ناهڪو اسان هجي جان
آهي ڪتابن م خبر هي ڪري
تيڃبا ڪمن ڪر ماطهون جن پري
متان وچين وچم سندي پنہ پري
اوڪار نشو اڪري لنگهي مان تري
علم شريعت سِکہ ڪي وچين جا نري
جُوتڪي سندي سين اهي ٿي ڳري
الهي عثمان جي ناڏڪ ڏهون حاٺ
تہ اُتي الڳين پنڌ جو پچهون ڪو پرياٺ
محمد مير مرسل ڏِنہ ٿيام جي جوتڪو ڪرايا

اَسَانَ ڪَرا عِلمَ جو شريعت اِنکي
جا ڏٿيون ڏ توفيق هو پر سِکو ءِ تسو
جو شريعتَ عِلمُ عطرها ما نِسکوه کوه
شُوتِم ڪيئَل غافل ڏنگهُ نَاهِ سِکِي رِيءَ جَنهِ
پنج ڪئي تو اهين سي جي ر موُ مُسلمانن
نِنج وَ لاهي منجها يقينين گهي سِکو
نکنج ءِ پُو جا وِ دانه پري ڏي ٿيندي و انکي تَه
نمازَ وقتَ وَ پنج بِنا ڪلمون ڪه شهادة هِنڪ
زکوة مال چوٿين جا رمضان روزا ٿيون
واتي وهي ءِ هو جي دانه ڏَ حج حط وڃون بڇون
سمرسات هت وَ يکي پو اِئي ءِ ٿيو ءِ
ماليتن مٿي ڪرڻ حج ڏيڻ زکوة پر
فقيرن اُتي بيءَ ايهي اهين ضِ فرضُ
تن نمتي فرضُ و هيڪرو گذارئو حج جنين
سيکيه سارِي وز سالجي سڪنه زکوة پر
گولن اجائي شوک بلوغ نابالغ مگر
وچن حج تور تکي ما ما ٿا مرن حُسي
حج بي سو ڪنان هيڪڙو گذارئو حج جنه
ڏي فقير ڪي جو حج شو تو جنگينٿ
ا

سڀيئي طيب ڪلمون ۽ شهادة جو
ٻنهي ڪلما مؤمنا يقين سان جو
تن سنڌي معنيٰ هيٺ سڀ سڳو
لا اله الا الله هنن سان سٺيو
نه آهي ڏي ڪو ڪٿي ري هيڪڙي الله
سچ جنهن تان ڪٿي پڙهون اڀ گواهه
محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم موڪليل الله جو محمد
پيارو ؛ سڀني سو ڪارڻ سائين پيارو

اشهد ان لا اله الا الله

گواهي ڏيان سچ سان جنهن ڪونه ٻيو اله
هوندو ۽ هو جو آهي سو الله

وحده لا شريك له

واحد ڏي سو هيڪڙو تنهن ٻئي نڪو
نه تنهن ۾ ڪو جنهن کي ڪري سو

واشهد ان محمدا عبده ورسوله

عين گواهي ڏيان سچي سچ منجهان
محمد ٻانهو الله جو موڪليل ٻاجهه ۽
سو نهارو سڀ پر سڳو ۽ سنئين شا
چيا رحم فرض جي سڳ سڀني کي

اعانت سين الله جي بيان ڪباسين
جنکي گهري بادشاهه تنهن توفيق ڏئي
يهدي من يشاء موجب ادا ڪري
پر منجهان اِن سيڪو ڪيو ڏار بيان
نه سگهڻ سهڪو ٿئي ابو جهڙن اسان
تنهن منجهان پهريون علم توحيد جاڻ
سين پر هيڪڙو سائين کي سڃاڻ
جيا جيئرو ڏئي هيڪڙو ۽ هيم ڪريشاهه
الله آهي هيڪڙو ڪو نه ٻيو الله
تهنجين شريڪ نا هڪو ملڪ منجهه سواءِ
تا ٿئي هو تهنجين جيڪو ٻيو الله
نه پوي ابت ڏهي ٻئا تئن پاڻ گاهه
لو کان فيهما الهة الا الله لفسدتا مگر هيڪ الله
نه تهنجين ورنه ڪو نه ڪو به پرياڻ
ڪُن وچم سيڪو تهن سنو ۽ فرمان
انما امره اذا اراد شيئا ان يقول له کن فيکون نه اين ڏئي سلطا
ون تن او پئز اٿي ۽ پوئي نسبون نه سڌ ڪن
ترڏو نگر بحر بيئه پون نکو باند بيئن
گاهه ڪجون نه ليئي يڪا بهون بهمڪن

سُرنِ سهسين سُرڻان نڪو جه مُرنِ
خلقتون خالق جون سڀون نت ٻرنِ
سيئي سيئي ڏنُ ٻي راتون ڏينهن ڪُهنِ
سڀ اُپايا تنهيما سيئي سو ٻي مَنِ
هيڪڙ ائي ڏٺي جي سڀ ڏلالت ڪنِ
وَدلّت علىٰ وحدهٗ اِشتِرا ايانُ نيشا سون مون
سو علم نماز جو جاڪ جي گهڻي دِيا
نهَ ليکي سوءِ سڀ برمولي جي دَرا
تهنِ ۾ آهين ڪيترا فرض ۽ واجب
سُنتون ۽ مڪروه مستحب آدب
جي سکوه سڀ سي سچي ڪري طلب
ته نماز پوري ٿئي جيئن فرمائي رب
جاڻي نماز هيڪڙي جيڪو دِ غنائي
سي حقين ڏون رحم وجهيو سو تائي
حقيقي ۾ هيڪڙي ورهين وِهون چارِ
آهان ٿين ڪيترا نطق ڪري نهار
جي هزار ۽ چارسا ليکي منجھ شمار
ڏينِ ٻيا ڏان ڪَڍِ اِتيلا نه پوندو پار
جاڻي وقت هيڪڙو وِجايو جهن

عذاب مُدت اُنتري هُوند وڪي تنهن
جنهن وقت وِڄايا قضا نه ڪيا
سي ڪئين جُنند اُکهڻ واءِ تنهن کي واءِ
جنهن ڪو موٽي سچ سين ۽ توبه ڪري
ڏوهه تنهنجا بادشاهه اڳيان سڀ مري
پر نماز اُتاس نه لهي قضا جان نه ڪري
لواهي بي نمازي جي سڀ نه ڪيئن
ٻُڌ وڃي کُٽُن عمر نه جيئي ڪري پيئه
نيون علم رمضا جو روزو اڪٺ ڄاڻ
نه تو سنڌين توهه تئي ارهو تئي شيطان
حد روزي پيڪيان تنڪان لا ٿي ڪئين
اسوڏا الا ٿي ڏينهن سڀ سچ الهندي سيني
ليٺان پيٺان پڙ سمهڻا ڪٽي ڪي جمعي يا ڪ
روزي سنڌي پيٺڪنه تي ٿي نيت فرض جان
نِرهاءِ نيت ري مٺان ٿئين احان
جنهن ڪو نيت نه ڪري ۽ روزو ڏري
سو ٿهائي جيئڪي جفا جا ڏڪري
سنڌڪند ڪانو ڪي پيو ڪي پڙ ستو
ان تنساه هيڪڙو جي جادي حڪنه ڪيئو

سڀني ڪتابن ۾ روزو ٽوڙڻ ۾ لکيو
ڪفارت پڻس تنهنجي جي ٻڌس هوءِ
ڪفارت تاهه نيت ري ٻي پٽ ڳالهه ٻڌو
مٿو ڪفارت جو پڇي سو سلڪو
جي هوءِ سو سگهه سين تيا ٻانهو آزاد ڪري
نه ته روزا ٻه ماهه لڳو لڳ ڌري
تا پڇي پٺي وچ ۾ ڪو روزو جا ڪري
نه اگيان سنڌس نئين سر ٻيهار سڀ ڌري
جو ٻيا جي وچ ۾ ڪو عذر ڏسائي
تنهن پٺيان اگيان روزا پورين پائي
جن نه آهي انکي ته وچهين لاهي
جي روزا رکي نه سگهي ڪنهن عذر ڪري
ته سٺ فقيرن سيري ڪاراني ڀري
ڪفارت روزي هيڪڙي جي ڏيئي ٻوءِ ڳالهه
ته ٻي پٽ پيش انين متو ڪم ڪيائين
پر جي ڪفارت نه ٿي نا روزا الهان ٻڪاءِ
تنهن ڪفارت هيڪڙي ٻي نه ڏسڪاءِ
پر تڪا سڀ ڌريندو جيڪي ڪي ڪياءِ
نيت تنهنجي رات ئي ڪجي ڏينهان تان تڙهاءِ

وِسارِڻ جيڪَنهِ ڪائُڪ پيوڪِ پترُ سُتو
تَ اِين نَه ڀَڳو اُنَ جو روزو تَنهِ سَنڌو
ٻَرءِ مَرَڻ پيتو جيڪَنهِ روزِ ڏِنو
پَرَ وِسارِڻ جي پِئي هو ءِ کَٽون اُنهو
پُچي تهنکي ميپيءُ سُتو رَ ڦُ نَ وَ
مَتا آن حَيڙ ي اُنجي پِئي اتا ڪو
جيڪو اُنجو ڪِ ڪيو اتا ڪو ٿيو
سُتو مَرڻ پِئي مَمَرِي هِي جيتو ڪِيو
ڪَڪ ڪِ ڪانِ ڪِڪڙ ڏِڪِ پهَٽ جو پورو
اِنهي مَنجهان هِنڪَرُ وَڳهي مَرڻ ڀهرِيون
تا پِئي مَرڻ ڪائي ءِ پِئي روزو تَنهِ ڀڳو
تَنهِ ڪَفارَتَ ناهِ ڪا مَنجهِ ڪِتابَ لڌو
جيڪَنهِ جاءِ هيڪَڙو روزو وِجاڙ ڀڳو
تَنهِ ٻا اُنهي ٻانگي مَنگر وَ هائيو
جي عورَتَ عِلاجُ ڪو ڪري تنهِ کي ڪو سايا
رَکي تَنهِ روزو ڀڃي غُسلُ اُنزالا
روزي وارِي جي رَ ڪي نم مَنجهان زاتِ
ڙُ رِهاءِ رکٽ تنهن ٻِجا ماڻ پرياتِ
ءِ اِستنجا سندي عورت آهي مثان ءِ

مَتان مَنجهاهِ ڪا ڪري سِلجي سَدا ئي
ڪِ اِحتِياطَ وَضوءَ ۾ پَرڙ وُ ڪَٿارَ کي
جي سُو مِٽُ وٺي مَنجهِ وِٺو ترو رُڪَتهِ پُڄي
پُٺي پَرڙي هيٺ ڪَرِ و حُڪمُ پهڻين آهِ
طَلَبَ عِلمَ دِينَ جي مَتان مُوڙ مِلاهِ
جو تون عِلمُ لِنگَيان حَيضُ ۽ نِفاسُ
رَحِمَ منجهان جو نِڪِري جو ٻِڏي رَتَ نِراسُ
رِئي پَڙهُطُ دَلسَين وڃِن ڏِي مَپاسُ
وِڃُهِي دَرمَسُهي مَتان ڪَري ڪِراسُ
تَ ٻِئي پَوِن حَرامَ ڏُهلو ٿِئي خَلاصُ
حَيضَ ۾ جي جو سُين ڪَنهِ دخول ڪيو
تنهِن وَڏو هَتَ حَرامَ ڏوهاري ٿِيو
تَوبَهُ نا رِيُوتُ مَرُ ڪَري ۽ صَدَقو ڏي
تَ پا جهِيندَتُ پاجهَ ڪَري نِسي تنهن کي
ڪِ جي دِينارُ صَدَقو جي حَيضُ اوَلُ هوءِ
آهي آخِرَ حَيضَمِ اَڌُ دِينارَ سَندو
ڪِنهِن گارِ ٿِهي رَتَمِ ڏِنارِ يو دِينارُ
رَتَ هَايِنَهِ وِجي هوءِ تَ نِصفُ سَ نِهارِ
دِينارُ حِسابَ سِندَ جي رُوپيا چارِ چَوڻِ

بيا ذ
جو
علم
نقا

اڌ اُڀجو ته ٿيا ور ساري سب سڪن
حيض ٽوڙائي ٿي ڏينه ڏهه ڏينهن ته متو
انهاف اُونهون اگرو حيض ٿيسو
تا ٿئي اڃا ڏنائين ۽ صباح ٻن ڏنا ۽
نه پنجاٺان ڏهين سيني بهارڪين ڏنا ۽
ته ٿي حيض تجيئر منجھ ڪتاب لدا ۽
جي ڏنائين ڏينه هيڪڙي ٿي ڏينه ڪين
تائين پانهون اِي ورتي ٿي ٽينه ٻن ڏنا ۽
ته ٿيي ڏينهن حيض ٿيا منجھ ڪتاب جيا ۽
جي هوءِ ڏينهن هيڪڙي ٿي ڏينه ڪين هو
ڏسائي ڏينهن ٽين جو ٽين ٻُڌ ويو
پنجين ڏينهن پيدا ٿيو جهين نه ڏنو
وحيي رين جو ٽين ڏهنڪي رسيو
ٿي هيئي ڏينهن حيض ٿيا تجي تجي سِڪو
پر جي هوا پاڪ ڏينهن اُن منجھ ورتي
ٽنم غسل ڪري ۽ روزا ڏري
وٺجهي ور مسهي ۽ نماز ڪري
پر ڏينهن پهريون پاڪ جو وضو ڪري تت
غسل ڪري پٽنم ساري سو نهاري پيت

توهان ڏٺو ته پهريان پاڪ ٿيا ٿي پوءِ وضو ڪري
جو نصاب حيض پورو ٿيو ته غسل هاڻ ٻيو
ڏهن ڏينهان کان جي ڏينهن ته پوءِ حيض هو
ٽيهن ڏينهن راتين ڏينهن ٽوپي ڪرڻ نه
ڪرڻ جي ڪا وڏي ٽڪ وهڻ لسو
جهڙي عادت ست ڏينهن حيض سنڌ ۾
جي سا بچي پاڪ ٿي تمام متو ڏوءِ
نماز ڪري ۽ روزا کي وجهه مياني ڪو
اوٽون ٽئي عادت نه جيڪي اگر پوءِ
۽ ڪارڻ ٽرڻ عادت جي پيرا ته ڪم جن
ڪن پيرو هيڪڙو جيو ٽوٽي اٿي ٿن
ٻرا اٿي پيري هيڪڙي عبادت ڪري
ٻي پيري ڏنو لسي وڃي پاسو ڏي
مستحاضه جيڪي ٿهندي جنهن رت هنيو هوءِ
ٽن ڏينهن تور ٽوڪ ڏهن نو پوءِ
ايهو حيض نڪتي بلڪ عذر آهي ڪو
دائم ڏهي جهڙي راتون ڏينهن ٿيو
پنهنجي نماز ڪري حيض جا ٿار ٿيو
وقت ڪندي سيڪو نا ئون مشڪو ڪيو

پَرَ ٽَا ٻجي ڏينهن حيض جا وِسري آلهه و نا
غمن سندا گوندر ٿهنسين منهن اُنا
وقت ڪارڪِ سيڪنهِ غسل ڪندي سا
پاسو ڏيئم وليسين ويجها پا ديا
ٽڪي رمضانا پوءِ ڀنائڙ ڏِيه ورا
ٽڻيه ٿينس پاڪي سندا ويه حيض جا
جيڪا جوءِ پاڪ ٿي ڏهين ڏينهن حيضا
جي ساسُتي ڏ وليسين اکهين غسلا
نه رهائيس انهن بد وڪيتا پا
مگر وڪو مستحب هائي تنهن هنان
پر جيڪا جوءِ پاڪ ٿئي اڳي ڏهينا
اُن عادت پنهنجي بنگي حيض ڪنان
نه رهاءِ غسل ري تهنسين ڪِنو جماع
جان وِئس سپ نماز وقت پاڪي پيمانان
جنهنم ٿي پاڪي ڪِ اڳي اُن وقتا
نانٿي پيٺ رهاءِ سا اڳيه غسلا
۽ جي پاڪيا پوءِ نماز وقت ايترو آهي
جهنم وِهنجي اُکري ءِ تڪبير جي لاهي
تيٺ رِينه غسل رهاءِ ساجي وِچائي

ٻرجي يا ڪيا ٻوءِ وقت هن هيٺرو هوءِ
جيئي و هيٺ ونرم نسهي پرتڪ ٿرٿهاوي
تين قضا ڪرڻ نماز سا انين اهي ٻوءِ
ءِ جي اڪانٿو عادت ڪان پاڪ سيءَ ڪي پاڻ
ته ورو هجي نماز ڪري مسهمي ورساڻ
جيسين اڳي عاد نچو پورو ٿئيس ٿراڻ
نٿوڪ نرهايٿن ڪيتر! حيض واري کي
متان ڪا غافل ٿيءُ يجي سيءُ سگي
نماز ڪرڻ روزا رکڻ ٿيون پڙهڻ قرآن
مهٽ پهٽان مترس گڏ جٽان پر رکندي پاڻ
وڃڻ ڪعبة الله ۾ متان ڪري طواف
حيض ۾ هٿنسيٿن مجنبه مصحاف
ٻون سيٿي ۽ ٿيسون و يٺي مرڪري
استغفار جي دعائون پڙهي ڪلمون پڙهي
حيضا جو پاڪ ٿي تڪيٿن ڪندي سا
نماز قضا مڪري پر روزا رکي قضا
پن حيضن وچ جي سوٺ پا دڪريه
تنه ٿورا ئي ڏينه پنڌ رهن ناهه گهٽا ئي جيه
جهٿن پت ونڪ حيض جون ڏسن

ڳاڙهو ڪارو سائو زرد ۽ ٻيون قلما ورت

جهڙون رنگ خاڪ جي منجھ ڪتاب لکن

پر جو اچو ٿي نڪري حيض سو ٿي چورت

پردي اُن جي پسي هن رنگن ڪو ۽

تو ٿي سُکي اچو سو ٿئي تيئن حيض هو ۽

پر اوّل اچو جي هو علو ۽ سُکي رنگ ڪيئي

ته اعتبار اوّل کي پوئين پر مدعي

نفاس حيض ٿي جو جو ۽ ويائي هو ۽

تنهِ جهائي چاليه ڏينهه تورالي ڏينهه نڪو

جي ٿي پهر ڪه پاڪ ٿي تمر متو ڏو ۽

نماز ڪري ۽ روزا رکي شڪ مياني ڪو ۽

نفاس هو جهتني ڪي ڪيترا ئي ڏينهن

ٿاني هئي پاڪ سا تو ٿي وِهڙڪي تنهه

تنهِ ٻچاٽان جي ڏنائين وينديءَ س چاليه

تمڙي نفاس ٿنا ايهي سيئي ڏينهن

عادت هئي سَت ڏينهن نفاس جنهن

جي سا ٻچيئي پاڪ ٿي وِسُ رت وهي

ڏهه وهي جي نماز ڪري رکڻ ناهه تنهن

جا صورت حيض جي نفاس پڻ سائي

ٻنهين حڪمُ هيڪڙو سڀجاهُ پائي
عادت هُئي ڏهه ڏينهن نماسم ڪنهِ
ڄالِ ڏينهن هُوا تنهن ٻي پيري ڪنهِ
ٿيا پهي ڏينهن نفاس ٿيا پرڙها ڇهه آهي
پر ڄالِهان پوءِ ٻي رهين رت جنهن
تعادت اُتي اِلٻين نفاس ڏهه تنهن
ٻيا ستيءُ پاڪ جو جيڪي ويا وهي
جوءِ ڪهيا ٻي جي ٿي جڏهن ڪجو پارُ
تنهن اگر نه انگرو ٿڪو نهُن نه وارُ
جو رت اچي تنهنکي نفاس نه آهي سو
سوئي حڪم تهنکي جيڪو حيض جو
جاجوءِ چيارڻ ٻه جيئي هيڪڙو ٻي اُتان
نفاس پچجي تهنجو پهري پا رڪنان
جو رت حال حمل جي ڪي وقت وِيامڻ پوءِ
نه اُهو رت آهي حيض جو نسو نفاس هوءِ
ڪيجي نماز تهنسين ۾ روزو ٻئي رکجي
جنيسين جسو پار جو اڪثر پهرا اچي
بيان غسلم
غسلم فرض جي سڀي هن هين ٿئي
ڪنين ڪتابنم ستّ پنڊ لکن ڪيي

هٿ ڪرڙو پاڻي واتان ٻئو نڪ کي ڏي
ٽيون سڀئي انگ ڌوئي پاڪ ڪري
سوڙهي منڊي جهڙي سوڙهن ٿيري
غسل ۾ ٿهي پر احتياط ڪري
ڪُڇن وچ ۽ ڪنن ورڌن منجه پسائي
ٽلي ڪانگڙتي ماڳ جو تنهه ڌرڻ مهتي
بندا واليون جهڙيون سائڻ سي چوري
نهن هيٺ ۽ وڪڙ پاڙون ڏندين سيساري
تا جن هيڪڙي پاڙ ڪئي آب نه رسائي
نه تهنجي غسل نلهي جنبوئي اهي
ٿلا هين پاڪ ٿيئي جي سا پسائي
تا نجي جو ۽ غسل منبا نچوڙي
نه تهنجي پاڪ ناهڪا جي پاڙون پسائي
پر ٿئي امر اهي عورت جي مٿي گهوٽين
غسل مرئي اڪاره پٽ لٽيا لکيهار
تنين منجهان چار فرض ۽ سنت چار
ٻه واجب مستحب ٻيون اڪارهين ٿيا نهار
لٽيا ڏسن ڪتئع ٻئا پڻ ٻه چيار
جهڙي ستون اڳيون مستحب شمار

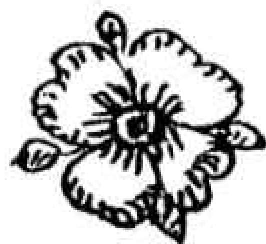
هائي تن سان ترهن پنڌ ڏکي ڏهار
تن منجهان ڏ زض جي پهرئين اختيار
پر پا نهجي سيکو جدا ڪري ويچار
سي جتا جن جي جهل ڪو نه ڪار
الهي عثمان جيئي تون وجهون يار
غسل ڪي وجهن جي سي پڻ توڪ بڌو
عذر نه آهه اسلام جي سب سلو
هيڪڙ ومني شهوت سين جي هئي رڪه نڪو
نظر سين ڪي جهٽڪو ڪ ٻاهر سٽو
تا نيي کهڻ لذت سين جي هٿ اٿو
مني تنهن مهنم جي اٿلي ڏيو
غسل ڪرڻ تهڻ کي اتي فرض ٿو
مني نڪني جهڙي سهڻي م سڀني
غسل تنهن فرض ٿو بي شيطان ڏني
تا نجي عورت اپر پائي سڀي ڪاء
تغسل تنهن فرض ٿو ساري سڪي ساء
تو پڻ ياد ڪنهن پر پاهي ڪي پسڻ
تين غسل ڪرڻ فرض ٿو جوي مرسن
بيو جي ڳنڍ تا پائڻ هيڪ مرش پئي جوء

پنهنجي فرض ٿيو غسل ڪندا پوءِ
ٿو ڀي آب نه نڪتو پر خشڪو غائب هوءِ
پنهنجي فرض ٿيو غسل ڪندا پوءِ
جوءِ مٿس جيتڪي تا نجي ڪنو جماع
ڪي پري جيڙيس ڪتهِ گهٽي سهڊ منجها
مهڙي پرئين وات ري ڪيائين ٻي ماڳا
ڪي ڪيائين د ور سين ڀي پر ٻجهايا
تا نپي ڪيٽي جنڌ پائين اگي رنزالا
غسل پوءِ نه انيرجيتو وهمنا
ٽيون جيڪا جوءِ پاڪ ٿي حيض پنجانان
غسل تنهن فرض ٿيو بد وه ڪتابا
چوٿون غسل ٿيڪي جا ويائي جوءِ
جو پتان پاڪ ٿي نمر مٿو ڏوءِ
پنجو غسل واجب جي سڻ تنين بيان
هيڪڙو ڏجي مٽي ڪپي جنهِ هلڻ پريا
پوڪا فرجنبو جپي ٿئي مسلمان
غسل ڪرڻ تهنجي واجب ڪري سنجا
چار جي جيائين سنتون سي جاتو گهرجن
هيڪڙت وجمعي ڏينهن بسو من عيدن

ٽيون غسل ڏينھن جمع جي جو منجھ ڪتابن
چوٿون ٿيان حاجيني جي احرام ٻڌڻ
پر منجھان اِن ست جي مستحب ڄاڻ
ڏسن ڪتابن ۾ ھنن سي ڳڻيا
ھيڪ ڪافر جنابت ري جي مسلمان ٿئو
غسل ڪرڻ ٿھنگي مستحب جيئو
سو جي ڪنھ ورھ پندرھن ڄايو ۽ ٿئي
ٻي پندرا ڪانئي منجھان نشانين
غسل ڪرڻ ٿھنگي مستحب جيئن
حيض حمل سھنون ٿيئي پيڪيا ۽
آھين بلاغت جون اِھي نشانيون
تا جي پندرھن ٿئي نشاني سو ڪاءِ
تہ پندرھين ورھ بالغ ٿئي سند و عنده ياءِ
نائين ورھ جي ننگري جي حيض ڏٺو ھوءِ
سيني ڪتابن بالغ ٿئي سا جوءِ
يا ارڙھين ورھ ٿئي جي سھنون آئي ھوءِ
ڪِ حمل رھيو ٿئن تھان ڪنھ جوءِ
تہ سيني ڪتابن بالغ ٿئو سوءِ
ٽيون شب برات جو چوٿون قدر رات

خَيْرٌ مِّنْ اَلْفِ شَهْرٍ جهتم ايڏي ذاتِ
عَاشوري ٿيڻه بڄوت جهون حجّجي
رات ؛ نه لاهجي لکه سنيئي سڪ
سنڌي تات ؛ سنتون مرسولي
ڪري جو حجامت ڪاري ؛
وما هٿاڻي ڪيهنير ڪسير
چوءِ آئي ؛ سنتي تيا مستحب
هڻ هي سنين لائي جن
تڙهي يا رئاسبي سائين
جو تائي ؛ ڪريم
ڪدو دنيا ڪان
ڪلمون جوائي
لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ
مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ
صَلَّى اللّٰهُ
عَلَيْهِ وَاٰلِهٖ
وَصَحْبِهٖ
وَسَلَّمَ

پورو ٿيو ڪتاب چو علمي جو ازيڻ عبدالله ڪاتب

هي اسنادِ عهدنامي جو

بسم الله الرحمن الرحيم

سارا هجي تنهن صاحبکي مڪو جنهن قرآن
مٿي محمد کا ربي جو شفيع سڀ جهان
پڻ صلوات سلام حضرت نبيءَ اِتي جو خاتم الانبيا (عليه صلع)
۽ آل اصحاب انهيءَ تي دائم رسي رحمتا
سڀيئو ٻڌايون عهدنامي جون حديثن ڪنا
حضرت عبدالله بن عباس جو ڪري روايتا (رضه عنه)
ته مون سڻي هئي حضرت حبيب کنان هي حديثا
تحقيق ڪو هن عهدناميءَ کي پڙهي پڙهي منجهان
ٻيڙ ۽ هيڪڙ ۽ منجه پهنجي جمار ا
اهو هوندو فائيما لسيئن سند اهمنشاه
ٻڌ لذتيند و رئيما لسئن منجها ۽ دنيا
اء اهيان ضامن تنهنجو صباح قيامه ڏينها

تہ وٽس قيامت تائين صحيح سو منجهہ بهشتا
جابر بن عبدالله انصاري کئون صحابن منجهانتا
تو روايت ڪئي آهي سندي حديثا
تہ مون سڻيو حضرت رسول کنا جو نور الانبيا
تہ منجها اولاد حضرة آدم جي ٻي هزار آهين مرضنا
خالق خلقيا قدرت سان پنهنجي حڪمتا
تن منجهان هزار مينگهر و تاجان طبيبا
ڏارون ڏين دردن کي طبع طبيبا
ٻيو هزار تنين منجهان اهڙو سنجهاه
جنين جا ناهن تا مرضن کي علت اسرار
ڪونہ طبع تن کي سڌ وتن مرضنا
جاڻي ڪو سگهي نہ ڪو عالم حڪيم
ٽيون هزار تن منجهان اهڙو سنجيا
جنهنجي خبر آهي ربّ کي ٻئي کي ناهہ وٺيا
پاڻهي جاڻي پاڪ ڏڻي پنهنجي قدرتا
جنهن کو هن عهدنامي کي رکي پاسين همراه
تنهن کي مولو ڪئون ڪري هزار مرضنا
ٻي حديث آهي حضرت ابا بکر صديق کنا
جنهن کو هن عهدنامي کي رکي پاس همراه

تہ اگر ڪو رکي اُنکي سڀ ۾ پنوئين ڪنان
۾ سحر جادوءَ جي شر ڪنان رکيس منجهانا
حسد ۽ گناهن ڪنان رکيس مولي جل ۽ علي
جيڪي هن مرتضائي مرضيءَ هوءِ اها وارا
تنهن عهدنامي کي لکي ڏوئي پاڻي ساڻ
ٻياري ۾ لسيت تهنکي منجهائي محبتا
تہ ڏي شفاءَ تهنکي مولو مهر منجهان
پٽ اهي حديث بيبي فاطمة ڪنان روايتا
جيئن مون سُٺو پيٺي پهنجي ڪناجيئن فرمايائون
جيڪو ڪمر ا پائهنجا گهري ڪنان الله تعالى
وسيلو وني عهدنامي پهنجي ٻٽ ملا
پورا ڪري ڪمر ا يا ملتي برڪت عهدنامي کا
پٽ فرمايا حمزه علي پٽ ابوطالب جي اهڙي جيئن
جيڪنهِ شخصڪي مرڊي نموءِ ڪل
نسومر هن عهدنامي کي لکي ڏوئي پاڻي ساڻ
پيءِ سنهي ٻنڌ م يا پٽ يا ڪنڌي کان
تمرڊي ڏليش مونه ٽي ڪشادي ڪريسا
جيڪو هن عهدنامي رکي شوق منجهان
تنهي بجاءِ تنهنجو دشمن ۽ شر شيطانا

برجي جا ڏک ڪنو هوءِ اِنهي تين تني گشادا
اهي حديث مقاتل کنان نجو صحابن منجها
ته مون سُڻيو حضرت رسول کنا جو حبيب خدا
تحيکو هن عهد نامي لاءِ ساڻ مشڪ ۽ زعفرانا
ڌوئي منجهه پاڻي مٿنهن جي پيئي صبح جي وقتا
ته الله تعالیٰ ڏئي علم ۽ حڪمتا اُپٽيس منجهه قلبا
ساڪي سو ياد ڪري وساري نه مورا
اهي حديث نافع کنان جو سچو صحابا
ته مون سُڻيو پيغمبر ڪريم کنان هيءَ مذکورا
تحيڪو هن عهد نامي کي پڙهي پڙهڻ منجها
ثواب بخشي اُخوکي اهل اسلاما
برڪت عهد نامي جي قبر ۾ اچي حالتهه نورا
تو بي هوءِ مُرِس سوڪ وري عذابا
۽ قبر منٿه جيڪري ويکراڻي عرش تي فرشا
مشرق ۽ مغرب سيئي ڪري موڪرائي مولیٰ
پڙهندڙ هن عهد نامي کي ٿيئي اهڙو ثوابا
جيئن ڪري ترسان پيغمبر کي ڪتاب ۽ متابعتا
عيبُ ڪري ما يو امير المؤمنين حضرت عثمان بن عفانا
ته مون سُڻيو حضرت رسول کنا جو سچو سردارا

جيڪو هن عهدنامي کي منجهه قبر ميت جي رکي دفنا
رکي تنهن شخص جي برا برڪتن جيئنا
تنهن يا نهيتي ته جنات جنه اُنيدا اُت ويرا
ڪن شتابي سوال جي سي منڪر نڪيرا
مَنْ رَبُّكَ وَمَنْ نَبِيُّكَ وَمَا دِيْنُكَ
جڏهن منڪر چوندو مَنْ رَبُّكَ جو لفظا
تڏهن نڪير نهنکي منع ڪري تمو هنکا
اندوا هيس ياسين عهدنامون کي اصلا
ساسيئي خبر سرها تيئن ملڪ بئي موليجا
پوءِ برڪت عهدنامي ڪري هي ڪمترا
ڏري ڏينس اُبتي بهشت جي نُرت تنهه وترا
حوض ڪوثر جو پياني پيارين پرت منجهان
جاين جنت جا گهوڻ ڏينس محل موڃارا
وڏا فضل رحجاءِ ڪرم رحمءِ احسانا
جڏهن تيند و تيندهن تيا مجو مجمع محشر ماڳا
تڏهن ايندو ملڪ هيڪڙو نالي رضوانا
جو اهي اُنيارڻي بهشتن جو باغن بستانا
هوندا منجهه جيئي اُنجي حور حسينا
پنڌ ڏاڻي هتي تنهن جهنجي هوند وبراقا

اچي مهندا ٿمنکي جو سندو السلام عليک يا ولي الله
تنهن جو سندو ملڪ کي جواب سلاما
ورجي جو سندو ملڪ ٿمنکي اهڙو آوازا
تڏهن ڪي هي جي حلا بهشت جا نوراني ڪا
سوڌ ڪندڙ تنهن ساعتي قطوفها في الحال
عجيب هوندو شهن اڳي ۽ سنوتناب
محل ماڙيون سونجون چٽ پٽ ريجهه
باغ سيبي سوڄا زبرجد جڙتا
حلا زربفت سوسن موتي حريرا
ياقوت لعلون ٿيون بناهار هيرڻجا
طعام تازا تنهن ۾ ميوا موڄارا
ڪيترڪندو نهنجو بشڪو شمارا
پڙهي رسول ربجي هن آيت کان
لا يملڪون الشفاعة الا من
اتخذ عند الرحمٰن عهدا
تنهن عيان شفاعت ڪندس وجهي انمنا
ٿيندو مٺن اڳيون ڪرڇيند جو ڌهيءِ ماه
ٻئي سڀن اڳيون خلق جوندي تنهن وترا
نڌهي ڪو پيغمبر اها ياڪو اهي صد يقا

ڀلا آهي ولي ڪو جهنسين هيترا نور ٿيا
ٿيو هن ملڪ جواب اُنکي ڏنا فاقرع طريقا
تي هي آهي منڍ و الله جوءِ اُمتي پيغمبر جدا
اندو اهيتش عهدنامون بابو پاسين همها
آڄي گهڻيا اهڙن انوت سنڌي سنه برکتا
اِتها گاهر سنڌي پوندا عجيب ماهو محشر جا
ڪندا داهون ڏهڏسين آيسر افسوسا
تا اُسين منجهه عمن دنيا جي هينا سو حيرانا
پر ٿڪ ڪتان عهدنامي جي هو ساسوت غافلا
ته هن اجرا سين گهڻي وس ڪريو پرهتنه
اجيڪا: اهو تان دنيا م وقت هو ڪني جي جي پار
جيڪي ڪني اٿيا سودو ڪري وها ٿئي وڪرا
سڀي ڪن تا لذت نعمتون ء سهڻسين سُگهڙ بيا
سڀئو برڪت عهدنامي ء دين اسلاما
جيڪي دين اسلام ۾ رکن شوق عشقا
تنسين عشق نئي الله جوءِ پڻ رسولا
و ذا فضل ڪجا انسين ٿين اهڙ احسانا
ڪثر ڪرينداو تهنجو ليکو شمار
جيڪو پڙهي عهدنامي سدا شوق منجها

تني ڪشاد ۽ رزق تنگي دائم منجھ دنيا
تعريف عهد نامي جي ڪري سنگهات ڪا؛
اهين گهڻيون برڪتون اچن ليکو نه شمار؛ مڃي ڪا ماڻهو
جا گو جوانا؛ جنت ۾ سٿين هن سند يڪي منجها محبتا
تنهن سنجاهه شوق ۾ سرڪشين ۾ پڻ هي ڏجا
مان ڪرم ڪري ڪريم ڏني باهنتي باجهاء
ڪمي خطا نون پهنجي مهرسين اڪاري عاصين کا
ڪرڏا اپياري رسالتي موليٰ ثابت مون؛
ڏوهه مهنجا مون ڏني مان بخشي تون؛
سين باجهه پهنجي مولي هي امت لنگهائيج
۾ آسان ثابت شرع اتي پير اپياريج
واري ونگي وات کان سي ڏي پڪاريج
آسين باهنات نون ڏني خالق خطائون ڪيئج
ڪمي خطا وڏيون بخشين ڏوهه ڏاتار
تني پر تهنجي پاتشاهه جيئن بخشين گونا گهنگار
نوهه تهنجي پادشاهه هاڻي هي گهران تو مدد
جيئن موت وتر ڪلهون پا ڪيجي اچان تو مهدان؛

لا اله الا الله محمد رسول الله؛
صلي الله عليه وآله وسلم

هي دعا عهد نامي جي

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ط

اَللّٰهُمَّ فَاطِرَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ عَالِمَ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ هُوَ الرَّحْمٰنُ الرَّحِيْمُ ط اَللّٰهُمَّ اِنِّيْ اَعْهَدُ اِلَيْكَ فِيْ هٰذِهِ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا بِاَنِّيْ اَشْهَدُ اَنَّكَ اَنْتَ اللّٰهُ لَا اِلٰهَ اِلَّا اَنْتَ وَحْدَكَ لَا شَرِيْكَ لَكَ وَاَشْهَدُ اَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُكَ وَرَسُوْلُكَ وَنَبِيُّكَ وَصَفِيُّكَ وَخَلِيْلُكَ فَلَا تَكِلْنِيْ اِلٰى نَفْسِيْ طَرْفَةَ عَيْنٍ فَاِنَّكَ اِنْ تَكِلْنِيْ اِلَيْهَا تُقَرِّبْنِيْ اِلَى الشَّرِّ وَتُبَاعِدْنِيْ مِنَ الْخَيْرِ وَاِنِّيْ لَا اَثِقُ اِلَّا بِرَحْمَتِكَ فَاجْعَلْ لِّيْ عِنْدَكَ عَهْدًا حَتّٰى تُوَفِّيْنِيْهِ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ اِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِيْعَادَ وَصَلَّى اللّٰهُ عَلٰى خَيْرِ خَلْقِهٖ مُحَمَّدٍ وَّاٰلِهٖ وَصَحْبِهٖ اَجْمَعِيْنَ بِرَحْمَتِكَ يَا اَرْحَمَ الرَّاحِمِيْنَ

مدح حضرة پير جي

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ط

سَچا محبُوبَ سُبحَاني اُٺي اي غوث گيلاني
اچي هن حالَ تي تاني مَدد يا شاهه جيلاني
اسان جو حالَ تون داني يا ربکي لاهه پيشماني
اَجهو آهيون مُريداني مَدد يا شاهه جيلاني
سَچا سِرِ تاجَ بغدادي شڪستي کي ڏين شادي
تو دَرَ جو آهه فريادي مَدَد يا شاهه جيلاني
آهين تون قُطبُ رَباني سُرورُ نُورُ نُوراني
وَسيلو تي ضعيفاني مَدد يا شاهه جيلاني
تو سِرَ تي تاجُ رحماني آهين تون پير پيراني
سَچا سادات صمداني مَدد يا شاهه جيلاني
رسين مُون راهه ربِّ رحيم پيارين اُب تون اُڃيم
سگهو سائين تي سُجم مَدد يا شاهه جيلاني
مولي دَر مرنو عاني سند وتو آهه مُتعالي
مهنجي ڪر وهر في الحالي مَدد يا شاهه جيلاني
مُون تي پيا مُدعي ڏاهين ايذاءَ م آهين
ڏيهان ڏيه سامهون ڪاهين مَدد يا شاهه جيلاني
تنين کي پاڙ پٽين ترت جي هيبت هکلين تون
ڏنل جو دست جهلين تون مَدد يا شاهه جيلاني
عطا تون آن سبحه توڙ اقريو پيا لُونئون مجرجون جهڙيون

تخت ٿيو تون ترڪ ڪيائين ڪهڙيون
مدد يا شاه جيلاني

جيڏا رڳي دين پيرو رهيو
آهين اولاد انهن رهيو
ڪنهن جنهن کوٽ خبر ٿيو
مدد يا شاه جيلاني

سچي زهرا سندءِ ڏاڏي
محمد مير جي زادي
آهين اصلهه تون اولاد
مدد يا شاه جيلاني

شفيع جي ڪل عالم جا
ويا آهيو اِءِ ڪن جا
سڀيو سندءِ اسوالي جا
مدد يا شاه جيلاني

غمن لهر ڪيا منهنجي جيئم
آهيان اوڙاهه اڙڪي ۾
سڳهو رشيم سختيم
مدد يا شاه جيلاني

تو سر تي جيئن سليماني
تون يوسف آهين ثاني
اڄهو آهين ضعيفاني
مدد يا شاه جيلاني

ڪوٺه ڪو خير خواه منهنجو
دلاسو آهه مون اوهانجو
ڪرهو سرهو پاڙي منهنجو
مدد يا شاه جيلاني

دوا آهي مريضن جو
ٽڪا آهين غريبن جو
دلاسو تي ڪوئي جو
مدد يا شاه جيلاني

تون آهين دوس تنهن درجو
ڏنو تو کي جنهه ۾ درجو
پيارو تون منهنجي رهجو
مدد يا شاه جيلاني

نڪو سادات وسيلو ٿو
محمد مير ري منهنجو
آءٌ پيٽ اولاد انهن جو
مدد يا شاه جيلاني

آهين تون نور عرفاني   سڳورو شير سبحاني
ڪرم ڪرين پيشماني   مدد يا شاهه جيلاني
آهيان گولو اوهان جي در جو   بوهاري ٿو راهه پير جو
آهين تو حوض ڪوثر جو   مدد يا شاهه جيلاني
تون آهين دين جو باني   سو ڪهائين راهه رحماني
ڪونه ڪيتم تنهنجو ثاني   مدد يا شاهه جيلاني
مڻ و آهيان گناهنم   پشيمان ٿيس پاپنم
تنلاءِ تڙڪيس ڪيانيم   مدد يا شاهه جيلاني
بسي مسڪين وچارو   ڪنهن اڪي تنهنجو پسارو
اوهان جو جنهن آسارو   مدد يا شاهه جيلاني
اڳي انکي ڏني عزت   محمد مير جي حرمت
پنلاءِ هيون تنهن نعمت   مدد يا شاهه جيلاني
منور پاڪ پيشاني   زبان منجهه ذڪر رحماني
سڳورو سيف حقاني   مدد يا شاهه جيلاني
تنهنجي در تي آهيان فاني   پيا مشڪل جي ۾ سائين
آهين تون ابر عصياني   مدد يا شاهه جيلاني
نظر ڪر حال ڏونهن تنهنجي   پروڙ هو ڪسمسين تنهنجي
پروسي آهيان اوهان جي   مدد يا شاهه جيلاني
محي الدين شاهه ميران   مدد ڏي حال ڏگيران

رَسِيتي ٻُڌاڏ نِمَاڻن | مَدد يا شاهه جيلاني
تهنجي مدح ملڪم | آهين مشهور ملڪن ۾
ملائڪ انس جنن ۾ | مدد يا شاهه جيلاني
هي عبدالله آهي سوالي | اوهانجي درگاه جو عالي
ٿڪ سوار هو خالي | مدد يا شاهه جيلاني
ٻيئي تهنجي نگهباني | منگي ٿن حق آساني
نه ٿيئي دور حيراني | مدد يا شاهه جيلاني

آهيان مدح اٿون اوهانجو
نِسورو ڏاهون آءُ اوهانجو
ڪولو درگاه اٿون اوهانجو
مدد يا شاهه جيلاني

لا اله الا الله محمد رسول الله
صلى الله عليه وسلم

تمّ بالخير

بقلم عاصي عبدالله چپ نويس سومرو

منهاج الزاهدين
سراج للعابدين

بسم الله الرحمن الرحيم

ڪريان حمد پهرين تنهن پروردگار | زمين آسمان جنهن ڪيا استوار
سزاوار آنکي صفت ثنا | صفا تنهنجو لائق اهو ربنا
محمد مصطفى تي سدائين درود | خدا جا سڀئي هزارين تحيه ورود
تي آل انهي ۽ اصحاب جي | ۽ ازواج انهي ۽ احباب جي
لا انهي پوءِ اهو ابتڙي | نظر اچو دائم هو خشيت جي
هڪ ۽ عبادت ڪئا تي جتي | ٿي خش حوا جا تو دنيا کي تنين
تجي انکان راضي خداوندگار | وساءِ انهي رحمة سو ليل ونهار
ڪاڻان تنهن محمد ڪيو شو عيان | عبادات نفلي سنه وڪ بيان
ڪتابن گهڻنکان ڪيم مختصر | بنائي اني مون ڪيو مختصر
ڪتا باب اڳناءِ انهم فصول | شرع عمران جو اصل ۽ اصول
ٿي ياءِ ٻيئين کي لکه فائدو | سکن انکان مؤمن جگرو قاعدو

باب پهريون منجهه ڏسڻ سيڪنما جي

ڏ ٻيتم ٢ ڏه نتجتهن ڪوجه ، ڏسڻ مؤمن موحد ا
ن انهي انکي رڌبروهي پڙهي الفاظ: ربي وربك الله

واحِدُهُ نه رَبّ مون ۾ نه سنڌ ۽ عالَم الهمّا: جو
سدائي هيڪڙو منزه معبود ا: پوءِ ٻي پيرا
پڙهي هي دعا: اَللّٰهُ اَكْبَرُ لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ وَاللّٰهُ اَكْبَرُ
اَللّٰهُ اَكْبَرُ وَلِلّٰهِ الْحَمْدُ اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْ خَلَقَنِيْ وَ
خَلَقَكَ وَصَوَّرَنِيْ وَصَوَّرَكَ وَقَدَّرَ مَنَازِلَ لَكَ
وَجَعَلَكَ اٰيَةً لِّلْعٰلَمِيْنَ اَللّٰهُمَّ اَهِلَّهٗ عَلَيْنَا بِالْاَمْنِ
وَالْاِيْمَانِ وَالسَّلَامَةِ وَالْاِسْلَامِ وَالنَّجَاةِ مِنَ النِّيْرَانِ
وَالْجِوَارِ مِنَ الشَّيْطَانِ وَالتَّوْفِيْقِ لِمَا تُحِبُّ وَتَرْضَاهُ
اَللّٰهُمَّ اجْعَلْهُ شَهْرًا بَرَكَةً وَّاَجْرٍ وَّنُوْرٍ وَّرِزْقٍ وَّرُوْحٍ وَ
وَمُعَافَاةً اَللّٰهُمَّ قَاسِمَ الْخَيْرِ بَيْنَ عِبَادِكَ الصَّالِحِيْنَ
وَاحْفَظْنَا عَنْ سَيِّاٰتِهٖ وَشُرُوْرِهٖ پڙهي ٽيٽيهه ٣٣ مرتبا
سورة نا ڳا ٿر سيني ۽ فتنسا ان ماه جي رهي
ماموءَ نا ٿيو ۽ امن منجهه الله جي مهينون تماما
۽ اُني جو روبرو پهرين هلا لا پڙهي سورة
يٰسين کي ته گڙ منه پڙ ٿا قرانيءَ بارهن
ختمات تماما: حديث ۾ آهي تہ جڏا ذا
جاء نصر الله کي پڙهي ٽي پيرا منجهه پهرين
جمعي جي نسو اُنهي کنان عذاب دور ٿيا
۽ حديث ۾ آهي تجويز پهرين جنبد مسکهن

جي پهر رڪعتون نفل ۽ تنهن هر رڪعت ۾ پڙهي
اخلاص ڏهه ڏهه ڀيرا بعد فاتحا ۽ ته درجو ڏيئي
شفاعت اهل عيال جو قيامت ڏينهان سو
شخص ماڻهون جو تائيد و سيبي سندس
گهر سندا ۽ جي هوندا لائق دوزخ جا گناهن
سببا ۽ تين جيتندا تنهن جي برڪت شفاعتا

منجهه بيان نماز محرم الحرام جو

جيڪو ڏي جيئندا محرم جو نه پڙهي هي دعا
مَرْحَبًا بِالسَّنَةِ الْجَدِيْدَةِ وَمَرْحَبًا بِالْكَاتِبِ وَالشَّهِيْدِ
اُكْتُبَا فِيْ صَحِيْفَتِيْ بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ اَشْهَدُ
اَنْ لَّآ اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ وَحْدَهٗ لَاشَرِيْكَ لَهٗ وَ اَشْهَدُ اَنَّ
مُحَمَّدًا عَبْدُهٗ وَرَسُوْلُهٗ وَاَشْهَدُ اَنَّ الْجَنَّةَ حَقٌّ
وَالنَّارُ حَقٌّ وَّاَنَّ السَّاعَةَ اٰتِيَةٌ لَّارَيْبَ فِيْهَا وَ
اَنَّ اللّٰهَ يَبْعَثُ مَنْ فِي الْقُبُوْرِ ۽ ته هي پي شبه تنهن
شخص جو جنت ۾ رهڻا ۽ حديث ۾ آهي جو پڙهي سورة
البقرة اڳي پهرين تاريخا ۽ ڏسندي جيئندا انهي سال جو
اڳي اهي ماڳا ۽ ته بخش تين تنهنجا گناه قيامت
ڏينهان ۽ ع نصيب شفاعت نبي جي تي اهڙي ڪان
حديث ۾ آهي جو پڙهي پهرين محرم جي برڪت

نملا: ست ست بيرا سيكنه ركعتم برتهي اخلاصا
ءيڠي قل اعوذ اجي برتهي هينك هينكر وشرو
همراها: تتواب هزارورهيجي عبادتجو تيش نمشبا
جوبه ركعتون نمازيرتهي ميجه بهرثن تحرمما
سورة انعام بهرثي ركعتم بيميرتهي سورة
يٰسينا: تميط تواب هزار درهم جي عبادتجو
لهي سو شخصا: حانثم اهي ترجوبر ركعتون
نماز يرتهي ايهي بهرثي تاريخا: وبيشن جيكي
سونيرتهي انم قراآنا: عجواهر جلالي ميراهيهن
طرخا: تتنه بهرثن م قل يا برتهي عيني م اخلاصا
قراغتابوء تي بيرا برتهي هي دعا: اَللّٰهُمَّ اَنْتَ اللّٰهُ
الْاَبَدُ الْقَدِيْمُ وَهٰذِهِ سُنَّةٌ جَدِيْدَةٌ اَسْاَلُكَ
فِيْهَا الْعِصْمَةَ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيْمِ وَالْعَوْنَ
عَلَى النَّفْسِ الْاَمَّارَةِ بِالسُّوْءِ وَاَسْاَلُكَ الْاِشْتِغَالَ
بِمَا يُقَرِّبُنِيْ اِلَيْكَ يَا كَرِيْمُ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْاِكْرَامِ
مِنْ كُلِّ مُؤْذِيْ يُؤْذِيْنِيْ مِنَ الْجِنِّ وَالْاِنْسِ وَاَوْلِيَا
ئِهِمَا وَمِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيْمِ وَاَوْلِيَاءِ الشَّيْطَانِ
وَمِنْ شَرِّ كُلِّ ذِيْ شَرٍّ مِنَ الْبَلَاءِ وَالْاٰفَاتِ وَ
اَسْاَلُكَ الْعَوْنَ وَالْعَدْلَ عَلٰى هٰذِهِ النَّفْسِ الْاَمَّارَةِ

بالسوءِ والاشتغال بما يقربني اليڪ ياذا الجلال
والاڪرام: تن مؤڪل ڪري منڪر ونڪير جو
مولىٰ: مٿي پاڻهين يا منهنجي اهو سمجهوني ورها: ۾
سلامت شخص، سو ڪنان شر شيطانا
فصل جوراتي عاشوريجي پڙهي سو رڪعتون
نفلا: هر رڪعتم ۾ ٻئي پيرا پڙهي اخلاصا
فراغتا پوءِ ستر پيرا پڙهي ڪلمون تمجيد
ته بخشي الله گناهن ٺين جي هونن داڻين واري
جيترا: ۽ جوراتي عاشوريم پڙهي فجر جي
وقتا: چاري رڪعتون نماز نفل تنهن سيڪنهن
رڪعتا آية الكرسي ۽ اخلاص پڙهي ٽيني مرتبا
ٻي سو ميثر اخلاص پڙهي ته تنهن گناه معافا
۽ جتي جنة جا گهون ٿئي نه ٻئي بعد ۽ جوراتي
عاشوريم پڙهي آنَ رڪعتون نفلا: پڙهي
هر ڪنهن رڪعتم ٻئي ٿئي پيرا اخلاصا: فراغتا
لعن ستر ستر پيرا پڙهي استغفارا: ته دل
۽ زبان ٻي انهي جاري ٿين چشمان فيض ۽
حڪمتا: ۽ بخشي انهي موٽن ٻي راحم رحيما

باب ٻئون منجهه بيان ماه صفر جي

آفاتا ۽ بلاءِ سندو نزول ماهِ صفر ماهه جا ٿو
زمينا متي قاتلي مخلوق ڏي ايندا تيون لهن جي
ڪري توبه ته انسانني هر ڪنهِ جي گهر پو
نسوري صدقو ڏي ۽ :: استغفار ڪا :: پڙهي ۽
رڪعتون چار صفر جي رات پهرين جو :: مامونا
پڙهي رڪعتم هر الله هو قل سورة :: نفلا
شخصني تنهِ هي وا اگوا تد :: ثباتا بجا فاتحه
ني شخص اُن ڪري نازل ۽ :: حفظا رکيم
نماز رڪعتون چار جو :: دفعا تون بلا ۽ همتون
بنهم ۽ پهرين يا قل :: مصفرم پهرين ۾ هي
والناسا جوڙين منجهه فلق ۾ تين :: اخلاصا
درگاها جي حق منجها گهري دعا ۽ پو پراغتا
جوابهي ۽ :: عظيما لو سوا دفع بلا ڪري ته
رڪعتن ٻن :: ترتيبا تن هنسين پڙهي ڏينهنم
سبحان الله :: پنيان ته تسبيح هي ۽ نمازني
والحمد لله ولا اله الا الله والله اكبر ولا حول
ولا قوة الا بالله العلي العظيم سادي سو
منجهه جي شخص تنهن نڪاءِ نه پيرا ستر يا پير
نوڙد سند ۽ رهنجي سنج جيئن عبادت :: اعمالا ناهي

۾ رکيس مرتبي بلاشڪ آڳو ۾ امنا:: جو ڀهرين انماه
جي پڙهي ٻه رڪعتون نفلا:: هر رڪعت ۾ پڙهي قل
پڙهي فاتحه پڄاڻان:: ته بلاءَ رسي تنهنکي ڪنهن
موڙ نڪا:: ۽ لکيا ء علمائن ۾ اچي ڏهن ختم قرآن
جو ثوابا:: **فصل** ٻيو دعا ٿن ٻوئين اربعا صفر
جي آهي بيانا:: ته جيڪو ٿيندو اربعا آخر صفر جي
ڪري وضوءُ ۽ غسلا:: وقت اشراق اچي
پڙهي ٻه رڪعتون نفلا:: ٻنهي رڪعتن ۾ پڙهي ٢
قل هو الله کي پڙهي منجهه سڀڪنهن رڪعتنا
سلاما بعد ستر ڀيرا استغفار ۾ پڙهي
صلوتا:: پوءِ ڀيرو هيڪڙو ور پڙهي هي دعا
اللهم صرف عني سوء هذا اليوم واعصمني من
سوئه ونجني عما اصاب فيه من نحوساته
وكروباته بفضلك وكرمك يا دافع الشرور
ويا مالك يوم النشور يا ارحم الراحمين وصلى الله
على خير خلقه محمد وعلى اله وصحبه وسلم
۽ جڏهن ڏيهن الم نشرح ۽ والتين ۽ اذا
جاء ۽ سورت اخلاص ته ٽيه ڀيرا پڙهي جو شخص
ته وڌي عمر ان شخص جي ٿئي ڏه ڏها

ٽئون باب ربيع الاول جي مهيني ۾

ايهو مهينو ڀلو ڀلو آهي مِن سببا: جو انهي
جا لُو ڪارڻ حضرت حبيب خدا صلي الله عليه وسلم جو منجهه
ڄمڻ ماه هوا لڌا: جو پهرين ماهه جي پڙهي
چار رڪعتون نفلا: ۽ پڙهي پهرين ڏينهن ماهه جي
سنڌي ماهه: ست ست ڀيرا قل هو الله پڙهي
بعد فاتحه: ته ثواب سٺين سون ورهين جي
عبادت جو ڏئيس ڏاتار: ۽ جو ڏهه رڪعتون
نماز پڙهي منجهه انهي پهرين راتا: هر هر
رڪعت ۾ پنڌرهن پنڌرهن ڀيرا اخلاصا پڙهي
بعد فاتحه: ته سٺين هزار ورهين جي عبادة سندو
ڏئيس ثوابا: ۽ انهن ورهين جا گناهه ٽنيس
جو وٺي رڪعتون نماز پڙهي منجهه پهرين ان راتا
ٽنهين هر رڪعت ۾ اڪويه ڀيرا پڙهي
اخلاصا: ته شفاعت حضرت رسول جي ٿئيس
نصيبا: ۽ پسي انکي اکين ڪري زيارتا
۽ ٻارهين ڏينهن ان ماهه جي پڙهي چار
رڪعتون نفلا: پنج پنج ڀيرا هر رڪعت ۾ پڙهي
اخلاصا: ته ثواب لهي ۽ ٿئيس گناهه معاف

بابُ چوٿون سنجھ بيان ماهہ ربيع الآخر جي

جورات پهرين ربيع الآخر جي پڙهي چار رکعتون نفلا: منئون پيا ٿيئي ڦِي پر ١٧ مي تنهنجي منجھ سيکينڻ رکعتا: تہ اگو ١ ٿا ٿين اُن لاءِ نوهزار ماتريون بهشت م: منجهان سوٺي خالص ۽ جڙ يون ڪريا ڦوٽا ۽ هزار حورون سيکنھ گهر هاري شخص انهي لاءِ: ۽ جو پڙهي انجي ٿين راتم چار رکعتون نمازا: ۽ ان جي سند رهن ريتي پڙهي انهي منالا: ۽ ان جي اجر دا ٿم پيت منجھ طريقا: تو پڙهي سند رهن پندرهن جيرا اخلا، تنهن بعد فاتحا منجھ رکعت سيکنہ انهي سندي نمازا: تہ بخشي گناه انجا ۽ وڏا ۽ منتا: ۽ راضي منس رب ٿئي ۽ تليش ڏاتون ڏا ٿا ۽ خلقي انهي واسطي بدلي سيکنہ رکعتا: منجها نور بنا رستو حور العينا: اتھ اکرم ڪم نم ٿي اُنسين اگا نجا: مهربانُ منس ٿئي پهنجي سان رضا

باب ٻئون ماهہ جمادي الاولیٰ جي

حديثم اهن جيکو ڪو سنجھ ما: پڙهي ڏيهن

رڪعتون انهيءَ سان پهرين تاريخ: هر رڪعت ۾
هيڪڙو هيڪڙو ڀيرو پڙهي اخلاص: سلام
پڄاڻان استغفار ۽ صلواة پڙهي ستر ستر مرتبا
ته لهي ثواب اهڙو جنهن جي حد نه ڪا: ۽ جو چار
رڪعتون انهيءَ راتيم يا تيئين ۾ اُتي ڪري ادا
جنهن ۾ قل تسم پڙهي فاتح پڄاڻان: اڪاره
اڪاره ڀيرا ته ٿي سارئي صحيحا: ته ثواب
لکوي ها هنن سارين نمازن جو ته تنهن ڪا

هي باب ڇهون منجهه بيان ماه جمادي الثاني

روايت آهي ته حضرت ابابڪر صديق رضي الله عنه
انهي پهرين رات ۾ هو پڙهندو ويرت منجهان آهه
سين صحابين جو اتفاقا: ۽ ذهي پوين ۾
انهي رسندا هوا روزا: سي ويهه رڪعتون هنير
ڪندا هوا ادا: جن فاتح پڄاڻان ٿي ڀيرا قل
هو الله سو رڪعت ۾ هوا پڙهندا: ڏه ڏينهن
راتيون سو چار رڪعتون پڙهندا: واسطي
استقبال رجب جي ڪندا هوا ادا: فاتحا پڄاڻان
ٽيڙهن تيرهن مرتبا سورة اخلاص: جو پڙهي
انهي شو تسين ته ڪدهن ڪا نه اُن اُبي لکائي موليٰ: ۽

ٿيندا گناهَ انجا معيشتا من ثمراتِ عمودا ۽ درجا انجا عاليم اعليٰ

بابُ سنتون بيان ماهَ رجب اصمَ جي

اهو مهينو مبارڪ گهڻون آهي سنڌ ۾ الله تعالىٰ
فضائل ونيتر انجا مرتبي ماهينا؛ سو جنهن ڪه چند
ڏسند ۾ هو حضرت حبيب خدا صلى الله عليه وسلم
تن هن هو اٿر هندا سُبُر اهي الفاظ: اللهمّ
بارك لنا في رجب وبلغنا الى شهر رمضان
اللهمّ هذا الشهر شهرك ونحن عبادك فاغفر
عبادك في شهرك وارحمهم برحمتك واعطهم
ما تعطي عبادك الصالحين: اللهمّ وفق علينا
توفيق طاعتك واعصمنا بعصمتك ياذا الجلال والاكرام
جو پهرين رات ان ماهَ جي مغرب پڄاڻان؛ ويه
رڪعتون نمازجون پڙهي اهڙيءَ طريقا
قل هو الله پڙهو هيڪ هيڪ ۾ منجهه سڀڪنهن
رڪعتا؛ تمالُ ۾ اقلا ڏاغبو رهي منجه امنا
۾ ڪنان عذاب قبر جي چڱي سو شخص ۾
لنگهي مثل وِجه جي مٿان صراطا ۾ ڪنان
هول حشر جي رهي ۾ حفظا ۾ جو پڙهي سڀڪنهن
راتي انهي چار رڪعتون نفلا ۾ ٻه رڪعتون ڏينهن پڙهي

هر روڠ رکعة ايڠ قراءة كاكري تيڠ ايڠ اهري سطر تنا سڤيسن
رکعتيڠ سعت مهت ڤيڠ ڤيڠ تيڠ هي اخلاص كي فاتحة
ڤيڠ ڤاتاڠ اتر بوڠين زيڠيه اڠ ماه جمي ملعك صوري
هيتيڠ اوا ازا تهاي دوست الله جاهاني مڠان
كرين كيا كمڠرا جيكي هيڠمان مهنڠ تنا
سني توكي بخش تنا ايڠ ذدون تيڠو توكي ثواب
جج ڤسن وعمرا مقابل هر ركعة مسنڠي
هڠ ماها ايڠ حديث مڠ اه من ادرك شهر رجب
فاغتسل في اوله واوسطه واخره خرج
من ذنوبه كيوم ولدته امه كن اني خلاصة
لاخبار ايڠ ره مهڠ ڤيڠ راتيون امڤن عبادة
سنڠ امڤت انضلا ڤهريڠن وڠين اخري ڤن راتا
تڤي مقبول انم عبادة عبدا ايڠ جوڠطه ايڠ الم
سجدة ايڠ ڤرزهي ليڠبنا تدا اجو كرليس عظيم
دتي كتا استڠ عڠدايا ايڠ حشر كرليس صالحين
سيڠن قيامة ذيڠمان ايڠ جورات مسيكن رجب
جي ڤرهي سورة فاتحة ايڠ قل هو الله ايڠ قل اعوذ
بي هيڠك منكر ونكير مولنا ترسكولت تيس
سوڠي موت جي دڤراڠ ايڠ جيڠنا ايڠ قبر عڠده جيجي

كنان عذابا ٭ اڠ جو سبيكنه رات سويرا
قل هو الله يرهي ستدي ماه رجبا ٭ اڠ بيندا
جمعة راتم سبيكنه اين ماها ٭ نهونن و
مانس هينكرتو دينه قيامت نورا ٭ ويندو
جنمبي سو جمري منجم جنتا ٭ اڠجو يرهي نمبي
رجب مرهي سزار مرتنا استغفر الله ذا الجلال
والاكرام من جميع الذنوب والاثام ٭ جيو حديث
قدسي مر مالك ملك خداوند بجي نه بخشيان
مر نيتي اون گناه يانهي جاب ترب نه اهيان كي
اغو جيامين بي ييرا ٭ اڠجو يرهي بي هزار
قل الله كي منجم ماه رجبا تم جو كريان
انكي كنان عذاب اتش دوزخا ٭ صباح دينه
قيام جي كريانس ودا درجا ٭ جو انهي راتم
بعد عيشاء نمازا ٭ يرهي ٢ ركعتون تلا
سبيكنه ركعتما الم نشرح اڠ اخلاص اڠ بي
قل اعوذ هينكر قمرتبو ياثان ناتما
سلاما ٭ يو اڠ نيتيه ييرا كلمون توحيدا اڠ
بي استغفار اڠ يرهي صلواتا ٭ ترجيكا دعا
كهي سو مجها حضرة استرن ساقيول تي مالدجي

فصل جنهن ٻه روزا اول رکي ۽ پي روزا اول
رکي ۽ پي روزا آخري ان سندا: وقت افطار
جي پڙهي ٻه رڪعتون نفلا: پهرين ۾ آية الڪرسي
۽ اخلاص پڙهي هيڪ هيڪڙو مرتبا: ٻي ۾ اذا
زلزلت الارض ۽ برب الناس پڙهي هيڪ هيڪڙو
مرتبا: ته سٺ ورهين جي عبادت جو ٿئي ثوابا
۽ ابندي ورهه سين مالڪ ڪرن انلاءِ مغفرتا

فصل ستاويهين رجب جو رات معراجا
جو ٻارهن رڪعتون ان ۾ پڙهي نماز تسبيح
جايتي سو انهي ڪري قرآنا: سلاما پوءِ سو
پيرا استغفار ۽ پڙهي صلوٰة ۽ ڪلمون تحميدا
پوءِ ڪي متون سجده ۾ گهري حاجتڪان مولى
صبح کي روزو رکي ته لهي فضيلت ۽ جو چوڏهن رڪعتون
پڙهي انهي منجهه راتا سمت ست پيرا سڀڪنهن
رڪعت ۾ پڙهي اخلاصا: ته ثواب تنهن جن جو
ڏسي ڏاتارا ۽ تنهن غلامن جي آجائي جو
تنهن ثوابا: ۽ ڪري وزن برابر جبل جي ڪناهن
۽ پوءِ پڻ حاجتون اڄون ڪري ڪرتما ۽ جو
ٻه رڪعتون پڙهي منجهه انهي ليلتا: الم تر ڪيف

پڙهڻ ۾ ٻيھم لائيلا ڦا: ته ڪرڳڙ جي نباتن
سٿن سلا ڪيا ٿين ادا: ۽ جو ٻه رڪعتون پڙهي
ان را تم نفل نمازا: تنهن پڙهڻ ۾ قالضحيٰ
ٻئي ۾ الم نشرح ڪا: ته ثواب ٻيڪجي ان لئي سند ڦ
انبياءَ ۽ ملڪنا: اي صحابن ۽ تابعن تي پڙهي
هميشاه ۽ جو متخه وجيٿن ذنهنم انماه جي اُٿ
رڪعتون نفلا: هر رڪعتم نج پيرا پڙهي اخلاصا
ته گناه بخشن تن انجا ۽ پون امطالبا: ۽ ثواب
لهي عظيم سو مجد اپاءَ: ۽ ان ڏينه قريب
غروب سجه جي پڙهي لاحول ولاقوة الا
بالله العلي العظيم: چاليه مرتبا: ته محتاج
نه ٿيندو ڪنهن مخلوق جو دار ۾ دنيا: ۽ بخش گناه
انجا ڪري چاليه ورهيا: عطا ڪريس جنت ۾
محل موچارا: ۽ جو بعد مغرب نماز جي ڪري
وضوءَ غسلا: پڙهي ٻه رڪعتون نماز سو
تحية الوضوئا: تنهن پڙهي سيڪهن رڪعتم
هو الله الذي اخر سئي سورة سندي
حشرا: ۽ اخلاص ٽي پيرا: ته ٿئي اجو گناهنا
۽ ڦٽين راتِ ان ماه جنين پڙهي

ٻه رڪعتون نفلا: هر رڪعت ۾ هزار ڀيرا پڙهي
اخلاصا: ته وسعت ڏيسي رزق ۾ عليهي
مغفرت ٿا جو ٿئي گنا هنن ڪن جا تو ماٿيٿا
۽ جو ٻه رڪعتون پڙهي انهي ۾ منجهه راتا
پڙهي سستڪنه رڪعت ۾ آية الڪرسي هيڪڙو
ڀيرو ۽ اخلاص پندرهن ڀيرا: ته واسع ٿئس
رزق گهٽون ۽ بخشي گناه تماما ۽ جو ٽي
ڀيرا سورة يٰسين پڙهي انهي منجهه راتا: ته ٽي
فائدا انکي ٿين حصولا: ڀهرو ڏي عمر
ٻي دولت منجهه دنيا: ٽيون امن انکي ٿئي بلائنا
۽ جو انهي رات ست ڀيرا پڙهي سورت
دخانا ته ٿئي دائم شخص سو مستجاب الدعوات
سڀيئي حاجتن اکون ٿين تماما: تو ٻي ڏهن
ڏين جون ياسي سستي ڪون دنيا: ۽ جو جاڳي ان
راتم پڙهي قرانا: يا پڙهي نفلا تکي جا عبادت
مٿ ٻي ۽ پڙهي درود شريف کي سمهجا
صلواتا: ته درجو وڏو تنهن شخص جو ٿئي دين ۽ منجهه دنيا

باب اٺون منجهه بيان سنڌي شعبانا

جيڪو رات ڀرٿين ماهجي منجهه سمهي جي فرضا

سُورَة اِنَّا فَتَحۡنَا کِي پڙهِي تمام ٿئي ته رهِي بلا شڪ
زَمَنَ ۾ سَدَا مَحۡفُوظ ۽ جو روزا رمضان جا
رکي سڀ طعام شعبان جي ڪري افطار اُنه
اُجو غمن سورن ڪنان ٿئي سو شخصا
۽ جو رات برات جي پڙهي هي دعا بِسۡمِ اللّٰهِ
الرَّحۡمٰنِ الرَّحِيۡمِ اَللّٰهُمَّ اِنَّكَ تَسۡمَعُ كَلَامِيۡ وَتَرٰى
مَكَانِيۡ وَتَعۡلَمُ سِرِّيۡ وَعَلَانِيَتِيۡ وَلَا يَخۡفٰى عَلَيۡكَ
شَيۡءٌ مِّنۡ اَمۡرِيۡ اَنَا الۡبَائِسُ الۡفَقِيۡرُ الۡمُسۡتَغِيۡثُ
الۡمُسۡتَجِيۡرُ الۡوَجِلُ الۡمُشۡفِقُ الۡمُقِرُّ الۡمُعۡتَرِفُ
بِذَنۡبِيۡ اَسۡأَلُكَ مَسۡأَلَةَ الۡمِسۡكِيۡنِ وَاَبۡتَهِلُ اِلَيۡكَ
اِبۡتِهَالَ الۡمُذۡنِبِ الذَّلِيۡلِ وَاَدۡعُوۡكَ دُعَاءَ الۡخَائِفِ
الضَّرِيۡرِ وَدُعَاءَ مَنۡ خَضَعَتۡ لَكَ رَقَبَتُهٗ وَفَاضَتۡ
لَكَ عَيۡنَاهُ وَذَلَّ جَسَدُهٗ وَرَغِمَ اَنۡفُهٗ اَللّٰهُمَّ
لَا تَجۡعَلۡنِيۡ بِدُعَائِكَ رَبِّ شَقِيًّا وَّكُنۡ بِيۡ رَءُوۡفًا
وَّرَحِيۡمًا يَا خَيۡرَ الۡمَسۡئُوۡلِيۡنَ وَيَا خَيۡرَ الۡمُعۡطِيۡنَ
اَللّٰهُمَّ اِنِّيۡ ظَلَمۡتُ نَفۡسِيۡ ظُلۡمًا كَثِيۡرًا وَّاِنَّهٗ لَا
يَغۡفِرُ الذُّنُوۡبَ اِلَّا اَنۡتَ فَاغۡفِرۡ لِيۡ مَغۡفِرَةً مِّنۡ
عِنۡدِكَ وَارۡحَمۡنِيۡ اِنَّكَ اَنۡتَ الۡغَفُوۡرُ الرَّحِيۡمُ اَللّٰهُمَّ
اِنِّيۡ ضَعِيۡفٌ فَقِيۡرٌ بِبَابِكَ عَبۡدُكَ ذَلِيۡلٌ بِبَابِكَ يَا

مُحْسِنٌ يَا مُحْسِنُ فَقَدْ أَتَاكَ الْمُسِيْئُ وَأَنْتَ الْمُحْسِنُ
تَجَاوَزْ عَنِّيْ قَبِيْحَ مَا عِنْدَكَ يَا كَرِيْمُ يَا رَحِيْمُ
بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِيْنَ وَصَلَّى اللّٰهُ عَلٰى خَيْرِ
خَلْقِهٖ مُحَمَّدٍ وَّعَلٰى آلِهٖ وَأَصْحَابِهٖ وَسَلَّمَ أَجْمَعِيْنَ
جو انهيءَ رات جي آخر ۾ منهن ڪري
طرف آسمان: ٻارهن ڀيرا يقين سان پڙهي
هي دعا: لَا إِلٰهَ إِلَّا اللّٰهُ الْحَيُّ الْقَيُّوْمُ الْقَائِمُ
عَلٰى كُلِّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ: ته ڏيندس اعلى
جنت ۾ حور قصور: جو انهيءَ رات ۾ ٻه
رڪعتون پڙهي نماز: پڙهي سڀ ڪنهن رڪعت
اخلاص ڏهه ڀيرا: ته مقابل سڀ ڪنهن رڪعت
جي حج مقبول جو ملندس ثواب: جو ڏهه
رڪعتون ان رات پڙهي جي نفل: ته سڀ ڪنهن
رڪعت ۾ هيڪر ۽ مرتبو سورة اخلاص
ٿئي پاڪ گناهن کان ڄائو ماءُ پيءُ: جو
سئو رڪعتون ان رات پڙهي نماز انهن ۾
سڀ ڪنهن رڪعت ۾ اخلاص ڏهه ڀيرا پڙهي تمام:
تمام ٿئي اُن کي کنان آتش دوزخ جا

باب ڏهون منجهه بيان ماه رمضان شريف جي

حديث ۾ آهي ته جڏهن ڏسجي جنڊ سنڌ ورمضانا
تڏهن پڙهي هن لفظن کي جي پڙهيا رسول خدا صلي الله عليه وسلم
اَللّٰهُمَّ سَلِّمْنِيْ مِنْ رَمَضَانَ وَسَلِّمْهُ مِنِّيْ اَللّٰهُمَّ اُرْزُقْنَا
صِيَامَهُ وَتِلَاوَةَ الْقُرْاٰنِ وَذِكْرَكَ بِالْقَلْبِ وَاللِّسَانِ
۽ گهرجي سڀني مؤمنن کي ته اچڻ سين رمضان جي
تين خوش ٿيڻا: ته راضي ٿئي منهن رب تني ۽ ڪري
آتش حراما: ۽ حلال منهن جنت ڪري قادر
ڪريما: جو پهرين رات انهي جي پڙهي ٻه رڪعتون
نفلا: پڙهي تنهن تنهن تا فاتحا کي منجهه سڀڪنهن
رڪعتا: ته پاڻ ۾ منهن ڪيس حق ڏئي ڪنان دوزخا
جا نسين: ۽ نه پسي مڪان پنهنجو جنت تا نسين
نمري منجهان دنيا: ۽ ثواب رات قدر جو تنهن
ڏاتارا: ۽ جو پهرين رات رمضان جي پڙهي ڏه
رڪعتون نفلا: سڀڪنهن رڪعت ۾ فاتحا پڻ پڙهي
سورة القدر ٻه ڀيرا ڪري رانيون ستر ڪي آهي ڪمي
عبادتا: ۽ صدقو ڏنيا رسول جا ڪئي ستر هزار
۽ ستر هزار آزاد ڪيائين غلاما: جو سڀڪنهن
رات رمضان جي پڙهي ٻه رڪعتون نفلا: هر رڪعت
۾ پڻ پڙهي سورة اخلاصا: ته رڪعت

رڪعت ۾ پڙهي ته مومن جو تنهن ثواب ياد ڪيو
نيڪيون اُڀرون ۽ گهٽائي پراين ڪا ۽ جو ان
ماه جي مڙني ڏينهن ۾ پڙهي چار رڪعتون نفل
ٻن ٻن پيرا هر رڪعت ۾ پڙهي اخلاص، ته
ثواب سو شهيد جو تنهن نصيب ٿئي جو ٻه رڪعتون
پڙهي سحر جي وقت، قل هو الله هر
رڪعت ۾ پڙهي پندرهن ڀيرا، ته ثواب سو
سو رمضان جو تنهن شخص کا، ڏيارهين ذي
ٻي تاريخن ڪرما ٻه پي هيڪ هيڪڙي
رات جي اُن ۾ ثواب ٿئي جو قرآن پڙهي رمضان
مهينن ۾ جنت ۾ ڪئي هڪ شخص تنهن سؤ
نيڪيون موجب حرف حرف، ۽ هزار نيڪيون
اُن آيت ٻه راتي جي پڙهاءِ وضو غسل سان ته
بخشيو نيڪين جن جي پڙهاءِ نماز ۾ تسبيح سو
جا ٻه ڪا ۽ جي تڏهن آيتن قرآن منجهان گهڻي
حسن ۽ نيڪين ۽ شفاعت اُنهي حضرت
حبيب خدا صلى الله عليه وسلم ۽ جو پڙهي قل
هو الله ٻه ڀيرا، ته گناهگاري بناء هوندي اچي

گھڻو ن ٻهشت ۾ الله تعالیٰ. ۽ جو ٻي سُويرا
قُل هُو الله پڙهي منجهه رمضان شريفا. ته
حُسو اُنجو حرام ڪري مٿي آتش دوزخ جا

بيان رات قدر جو آهي مشهور

هٿي فقط انهن جا عبادت ڪئي گهر جي آهي انجو
مذڪور آ. ستاويهون چون ڪي ۽ ڪي ٻاويهين
ڪي تيويهين تاريخا. ڪي پنجويهين چوويه
چوويهين کي چون ٿا. جيڪو عبادت انهن ڪري ۾
سنڌي موڪلي. ته وڏاي درجا انجا گوسين فضلا
جو سو رڪعتون انهن پڙهي سين صد ٿا. تنهن
سين ڪنهن رڪعت ۾ ٻي پيرا انا انزلناه ۽
اِخلاص ڏهه پيرا. ته اڳيان پويان گناه انجا
مرهي سڀ موڪلي. ڏاهون ڏيش ڏيه ڏني
قيامت ڏينهان جنجو حد نه شمار ڪيا گر ٻا ڙيا
جو ٻه رڪعتون نماز پڙهي منجهه الهي ليلتا سيلته
رڪعتما انا انزلنه هيڪ مرتبو ۽ ستاويهون
اخلاصا. ڦراغتا پو ۽ استغفار سوٻيرا صلوتا
ته ٻهجي ثواب گهڻو جنهن جي حد نه ڪا. ٻيا بس
مراد منجون ميهيتا ۽ عقبا. ۽ جو انهي رات

ٻه رڪعتون پڙهي نماز ا: هر رڪعت ۾ انا انزلنه
پڙهي هيڪڙو ۽ سو مرتبا اخلاص: سلام
پوءِ سو ڀيرا پڙهي صلوات: ته لهي ثواب اينرو
جنهن جي حد نه ڪا: ۽ جو اهي رات ٻه رڪعتون
پڙهي نماز ا: سڀڪنهن رڪعت ۾ انا انزلنه
۽ سورة اخلاص ٻه سو سو ڀيرا سو پڙهي فاتحا
ٻڃاڻان ته لهي اجر سڃڻ سند ۽ سو ورها
جو پڙهي هن دعا ري ڳالهيءَ ته ڏني تو فرماڻي
۽ اتم قدر جي منجهان اخلاص: ته داخل ٿيندو
جنتن ۾ فضلن مولي: اللهم ارحمني فان لم
ترحمني فمن تعذب غيري ولا احد من
يرحمني غيرك فارحمني يا رحيم ٥

باب يارهون منجهان ماه شوال جي

جنهن کي پهرين رات شوال جي ليلة العيد ١
منجهه ڪري پنهنجي نفس کي ڪنان لغو لهوا
٢ ۽ ڪني جان حرص ڪنان اچيس عيدا
ته حلال اٿي جنت تي جي دوزخ عن ابنا
۽ پڙهي چار رڪعتون ته منجه سڀڪنهن ۾ رڪعت
فاتحا ٻڃاڻان اڪوهه ڀيرا پڙهي اخلاص: ته اينا

ٿئي اُن لاءِ باب جنت جا ۽ جو اَٺ رڪعتون اِنهَ
پڙهي نماز ۽ سڀني هن رڪعتن ۾ پنجويهه ڀيرا
پڙهي اخلاص ۽ سلام ڦيري ۽ سُبحانَ اللهِ والحمدُ
لله پڙهي ستر مرتبا ۽ استغفار ۽ ستر ڀيرا
صلوات ته اُن جي اکين جي قلب ۽ زبان تي باب
حڪمت جا پنجويهه هزار گناه اُن جا بخشي ڪبيرا

باب پنجويهان ماه ذوالقعد جي

جيڪو پنجويهين ماه ذوالقعد جي جاڳي پڙهي
هزار رڪعتا ۽ هر رڪعت ۾ پڙهي ڏه ڏه ڀيرا
اخلاص ۽ بخشي هزار گناه انجي بخشي قادر
ڪريم ۽ محفوظ رکيس مون ڏي ڪنان شر
شيطان ۽ جن جي ۽ جڏهن هو اچي ڏسڻ
پنجوڏهين جا ڏا ۽ تن پڙهندو اهو اهن الفاظني
تن هن تنهن وقتنا ۽ اَللّٰهُمَّ هٰذَا الشَّهْرُ اَوَّلُ
مِنْ اَشْهُرِ الْحَرَامِ وَاَوْسَطُ مِنْ اَشْهُرِ الْحَجِّ عِنْدَ
بَيْتِكَ الْحَرَامِ فَاغْفِرْ لَنَا جَمِيْعَ الْمَعَاصِيْ وَالْاٰثَامِ
وَلَا تُؤَاخِذْنَا يَوْمَ يُؤْخَذُ بِالنَّوَاصِيْ وَالْاَقْدَامِ
يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْاِكْرَامِ ۽ جو ٻنجي سيڪنهن رات
۾ ذيقعده پڙهي چار رڪعتون نماز ۽ ٿيئي قل سينه

يا ميوبا انو تا، نجم ركعة سيڠون فاتحة
بغ تاتان، نڠريننا كاڤي بهشتيمات لاغ اسي
عالاتا، ء جو سيكنهن رات انجي ينزهيبا
ركعتون امڤلا، سيكنهن ركعتنم في ڤنزا
ينزهي ادلاما، تسيكنهي رات جج ء شهيد جوهي تواب

باب ڤارڠسون ماه ذوالحجة بيانم

جو حبلاهي رات نجرجي مؤمن موحد، انا ايڠي
تهن كارت دزواز اسن ارحمتا، جوكري
هلڠو تونج تنهن لاڤيب ان قد ان ء اڤنجن
ستي متن مؤمن دز ذه رحمتا، ء جو سورلعتون
ان كلا تم ينزهي تو لمالا، هيڠكن وڤيڤرو قل
هو الله منجه هز كنهن ركعتا، ت بحش تين
كناه انجا تا درجي كرما، جوبه ركعتون
ينزهي حج جي راتا، كوتر ء اخلاص ينزهي
منجه سيكنهن ركعتا، ڤيڤرو هيڠك هيڠكرو
بعد فاتحتا، تموجب سيكنهن وا ادا سحي
اهينين منتا، ذه ذهيڠكيون اذلي الوكري
عطا، ء ثواب ذهين هز رصد في ء خبر اسكرنه
جو زيش ذاتا، ء جوبه ركعتون ينزهي

اِنهيءَ ۾ رَاتا: آيَة الكُرسِي پهرئين ۾ پڙهي سو
پيرا: ۽ اِخلاص ٻئي رڪعتم پڙهي سو پيرا: تہ
سٺن سون ٻي شخص سو ڪند و شفاعتا: حضرت ميدان
حشر جي قيامت ڏينهان: ۽ جو پڙهي هن دعا
کي منجهان هنيءَ راتا: تہ جسم اُنجو دوزخ ٻي ڪري
حراما: سُبحانَ الَّذِي فِي السَّماءِ عَرشُهُ سُبحانَ
الَّذِي فِي الاَرضِ قُدرَتُهُ سُبحٰنَ الَّذِي فِي البَحرِ
سَبِيلُهُ سُبحٰنَ الَّذِي فِي النَّارِ سُلطانُهُ سُبحانَ
الَّذِي فِي الجَنَّةِ رَفعَتُهُ سُبحانَ الَّذِي فِي الهَواءِ
رُوحُهُ سُبحانَ الَّذِي فِي القَبرِ قَضائُهُ سُبحانَ
الَّذِي رَفَعَ السَّماءَ: سُبحانَ الَّذِي وَضَعَ الاَرضَ
سُبحانَ الَّذِي لا مَلجَأَ وَلا مَنجَا مِنهُ اِلَّا اِلَيهِ:

فصل جو عيد اضحيٰ جي راتم پڙهي چار
رڪعتون نفلا: هر رڪعتم سورة اِخلاص
پڙهي بعد فاتحا: ۽ ستر پيرا اِستغفار ۽
ستر پيرا پڙهي سُبحانَ اللهِ وَالحَمدُ لِلّٰهِ
وَلا اِلٰهَ اِلَّا اللهُ وَاللهُ اَكبَرُ: تہ اجر ڏئيندم عظيم
ڏئي اگوا ايلا: ۽ جو اِنهيءَ راتم ٻارهن رڪعتون
پڙهي نمازا: هر رڪعتم آيَة الكُرسِي پيرو ڏهن ڪرو

۽ ڏهه ڀيرا پڙهي اخلاص ۽ ٻئي قل اعوذ ٽي ٽي
ڀيرا پڙهي انسين همراه ۽ پوءِ شهد الله انه
لا اله الا هو والملٰئكة واولوا العلم قائما بالقسط
لا اله الا هو العزيز الحكيم ۝ ان الدين عند
الله الاسلام ۔ سنئين ڏهه ڀيرا اخلاص ۽ هيڪ
ڀيرو سورة الناس ڪا ۽ انهي طرح ٻارهين
تمام ڪري پوءِ انهي قراءت ٽا فراغت پوءِ
سبحان الله والحمد لله ولا اله الا الله والله
اڪبر ۔ ثواب لهي وٺرو بچه ايا ۔ ۽
جو ٻه رڪعتون پڙهي تنهنم هيڪڙو پيو آية الكرسي
۽ ٻئي ڀيرا اخلاص ۔ ته مرتي گناهن سوئي جي ازادا

باب نماز وچين ماه رجب جي

جيڪو پهرين خميس ۽ اينديءَ جمعي جي وچ ماه
رجب ۾ بعد نماز مغرب جي پڙهي ٻارهن
رڪعتون ۔ سيڪنه رڪعتن ۾ ٽي ڀيرا پڙهي
سورة القدر ڪا ۔ فراغت پوءِ ستر ڀيرا اللهم
صل على محمد ن النبي الامي وعلى اٰله وصحبه
وسلم ۔ پوءِ سجده ڪري انهن ستر ڀيرا
پڙهي سبوح قدوس ربنا ورب الملٰئكة

لهي والر
وچين
رجب
جو
وچين
تار
هجر

وَالرُوْحِ پڙهو ۽ ڪِئين مٿئون سجدي ۾ ... نبي
پَڙهي سٽ مرتبا: رَبِّ اغفر وارحم وتجاوز
عَمَّا تَعْلَمُ فَاِنَّكَ اَنْتَ الْعَزِيْزُ الْاَعْظَمُ: پوءِ
بِي پيري سجدو ڪري اُٿي ڀيرين دعا ڀيرين
سجدي ۾ موافق پڙهي بعد دعا سنڌ پڙهي سٽ
صلوات: جا صلواة ڀيرين ٻي سنڌ ڪو ريا: تا يمان
عشاء سٿين دعا مقبول ٿئي ۽ جهڙي نفي ماه ٻي ٻين ڪري
ڪي چوڻ ليلة الاستغفا جا: پڙهي ويهه رڪعتون
پڙهي تنهن ۾ هيٺيئن قرأتا: هيڪ هيڪ ڀيري سورت
اخلاص پڙهي بعد فاتحا: تڪو ڏوڪاءِ صدقو
سئون ۽ ريشمڪا: فقد رسيدي ذو ... جي
سندا سڀ دنيا: ۽ مٿي ٻي ڏه حسن جهڙي عيسي
ڏ ميثنا: ڪيا ۽ خيرات خدا الگر ... صب ان عددا

باب منجهه نماز نفل متفرق قات وقتن جي

جو نماز جار رڪعتون پڙهي سنت ٿوٿ تسبيحا ڏئو
نتبا اوذ انجاتين معاف: ظاهر ۽ باطن جي
آهين ان ڪتارسي چارڻي هيڪ سلام سين
ڪند تمام: سنت ڪر نيت ڪري شروع جي
وقتا: بعد نيت پنهه رهن ڀيرا پڙهي سبحان الله

وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ وَلَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ وَاللّٰهُ اَكْبَرُ: پَڙهي پوءِ
قُلْ اَعُوْذُ سَاڻ بِسْمِلَهْ پَڙهي پوءِ اَلْهٰكُمُ التَّكَاثُرُ
ڪا پوءِ اُٿِي تَسْبِيحَ کي پَڙهي ڏهه ڀيرا: پوءِ رُڪُوعَ
جي تَسْبِيحَ پڄاڻان پَڙهي تَسْبِيحَاتَهْ ڀيرا رُڪُوعَ ۾
ڏهه ڀيرا اُٿِي ڪَٽ وَقْتَا: ڏهه ڀيرا منجهس ۽ ۾
ڏهه وِرهَڻ جي وَقْتَا: ڏهه ڀيرا ٻي سجدي ۾
ڪري نماما: پوءِ اُٿي ٻي رڪعت ۾ پڙهي
اِن طرحا: پوءِ چارئي رڪعتون اِئين ڪري
نماما: جن تِئي سڀئي نماز ۾ اِيها
تَسْبِيحَ ٽي سَو مَرْتَبَا: ۽ رُڪُوعَ سجدي جُون
دُعَائُون پڻ ڪندو سڀ ادا: ۽ نه تِن سوَن
کان زِيَادَهْ نه ڪندو ڪمّا اِيها ن: جي سهو
پيئي اِنکي ته آخر ۾ نماز جي ڪرينيا ادا:
نماز اِشْرَاق جو بعد نراغت نماز فجر جي وِهي
رَهي اُٿي جاءِ: ڪري ذِڪْرُ اللّٰهَ جو يا پڙهي
قرآن کي صلوتا: جا سج اُڀري سج س
چڙهي کي قدرا: پوءِ اُٿي ٻه رڪعتون پڙهي
نمانا: ته ثواب حج ۽ عمر جو ملي تنهنکان ۽ الله
تعالى عزشانه تو ڪري اِعلاما: ته اي پٽ آدمي

توْن ڤرته موْن داسطي اوّل دينيهيم چار ركعتون
نمازا ٭ ته اءُ كمرتا اجن عجائبو سندا كريان كفايتا
ء جدي هين فدرنيري سمجه جو تني طلوعا
ندي هين ذه ركعتون نماز كرين ججي ادا
تي ڤيرا سورة اخلاص ڤرتهي منجه سيكنه ركعتا
نه بدلي ركعت ركعت ذهين ورهن سنتيكا
عبادتا ٭ ثواب ملي تمسنكي ء ذه فطلا جنتم وجين اجي
بركتا شين روشني قبرم ء بجنس مقصودا
ء جو چار ركعتون نماز ڤرتهي اجي منجه وقتا
ڤهرين م اٰية الكرسي ء اخلاص ست ڤيرا ٭ بيم
والشمس ء تين م والطارقا ٭ جوتين
م اٰية الكرسي هيتكن ڤ ء بجويه ڤيرا
اخلاصا ٭ جو كري دائم نماز نيهو
تسو مرهاتو مردا ٭ وقت سكرات اجو
تي اسانا ٭ جو چار ركعتون ضحى نماز جو
هنير كري ادا ٭ ڤهرين والشمس بيم والليل
ء تين م والضحى جوتين م الم نشرح ڤرتهي
فاتحه بجانتان ٭ تنكهر تي سوجنتم منجهان
باب ضحى ٭ ء جو بارهن ركعتون انا وقتم ڤرتهي نماز

ٻيءِ ۾ پيڙ اُنيءِ قُل پڙهي منجهه سڀڪنهِ رڪعتا
پوءِ جيڪا حاجت اُها منگي پهنجي ربَ مُلا ؛
تہ تِنَهن سا قبول ٿيئي مستجابُ دعوتا
حرامُ ٿيئي جسو انجو مٿي ا تيشا
آهي وقتُ ضحیٰ جو جانسين موٽي سجهه متان
۽ جو پڙهي وقت ضحیٰ جي هي دعا سؤ ڀيرا
اَللّٰهُمَّ اغفِرلي وارحمني وتُب عَلَيَّ اِنَّكَ
اَنتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ؛ تہ پسو بکيون محو
ٿين ۽ سؤ نيڪيون لکجن تنهن لاءِ ؛

فصل نماز زوالجو ۽ جو وقت زوالجي پڙهي
چار رڪعتون نفلا ؛ اِيڪوٽه پيرا تنهن پڙهي
اخلاصا ؛ تہ برابر هزار آيت جي قصر
ٿيس ۾ بهشتا ؛ منجهان مروارينه اچي
جو اوچو گهٽون اعلیٰ - **فصل** نماز
بين العشائين جي جو مغرب ۽ عشاءَ وچم
پڙهي ڇهه رڪعتون نفلا ؛ ٻي پيرا سڀڪنهِ
رڪعتنم پڙهي اخلاصا ؛ فراغتا پوءِ
سؤ سؤ ڀيرا استغفارُ ۽ پڙهي صلواتا
تہ قبر انجي نور سين ٿئي منورا ؛ ۽ درزوانا

بهشت جا ٺينس ڪُشادا ۽ جو پڙهي چار
رَکَعَتُوْن منجهه فرض عصر کا، اِذَا زُلْزِلَتِ
پهرين ۾ ۽ ٻيءِ ۾ وَالْعَادِيَاتِ ٽين ۾ اَلْقَارِعَةُ
منجهه چوٿين اَلْهٰكُمْ سورتا، جو هميشه ائين پڙهي
ته نه ڪسنجيئيس ايذايا، رهي سلامت موت
سين اُڄُ اٿئا، جو به رکعتون نماز
پڙهي سانجهي ڇهانان، آيَةُ الْكُرْسِيْ
پيڙو هيڪڙ ۽ شَهِدَ اللّٰهُ اَنَّهٗ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ
وَالْمَلٰٓئِكَةُ وَ اُولُوا الْعِلْمِ قَآئِمًا بِالْقِسْطِ لَآ
اِلٰهَ اِلَّا هُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ اِنَّ الدِّيْنَ عِنْدَ اللّٰهِ
الْاِسْلَامُ ۽ چار ڀيرا اخلاصا ۽ پيڙو هيڪ
هيڪڙ ڏِ بن قل اعوذ نکان ته سهڪي سکرات
اُنجهي ٿئي موت جي وقتا، ۽ جو به پڙ رکعتون
نماز پڙهي وچه مغرب ۽ عشاء نمازا
ٻنهي نا ٻيهه قل يا پڙهي هيڪڙ و مرتبا
ته روشن اُجهي قبر ٿئي ۽ سولي
صراطا. **فصل** جيڪو جاڳي
ننڊ نه ڪري پڙهي ڪ نفلا، نه رسي
هيڻ چيڀاڪي ڏکي جڏهن شخص کي

سنڌ منجهان ؛ وضو ڪري ۽ پوءِ پڙهي
تحية الوضوءَ ؛ ٻه رڪعتون نماز تنهن پڙهي
قرآن زيادا ؛ سڀ رڪعتون تهجد جون
ٻوري پوءِ قليلا ؛ ۽ ٻارهن رڪعتون ٻڌي
آهين صحيحا ؛ جيڪي قرآن تنهن پڙهي
سوا فضل ۽ اعليٰ ؛ ۽ پڙهي ٻئا سو
وڃي پڙهي اخلاصا ؛ پهرين ۾ ٻارهن قل
پڙهي فاتحه ٻئا ثان ؛ ٻيهي ٻارهن ٽين ۾
پڙهي ڏهيرا ؛ جوٿين ۾ نوءِ پڙهيءِ پنجين
۾ اٺ دفعا ؛ ائين گهٽائي ميڙهي رڪعتن
۾ تنهن قُل ڪان پوءِ پوين ڪري ٻارهين
رڪعت نماز تهجدا ؛ پوءِ پڙهي وتر
نماز ڪي ته آهي افضلا ؛ سڀ پڙهي ٻارهين
رڪعتون سين جهڙين سلاما ؛ فصل
نماز حق الوالدين جي جيڪو ٻه رڪعتون
پڙهي نفل نمازا ؛ عشي والدين کي
اخوتوا ؛ جيڪا پڙهي انهن قرآت قرآ ٻاڪند
نيت اجي آهر ۾ ترتيبا ؛ نويت ان اُصلي رڪعتين
لرضاء الوالدين صلوة النفل لله تعاليٰ

مُتَوَجِّهًا اِلیٰ جِهَةِ الْكَعْبَةِ الشَّرِيْفَةِ اَللّٰهُ اَكْبَرُ
هَرَ ڪَعَتَ ۾ آيَةُ الْكُرْسِيّ هيڪَرُ ۽ مَرْتَبو
۽ پڙ اِخْلاصَ سَلامَ بَعْد سُورَهِيَ
هِيُ دُعَا اَللّٰهُمَّ صَلَّيْتُ هٰذِهِ الصَّلٰوتِ
فَقَدْ جَعَلْتُ ثَوَابَهَا لِوَالِدَيَّ يَا عَلِيْمُ يَا
قَدِيْرُ اغْفِرْلِيْ وَلِوَالِدَيَّ وَارْضِهِمَا
مِنِّيْ اِنَّكَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ

فَصْلُ نِمَازَ كفاره قضاء عمري جو

جورات جمعه جي پڙهي چار رڪعتون نفلا
تنهن سان تنهن رڪعت ۾ آيت الكرسي هڪڙو
مرتبا ۽ سورة الكوثر پندرهن ڀيرا
پڙ- سلامَ پو ۽ ڏهه ڀيرا استغفار
پڙهي صلوتا ترتيبي كفار ۽ قضاء
سڀني نمازا -

فصل نماز خسوف

۽ كسوف جو - يعني چنڊ ۽ سج گرهڻ جو
جڏهن نور ڍڪجي تڏهن زوال
تائين وقت شروع ٿئي ٻه رڪعتون
يا چار پڙهي تنها وڃي ڪمن مسجد
پاسين جماعتا ڍگهي قرأت تهن ڪري

شروعا : يا سورت اخلاص ائي پڙهي ان عدد
جنهن جيتي ڳرهڻ ۾ ٿئي خلاصا : جو نماز
سا ختم ٿئي ۾ رهيو باقي ڳرهڻا : تروڙ
ڪلمون طيب پڙهي جا نسبت ٿئي سو صفا :

فصل هي هدية الامة آهه جو مهتر خضر

هديو ڏنون واسطي امت احمد ا : ابراهيم
تيمي جو وليتي منجهان : جو پڙهي پروتي
۾ رنگي دائم مدام : تنهن موڪل اُن ۾
اُنجي گهر جي ڪرڻ حفاظتا : ۾ آفتن ڪان
ديت دنيا جي لهي نجاتا : فائدو بنهين
جهانن جو ٿئي اُنهيءَ ڪان پهرين ايرڪي
سنجهه جي ٻو پهر اُلهتا لبسم الله ساڻ ست
ست پيرا هن ڏهين سورتن ڪان : هيڪڙي
فاتحه ٻي والناس ٽين سورت الفلقا
چوٿين اخلاص پنجين ڪافرون ڇهين
آية الڪرسي ستون ڪلمون تمجيدا : ۾ انهن
صلوتا : اللهم صل على محمد عبدك و
حبيبك ونبيك ورسولك النبي الامي
وعلى آل محمد وبارك وسلم : تائين هي

اَللّٰهُمَّ اغْفِرْ لِيْ وَلِجَمِيْعِ الْمُؤْمِنِيْنَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَ
الْمُسْلِمِيْنَ وَالْمُسْلِمَاتِ الْاَحْيَاءِ مِنْهُمْ وَالْاَمْوَاتِ اِنَّكَ
مُجِيْبُ الدَّعْوَاتِ وَرَافِعُ الدَّرَجَاتِ يَاقَاضِيَ الْحَاجَاتِ
بِرَحْمَتِكَ يَا اَرْحَمَ الرَّاحِمِيْنَ ؞ ذَهَبِيْن هِيْ دُعا هِي
اَللّٰهُمَّ يَارَبِّ افْعَلْ بِيْ وَبِهِمْ عَاجِلًا وَّاٰجِلًا فِي
الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ اِفْعَلْ بِنَا مَا اَنْتَ لَهٗ اَهْلٌ وَّ
لَا تَفْعَلْ بِنَا مَا نَحْنُ لَهٗ اَهْلٌ اِنَّكَ غَفُوْرٌ جَوَّادٌ
كَرِيْمٌ مَلِكٌ بَرٌّ رَءُوْفٌ رَّحِيْمٌ

اِعْلَانُ

سڀني مسلمانن کي معلوم هجي ته اسان
شاهي بزار حيدرآباد سنڌ ۾ دوڪان
کتابن جو کوليو آهي جنهن ۾ قرآن شريف
۽ ٻيا ڪتاب اسڪولي ۽ اسٽيشنري سامان
هر قسم جا ڪتاب سنڌي موجود آهن خريدارن
کي ڪفايت سان ڏنا ويندا.

آر ایچ - احمد برادرز - بک سیلرز پبلشرز شاہی بازار
حیدرآباد

نالو : صاحب خان ميراڻي

ولد : بهادر علي

ادبي نالو : سورهه ميراڻي

جنم : 08.04.1975

جنم هنڌ : ڳوٺ ڪيڙو، تعلقہ رتوديرو، ضلعو لاڙڪاڻو.

حال ائڊريس : غريب آباد محلہ، نئون ديرو. تعلقو رتوديرو.

تعليم : M.A سنڌي

ڪرت : اسسٽنٽ سب انسپيڪٽر آف سنڌ پوليس

<u>اڻ ڇپيل ڪتاب</u>

ڏرتيءَ جا رکوالا (ٻارن لاءِ ناول) 1990ع

سائر سهس ڳجن (شاعري) 2021ع

برهہ منجهارا بوند (شاعري) 2022ع

صاحبِ ديوان سنڌي شاعر (تحقيق) اڻ مڪمل

موبائل نمبر : 3919786 – 0344

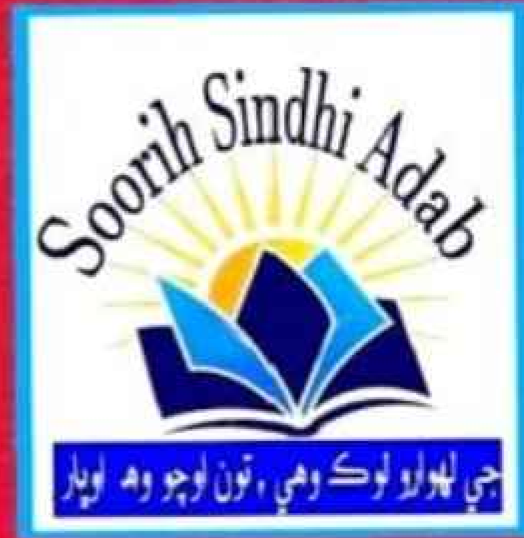
3404488 – 0300

اي ميل : sahibkhanmirani0@gmail.com

سورهہ سنڌي ادب

صاحب خان ·سورهہ· ميرائي

Cell No: 0344 3919786

0300 3404488